

LJUBAV
STRAST

MAYA BLAKE

OSTVARENI SNOVI

znanje

MAYA BLAKE

*Ostvareni
snovi*

Prevela s engleskoga
Marija Perišić

Reiko Kagawa nije mogla izbjeći naslovnica časa koje su donosile vijesti o poznatom trgovcu umjetnicama Damionu Fortieru i njegovim ljubavničkim podvizima – svi su znali da je Damion ostavio za sobom bezbroj slomljenih ženskih srdaca uzduž europskog glamura.

Reiko zna da posjeduje dvije stvari koje Damion beskrajno želi: prvo, neprocjenjivo vrijednu sliku iz Damionova nalijeđa; drugo, svoje savršeno majušno tijelo! I nema namjeru dozvoliti mu pristup nijednoj.

Damion nije navikao da prelijepa žene odbiju njegovu ponudu. Kucnuo je čas da uključi svoj neodoljiv šarm kako bi ostvario san i dobio upravo ono što želi...

Naslov izvornika
Maya Blake
The Sinful Art of Revenge

Copyright © 2013 by Maya Blake
Copyright © za hrvatsko izdanje Znanje d.o.o. 2014.

*Za moju mlađu sestru, Frankie,
za njezinu podršku i hihotanje xx*

PRVO POGLAVLJE

Nakon 275 metara, skrenite desno.

Damion Fortier ignorirao je zavodljivi glas satelitske navigacije i za volanom Bugattija Veyron projurio pokraj reflektorima osvijetljene ulice s drvoredima koja je vodila prema dvorcu Ashton. Ostarjeli vojvoda kojeg je u svom ekskluzivnom privatnom klubu za gospodu u Londonu cijelu večer velikodušno častio Krugovim pjenušcem i kavijarom otkrio mu je kako doći do manje poznatog ulaza u seosko imanje sir Trevora Ashtona u Surreyju – i Damion je svakako namjeravao iskoristiti tu informaciju.

Okrenite se kad budete mogli.

Prikriveni prijekor jedva se dao primijetiti. Četiristo metara dalje Damion je usporio i skrenuo na užu cestu. Ispred sebe je mogao vidjeti stražnju stranu ostarjelog dvorca. Vrtovi s te strane imanja bili su primjetno lošije uređeni od ulickane fasade koja je imala za cilj prevariti manje pronicljivo oko. Nestrpljivim je pokretom rukom ugasio uporno ponavljanje navigacije da se okrene. Stigao je na svoje odredište.

Osjetio je kako ga prožima zadovoljstvo, čak i dok mu je konfuzija sijala sumnju u svijesti. Uzevši u obzir količinu novca koju je potrošio kako bi ostvario ono što je želio, cijela ova stvar trebala je proći mnogo glade. Rano u životu naučio je da neki ljudi reagiraju samo na čisti keš i ništa drugo, a upravo to je očekivao i ovaj put.

Međutim, njegovi su istražitelji već jedanput bili u dvorcu Ashton gdje ih je dočekaao zid šutnje. A to je bilo neprihvatljivo.

Zaustavio je automobil na dnu stražnjeg vrta i iskoračio iz njega.

Razdraženost mu je činila pokrete trzavima dok se penjao kamenim stubama i približavao dvorcu obraslom bršljanom. Premda je građevina bila zaogmuta crnilom noći, njezino se ruševno stanje nije moglo sakriti.

Približavajući se dvorcu, začuo je ženski smijeh pomiješan s nekoliko dubljih tonova. Zaobišao je ružin grm zagušen kupinama i osjetio kako mu se zakačio za jednu nogavicu. Stisnute je čeljusti spustio pogled na uništene hlače.

Povukao je grm da se oslobodi, a onda bijesno zasiktao kad mu se trn zario u palac.

Pritisnuo je jezik na razderanu kožu kako bi zaustavio krv pa se polako približavao visokim dvostrukim prozorima georgijanskog dvorca. Ispred salona za goste stajalo je nekoliko parova koji su se pripremali za odlazak. Bilo je očito da su već neko vrijeme uživali u zabavi; jedno ili dvoje nisu bili baš posve stabilni na nogama.

Damion je preletio pogledom po skupini, ali nije ju odmah uočio.

Zakoračio je natrag na obrastao puteljak i odustao od dotadašnje namjere da bude neprimjetan. S novim planom da se pojavi na glavnom ulazu dvorca, zastao je kad je krajičkom oka primijetio figuru.

Njezina je prisutnost bila nenametljiva, njezine kretnje dražesne, usporene, s ciljem da ne privuku pozornost na sebe. Pa ipak, kao da je privučena njezinim magnetizmom, grupica gostiju odmah se okrenula prema njoj kad im se približila.

Svjetlo iz prostorije prosulo se po njoj. Damionu je u prsima zastao dah u pola udaha i tijelo mu se stegnulo od sjećanja.

Bijela haljina kimono stila koja joj je lagano grčila tijelo na svakoj drugoj ženi izgledala bi jednostavno i elegantno – seksi, ali ne i seksualno.

Ali na njoj je lagana haljina koja samo dotiče tijelo odmah odvlačila pogled na bujne grudi, blago uvlačenje struka stegnutog pojasom i privlačne obline bokova. Damion je pratio lepršanje svilene haljine. Ako ga pamćenje dobro služi, ispod svilene tkanine nije nosila ništa ili samo minijaturne tange.

Sjetivši se koliko je voljela nositi dizajnerske tange i kako je bio opsjednut skidanjem majušnih gaćica s nje – osjetio je kako mu je pulsiranje vrućine proletjelo tijelom i iznenadilo ga svojim intenzitetom.

Njegov se namrgođeni pogled podignuo prema njezinu licu. Imala je drukčiju frizuru. Guste šiške odmaknute preko jedne sljepoočnice

tako da su joj prekrivale veći dio desne strane lica, a ostatak duge crne kose padao joj je gust i raskošan niz leđa. Šminka joj je bila jača i dramatičnija nego što se sjećao da je prije nosila, ali bez obzira na kamuflažne dodatke, Damion ju je odmah prepoznao.

Reiko Kagawa.

Žena koju je već tjednima pokušavao uloviti. Žena koja se toliko izvještala u maskiranju i trikovima da je izmicala čak i njegovim sigurnosnim stručnjacima. A zamalo bi izmaknula i njemu da nije bilo onog slučajnog razgovora s pijanim vojvodom...

Damionov je pogled putovao po njoj dok je hodala kroz okupljenu grupicu. I dalje je bila iznimno lijepa žena... ako vam se sviđaju džepne Venere i žene koje su dvolične do srži.

Ljudi se mijenjaju. Znao je to. Kvrugu, pet godina koliko je prošlo otkad je posljednji put vidio Reiko naučile su ga nove životne lekcije koje bi drage volje zaboravio. Ali nikad nije mislio da će *ona* završiti ovakva...

Kao utjelovljenje svega što je prezirao.

Stežući šaku, podsjetio se zašto je ovdje – zbog svoga djeda, posljednjeg živućeg člana obitelji kojeg je imao. Jedine osobe do koje mu je bilo dovoljno stalo da prolazio kroz sve ovo...

Damion je odgurnuo osjećaj tuge koji je donijela pomisao na ono što je budućnost nosila. Učinit će što treba za svog djeda, bez obzira na to koliko će ga to koštati. Prošlo je pet godina otkad je posljednji put vidio Reiko – pet godina otkad je saznao da je žena za koju je mislio da je poznaje zapravo nešto sasvim drugo.

Ovaj put je imao širom otvorene oči. A kad dobije ono što želi, ona se može vratiti na ono što je bila – samo neznatni posrtaj iz njegove prošlosti.

Zaokružio je oko dvorca i odlučnim se koracima počeo penjati ulaznim stubama.

Sekundu prije nego što je začula kucanje, Reikinom je kralježnicom proletio drhtaj. Otrgnula je pogled od prozora kamo je odletio kao povučen nekom nepoznatom silom.

Svijest joj je još nekoliko trenutaka ostala prazna, a šapat slutnje drhtao joj je na koži kad je vratila pogled na visoke prozore. Iza njih

nije bilo ničega osim zraslih grmova i pokoje lisice.

Ipak...

Ponovno je odjeknulo kucanje, a odmah zatim i zvuk prastarog zvona na vratima koje nitko više nije koristio.

Sjetivši se da je dnevnog batlera, Simpsona, već poslala kući. Reiko je spustila prepuni pladanj iz ruku i krenula prema vratima. Zabava je bila loša ideja. Nije htjela ni pomisliti koliko će ih ova večer stajati, ali Trevor je bio uporan.

Želio je održati privid da je sve kao prije.

Usne su joj se izvile. Znala je sve o održavanju privida. Zapravo, bila je pravi stručnjak za to. Kad je trebalo, kao večeras, mogla se smješhati, grohotom smijati, provlačiti se kroz nezgodan razgovor, sve vrijeme očajnički držeći poklopac na demonima koji su potezali uzicu neposredno ispod površine.

No fasada je pucala. Ovih ju je dana iscrpljivao čak i neznatan napor potreban da se osmjehne. A sve je počelo kad je čula da je *on* traži...

Sve misli su joj u trenutku isparile kad su se ulazna vrata iznenada otvorila. Stogodišnje hrastovo drvo, pohabano od nedostatka odgovarajuće njege, nije imalo šanse izbjeći sudar s kamenim zidom.

Reiko je ostala bez daha ugledavši golemu figuru koja je ispunila vrata.

»Tu si.« Dubok, baršunast glas bio je natopljen zadovoljstvom i jedva suzdržanom ljutnjom.

»Upadaš li uvijek u tuđe kuće poput nekog nadobudnog akcijskog junaka?« Ljutito mu je uzvratila, bez obzira što joj je srce tutnjilo u prsima.

Bojala se ovog trenutka još otkad je načula glasine da je traži. Zato se nikad nije zadržavala na istom mjestu duže od nekoliko dana.

Zurila je u njega dok ju je istodobno zapljuskivao teški val panike.

Prepoznatljivi francuski naglasak i držanje puno samopouzdanja nisu nimalo oslabjeli otkad je posljednji put vidjela Damiona Fortiera. Štoviše, tom je seksi i karizmatičnom muškarcu kojeg je francuski *Vogue* nedavno proglasio najpoželjnijim neženjom zapadne

hemisfere – a možda i cijelog prokletog svijeta – vrijeme samo dodalo zrelost i ozbiljnost.

Šesti barun od St Valoirea, koji vodi porijeklo iz čiste linije francuske aristokracije, bio je 193 centimetra visoko utjelovljenje muževne ljepote koja mami uzdahe – čak i kad je bio zahvaćen strašnim gnjevom.

Valovita kosa boje tamne čokolade bila je dovoljno duga da mu dotiče ovratnik savršeno skrojenog sivog odijela, a da istodobno nije izgledala ni neuredno ni staromodno. Široka ramena, do savršenstva istesana u kasnim tinejdžerskim i ranim dvadesetim godinama kad je igrao ragbi, nemirno su se trzala privlačeći pozornost na svoju širinu i snagu. Ali koliko god je njegovo tijelo bilo privlačno, pozornost joj je odvlačilo njegovo lice.

Reikino obiteljsko naslijeđe uronjeno u umjetnost, kultivirano od rođenja i izoštreno godinama učenja zanata pod strogim tutorstvom njezina pokojnog djeda rezultirali su time da je i s udaljenosti od šest metara mogla uočiti pravo remek-djelo – na kraju krajeva, to je i bio razlog zbog kojeg je izabrala profesiju kojom se bavila.

Damion Fortier bio je oličenje Michelangelova *David*a, čudesno lijepa lica no istodobno tako jedinstveno tajanstvena da je privlačilo pozornost i držalo je, nalažući očima da mu se dive.

A njegove oči...

Uvijek su je podsjećale na bijesne olujne oblake netom prije nego što grmljavina zatutnji i munja udari. Ili netom prije...

»Zar me nećeš ni pozdraviti, Reiko?«

Duboko je udahnula smirujući galopirajuće otkucaje srca. A onda još jedanput u potrazi za ženom koji joj je trebao da se nosi s ovom situacijom.

Unatoč kolosalnoj drhtavici koja joj je potresala tijelo, natjerala se da krene prema njemu i ispruži ruku. »Zdravo... Čekaj, da te zovem Monsieur Fortier ili ti je draže barun?«

Ne čekajući, uzela je njegovu ruku u svoju.

Suoči se sa svojim demonima – zar to nije ono što joj je psihijatrica govorila? Da se nije tako očajnički trudila ostati skrivena, Reiko bi je nazvala i tražila novac natrag jer zasad njezin savjet nije uopće djelovao. Štoviše, demoni su se samo razmahali.

Eksplוזija vrućine razmrskala joj je misli kad su se Damionovi čvrsti prsti ovili oko njezinih. Olujni osjećaj zapalio je duboko potisnuta sjećanja i obeshrabrio je mnogo više nego što je očekivala. Očajnički ga ignorirajući, pokrila je njihove isprepletene prste svojom drugom rukom.

Nije ju iznenadilo kad mu je u očima buknuo čuđenje zbog njezina odvažna poteza. Tim bi nedavno naučenim trikom uvijek uspjela iznenaditi drugu stranu. Obično bi razoružao protivnika taman dovoljno dugo da ga uspije pročitati, da zaviri iza fasade i vidi stvarnu osobu iza uglađenog premaza. Zato što je, neizbježno, *uvijek* postojalo nešto drugo ispod površine.

»Želim biti sigurna koji je pravi način na koji da te oslovim jer Daniel Fortman očito nije više opcija.«

Reiko nije bila spremna na probadanje boli koje je prošlo kroz nju. Mislila je da je preboljela – mislila je da je pet godina dovoljno da preboli Danielovu... Damionovu izdaju.

Ali kako bi mogla zaboraviti? Gledala je kako joj djed vene pred očima, a kad je Damion Fortier završio s njim, od njega je ostala samo ruševina.

Pokušala je osloboditi prste, no Damion se brzo pribrao. »Kojeg vruga želiš?« rekla je.

Očima nije ništa otkrivao no kontrolirajući ju je stiskom gurnuo jedan korak unatrag i gurnuo vrata iza sebe da se zatvore.

»Nikad mi nisi dala priliku da objasnim...«

»A kad sam te trebala pustiti da objasniš? *Nakon* što su tvoji tjelohranitelji gotovo sravnili djedovu brvnaru sa zemljom jer su mislili da si otet? Ili *nakon* što je tvoj šef osiguranja nehotice otkrio da nisi slučajni poslovni poznanik kao što sam mislila nego *Damion Fortier* potomak francuske kraljevske obitelji i čovjek koji je nemilosrdno uništavao djeda istodobno spavajući s njegovom unukom?« Bol ju je ubola još dublje podsjećajući je kako je bila slijepa i puna povjerenja.

»*Spavanje* je vrlo neodređen pojam jer tijekom onih šest tjedana baš i nismo mnogo spavali.« U osmijehu mu je vidjela iskru. »A ono što se dogodilo s tvojim djedom bio je samo posao...«

»Da se nisi usudio opravdavati to kao *samo posao* ! Uzeo si mu sve za što je cijeli život radio, sve do čega mu je ikad bilo stalo. I to samo

zato da bi dodatno podebljao svoj ionako već pozamašan bankovni račun.«

Damion je slegnuo ramenima. »Sklopio je posao, Reiko. A onda je donio nekoliko jako loših odluka koje je zatim pokušao zataškati. Zbog činjenice da je bio prijatelj mog djeda dobio je i više nego dovoljno vremena da riješi problem. Nije to učinio. Skrivao sam identitet jer nisam želio da stvari postanu sentimentalne i neugodne.«

»Naravno. Kad treba zaraditi novac, sentimentalnost je samo smetnja, zar ne? Znaš li da je moj djed umro niti mjesec dana nakon što si ga doveo do bankrota?« Ni do danas se nije uspjela osloboditi osjećaja krivnje zbog toga što nije vidjela što joj se događa pred nosom, sve dok nije bilo prekasno. Bila je previše očarana, previše lakovjerna. I skupo je to platila.

Damionove su se oči smračile, a stisak oko njezinih ruku pojačao. »Reiko...«

»Možeš li, molim te, prijeći na stvar, barune? Sigurna sam da me nisi tjednima tražio samo da bismo se prisjećali prošlosti.« Prošlosti na koju u budnom stanju nikad nije mislila, ali koja joj se u posljednje vrijeme uvlačila u noćne more.

Pogledao ju je suženih očiju. »Znala si da te tražim?«

Reiko se natjerala na smiješak bez obzira na novi val tjeskobe koji joj je prošao tijelom. »Naravno. Bilo je zabavno gledati ludorije tvojih sigurnosnih stručnjaka. Nekoliko puta čak su došli blizu – naročito u Hondurasu.«

»Misliš da je ovo igra?«

Srce joj se stegnulo. »Nemam pojma što je zapravo ovo. Što me prije prosvijetliš, prije se možeš izgubiti iz mog života.«

Nekoliko je sekundi djelovao izgubljeno, a pogled mu postajao svjetliji pa mračniji dok joj je pretraživao lice. Naposljetku su mu se usne stisnule kao da želi zaustaviti ono što je zaustio reći.

»Trebam te.«

Reiko je prazna pogleda zurila u njega trudeći se da ne proguta, sigurna da bi u tom jednostavnom činu vidio njezinu nervozu. Ali bilo se teško suzdržati. »Ti... trebaš... mene?«

U svim uzbudljivim scenarijima koje je zamišljala, ovaj joj nije uopće pao na pamet. Na kraju krajeva, što bi Damion Fortier uopće mogao htjeti od nje nakon što ju je iskoristio i odbacio kao komad smeća?

Promijenio je stisak, a kliznuvši dlanom po njezinu poslao joj je još jedan vrući drhtaj kroz cijelu ruku. Reiko je spustila pogled na njihove isprepletene prste i osjetila snažno stezanje u želucu. Čini se da ovo ipak nije bila pretjerano pametna ideja. Umjesto da njega izbacila iz ravnoteže, ona se osjećala u nepovoljnijem položaju.

»Dopusti mi da preformuliram. Treba mi tvoja *stručnost*.«

To je već imalo više smisla. »Oprezno, barune. Ta podrugljivost baš i nije šarmantna. Trebalo ti je nekoliko tjedana da me pronađeš. Najmanje što možeš je biti pristojan. Inače me drugi put neće biti tako lako pronaći.«

»Morao bih te prvo ispustiti iz vida da bi se to moglo dogoditi. A to nipošto ne namjeravam učiniti. A što se tiče pristojnosti, moram priznati da mi to trenutno i nije neki prioritet.«

Slegnula je ramenima. »Onda možeš otići ili mogu pozvati policiju da te uhite zbog ometanja posjeda.«

Suzio je oči i prodorno je gledao. »To bi bila pogreška.«

Još šire se nasmiješila. »Rado ću prepustiti njima odluku.«

Ne puštajući joj ruku, Damion je izvadio BlackBerry iz džepa i pružio joj ga. »*Bien sur* – nazovi.«

Premda joj osmijeh nije silazio s lica, zadrhtala je. Naravno da nije htjela imati posla s policijom. »Ne misliš to.«

»Spreman sam prihvatiti optužbu za ometanje posjeda. Jesi li ti spremna na to da im predam zanimljive informacije koje sam o tebi prikupio?«

Trznula je prstima u njegovu stisku, a onda pritisnula dlan bliže njegovu kako bi sakrila izdajničku reakciju. Oči su mu se raširile, a njihova siva boja malo potamnijela kad mu je pogled pao na njihove isprepletene prste.

Premda je sve u njoj vrištalo da pobjegne u suprotnom smjeru, Reiko je napravila upravo suprotno. Ispružila je ruku i uhvatila ga za lakat. Odmah je podignuo glavu, pogledom uhvatio njezin i držao je zarobljenu, a čelo mu se nabralo od pokušaja da je pročita.

Osjetilno preopterećenje zaratilo je s tjeskobom.

Stojeći tako blizu njegovoj neodoljivoj muževnosti, mogla je namirisati svježe tonove njegova losiona poslije brijanja te vrućinu koja mu je isijavala iz zategnute kože. Mahnito je pokušavala zaustaviti sjećanje na osjećaj njegove kože na njezinoj, na to koliko je obožavala nositi njegovu košulju i valjati se u njegovu mirisu poput zatreskanog šteneta.

Ali jedino na što je mogla misliti bile su njegove savršeno isklesane jagodice i zašiljene trepavice koje izgledaju tako gusto i proketo seksi dok pogledom klizi po njoj.

Osjećala je kako joj tijelo reagira ispod haljine. Spora vatra počela je u želucu i rasla šireći vatreni osjećaj... i izazivajući je.

Iznenada je skočila začuvši zvuk razbijenog stakla.

Damion je podignuo obrvu.

»Ljudi iz cateringa su još uvijek ovdje. Daj mi nekoliko minuta da ih pošaljem kući, a onda mi možeš nastaviti prijetiti.«

Pogledao ju je sumnjičavo suženih očiju, a onda je pustio.

Reiko je otišla prema kuhinji, nimalo iznenađena kad je krenuo za njom. Natjerala se da ne protrlja dlanove o bedra kako bi ublažila snažno bockanje ispod kože.

Nakon što je provjerila da nisu razbili ništa od neprocjenjivog obiteljskog naslijeđa, potpisala je ček, zahvalila ekipi iz cateringa i rekla im da su za danas gotovi.

Vraćajući se polako istim putem kojim je i došla, pažljivo je izmijenila hod kako bi se prilagodila boli koja joj je jurila kroz kukove i zdjelicu. Predugo je bila na nogama i to u potpeticama koje su nesumnjivo bile previše neudobne za nekog s njezinim ozljedama. Ali koliko god da je željela odvući umorno tijelo na kat, odraditi bolne vježbe istezanja prije tuširanja i odlaska u krevet, nije mogla popustiti.

Morala se suočiti s bivšim ljubavnikom koji je vrebao kraj nje poput opasne životinje iz džungle. Ispravila je leđa i pavela ga u dnevnu sobu.

»Dobro, hoćeš li sad nastaviti s oponašanjem strašnog čudovišta?« Pogledala ga je i uhvatila trag turobnosti koji mu je proletio licem.

Mrgodno joj se osmjehnuo. »Volio bih se večeras vratiti u London pa ću prijeći na stvar. Prije četiri godine, nedugo nakon što mi je

baka umrla, djed se riješio kolekcije od tri slike. Mislim da znaš nešto o njima?»

Stegnulo ju je u prsima. »Možda.«

Čeljust mu se zategnula tako jako i tako dugo da se uplašila da će puknuti. A onda je uzdahnuo i Reiko je primijetila umor u tom zvuku. »Ne igraj igre sa mnom, Reiki. Znam da si bila posrednik.«

»Ali igre su ono u čemu smo najbolji – nije li tako, *Daniele*? Pretvaranje da smo jedno kad smo zapravo nešto sasvim drugo?«

Provukao je ruku kroz kosu. »Slušaj, iznenadio sam se kad me tvoj djed nije prepoznao...«

»Imao je druge stvari na pameti, primjerice kako da te zaustavi da mu ne uzmeš sve što ima.«

Damion je kimnuo. »Kad sam to shvatio, mislio sam da je i bolje da ne zna.«

»A ja? Šest tjedana smo bili zajedno. Mogao si mi u bilo kojem trenutku reći istinu, ali odlučio si drukčije.« Jer mu nije bila dovoljno važna – nije bila dostojna njegove iskrenosti, čak ni nakon što ju je odveo u krevet.

Oštro je udahnuo. »Nemoj previše dramtizirati ono što se između nas dogodilo, Reiko. Koliko se sjećam, bilo te se iznenađujuće lako riješiti. Ali imala si dobar poticaj, zar ne?«

»Ako misliš na novac...«

»Mislim na novac *i na ljubavnika koji me zamijenio prije nego što se krevet stigao ohladiti.*«

Zubi su mu se vidljivo stegnuli dok je izgovarao te riječi, a Reiko je zapljusnula hladnoća.

Između mračne panike i neželjenih osjećaja koji su je preplavili, provlačio se osjećaj srama. Nije imalo smisla da si govori da se nema čega sramiti. Iznevjerila je sebe i to je bila samo još jedna od stvari koje joj demoni nikad nisu dopuštali da zaboravi.

Gledala je Damiona kako obuzdava emocije. No čak je i s druge strane prostorije mogla osjetiti pulsiranje njegove ljutnje i prezira.

»Sad kad smo se prisjetili lijepih uspomena, što kažeš na to da krenemo dalje?« nastavio je. »Vratio sam *Femme de la Voile*. Nisam uspio pronaći *Femme en Mer* niti *Femme sur Plage*. Moram ih obje pronaći, ali *Sur Plage* želim što prije.«

Natjerala se da se vrati u sadašnjost. »Želiš i *Femme en Mer!*« promrmljala je. »Mislila sam...«

»Što si mislila?«

Očekivala je da će Damion Fortier htjeti vratiti najveću i najspektakularniju od tri slike, a ne onu najmanju koju je u pedeset godina otkad je naslikana samo šaćici ljudi bilo dopušteno vidjeti.

»Nije važno. Zašto ih želiš natrag?«

Gurnuo je jednu ruku duboko u džep hlača, a očima mu je prošao pogled koji ju je zaintrigirao.

»Ne tiče te se to.«

Nije ni znao koliko je u krivu. »Ali ipak me se tiče. Želiš je za svoju VIP izložbu u Gallerie Fortier u Parizu idući tjedan. Zato si proteklih mjeseci i tražio te slike, zar nije tako?«

Ukočio se. »Samo šestero ljudi zna za moju izložbu. Ni pozivnice nisu još poslane. Kako si došla do te informacije?«

Reiko je slegnula ramenima. »Mogla bih ti reći, ali onda bih te morala ubiti. A sva ta krv uništila bi mi haljinu. Nema smisla.«

Razdraženo je udahnuo, a onda se tako brzo i nečujno pomaknuo da nije stigla ni registrirati što namjerava, a već joj je stavio ruke na ramena i čvrsto ih stisnuo. »Tko ti je rekao za izložbu?« ljutito je pitao.

Bez obzira na vatru koja joj je gorjela u venama, ostala je čvrsta. »Ne moraš se brinuti da ću otkriti nekome tu informaciju. Nikad ne otkrivam svoje izvore. U mom poslu to je ravno samoubojstvu.«

»Ovo će biti ubojstvo s predumišljajem ako mi ne kažeš.«

Reiko je stajala sasvim mirno, akutno svjesna da, ako mu se lijeva ruka spusti samo dva, tri centimetra niže, osjetit će hrapavi rub ožiljka na njezinoj ruci. »Zar ti ubojstvo ne bi umrljalo uzornu obiteljsku povijest? Znaš li da postoji blog posvećen pronalaženju i bilježenju svakog dobrog djela koje je tvoja obitelj u posljednjih petsto godina učinila? Ako je ono što tamo piše točno, tijekom svih tih dičnih naraštaja, nijedan Fortier nije ukrao ni gutljaj vode. A ti prijetiš ubojstvom. Zar se ne bojiš da će se tvoji preci vratiti kao duhovi i opsjedati te prekineš li tradiciju?«

Pojačao je stisak. »Spreman sam ovaj put napraviti iznimku.«

Ukočenost njegova tijela i hladni ugriz ljutnje u glasu uvjerali su je da vjerojatno i bi.

»Ah, ali ako sam mrtva, nikad više nećeš vidjeti svoje dragocjene slike.«

Polako se mrštio i lice mu je postajalo sve smrknutije, a očima je probijao njezine. »Ne sjećam se da si prije pet godina bila ovako ogorčena ili pokvarena. Koji vrag ti se dogodio?«

Ta je primjedba, koja kao da je došla niotkuda, poslala munju panike kroz nju.

Koji vrag ti se dogodio?

Samo su Trevor i njezina majka znali što se dogodilo. Trevor ne bi nikad iznevjerio njezino povjerenje, a majka je bila previše egoistična da bi se zamarala kćerinim emocionalnim stanjem.

Snažno se otrgnula i oslobodila Damionova stiska, a onda skupila svaki atom snage kako bi zadržala izvanjsku mirnoću za koju se proteklih godinu dana tako prokleta jako borila. Demoni s kojima se iza zatvorenih vrata hrvala bili su sasvim druga priča.

Nekoliko je puta udahнула kako bi ovladala sobom, a onda ga pogledala.

»Nisam više ono neiskusno i lakovjerno štene koje si poznavao prije pet godina, barune. I zato, ako si došao ovamo nadajući se da ću sretno mahati repom i dahtati od čežnje za tobom, gadno si se prevario.«

Damion je zurio u njezino savršeno našminkano lice. Dvije su mu emocije strujale tijelom – iznenađenje i nepoželjan stupanj nadrealizma. Pogled mu je pao na njezine usne i na sitan tamni madež iznad gornje usnice. Samo jedan nekontrolirani trenutak nije bio siguran želi li je poljubiti ili protresti – još jedan bizaran koncept koji je samo pridonio apsurdnosti situacije.

Reiko kakvu je poznavao prije pet godina primijetila bi kako djeluje na njega. Nasmiješila bi se osmijehom besramne zavodnice, a onda bi ga izazivala svojim tijelom, sigurna u neminovan ishod.

Ova je Reiko samo hladno zurila u njega, mračna i agresivna pogleda, kao da broji minute do trenutka kad će biti lišena njegove prisutnosti.

Damion nije bio spreman za osjećaj praznine koji je ta spoznaja u njemu ostavila.

»Nikad te nisam smatrao štenetom. Točniji opis bio bi mačkasta i iznimno prepredena. S obzirom na sve što znam o tvojim sumnjivim poslovima, pretpostavljam da ti je ta osobina dobro koristila u poslu.«

»Nema ništa nečasno u onome što radim...«

»A što je s tvojom sklonošću radu s ukradenim predmetima? Predmetima koji najčešće nestanu prije nego što policija bude obaviještena o tome gdje se nalaze?«

Nos joj se nabrao od nezadovoljstva. »Ne bi trebao vjerovati svemu što pročitaš u svojim pomodnim časopisima o umjetnosti.«

»Moji su izvori iznimno pouzdani.«

»Da je doista tako, ne bi gubio vrijeme dolazeći danas ovamo. Rekli bi ti da nisam više aktivno uključena u biznis pronalaženja umjetnina. I to već osamnaest mjeseci.«

Nervozan ton njezina glasa, način na koji je grčila laktove i držala se ukočeno govorili su mu da to što govori nije cijela priča. Ali premorenost mu je kopala iza očiju, ujedala dušu i umrtvljivala osjetila.

Damion je nakratko pomislio da jednostavno ode i da pronađe drugi način da udovolji djedu. No ta misao je izvjetrila i prije nego što se do kraja uobličila.

Bilo to prokletstvo Fortierovih ili ne, poštovat će djedovu želju – čak i ako to podrazumijeva traćenje vremena sa ženom koja je zurila u njega očima koje su ga istodobno izazivale i prezirale. Ženom koja se pokazala bezvjernom poput njegove majke i bake.

Zaškrgutao je zubima kad mu je bljesak krivnje prošao kroz svijest.

Danas je bio ovdje zato što je otišao od svoje obitelji, od svoje dužnosti, i to na punih godinu dana. U pokušaju da pobjegne od okrutne stvarnosti opsesivne kompulzije koja je pogodila njegovu obitelj, ušetao je ravno u zagrljaj upravo onakvog kaosa kakav je želio izbjeći – i pritom uništio živote. Nikad više.

Učvrstio je odlučnost. »Pronaći ćeš mi te slike.«

Oči boje lješnjaka vatreno su pogledale u njega. »Naređuješ mi kao da sam tvoje vlasništvo. Nisam i zato prestani.«

Dopustio si je tračak osmijeha. Sad je razumio zašto se njezina reputacija doimala većom od života premda je stasom bila sićušna. Bilo je posve jasno da je razvila očito neuvažavanje zdravog razuma kao i svakog smisla za samoočuvanje.

»Mislim da je došlo do nesporazuma, *ma belle*«, rekao je nježnijim i neformalnijim tonom glasa. »Čini mi se da si pod dojmom da se možeš cjenkati sa mnom. Ali moraš shvatiti nešto – iskoristit ćeš sve svoje mogućnosti da mi pronađeš te slike ili ću doista predati dosje Interpolu. Neka oni odluče što će s tobom. A kad je riječ o tvojoj vezi s čovjekom koji je vlasnik ove kuće...«

Iz lica joj je nestala boja. »Što s Trevorom?«

»Kad sam ga prošli tjedan kontaktirao, znao je gdje si i lagao mi je. Spreman sam zažmiriti na tu uvredu ako mi pomogneš.«

»A ako to ne učinim?«

»S lakoćom mu mogu zagorčati život ne budeš li surađivala sa mnom. A s obzirom na to kakvo mu je financijsko stanje...« Pustio je da slijeganje ramenima odradi rečenicu do kraja.

Iz lica joj je nestalo i ono malo boje što je još imala. »Suprotstavit će ti se. *Oboje* ćemo.«

»Sa čime? On je na rubu bankrota. A *ti* si nedavno likvidirala devedeset posto svoje imovine. Još ne znam koji je razlog tome, ali pitanje je trenutka.«

»Kako...?«

Reiko je ušutjela i iz očaja duboko udahнула. Nije imalo smisla pitati kako je znao sve to o njoj. Čovjek kojeg je poznavala prije pet godina imao je isti takav nepokolebljivi intenzitet u svojim naumima.

Samo što je prošli put naum bio tjeran njegovom nepopustljivom željom. Za *njom*. A ne za njezinim talentom.

Gledajući u njegove oči, znala je da stoji iza svake riječi koju je rekao. A ako Damion uspije doći do informacije *zašto* je likvidirala svoju imovinu...

Ponovno je u njoj buknuła panika i stegnula joj utrobu. Osjećaj da je stjerana u kut i da je izložena prijetio je da će je baciti u poznato mračno ništavilo.

Trudeći se da zadrži napete emocije pod kontrolom, odmaknula se od njega, ali pogled Damiona Fortiera nastavio ju je pratiti i činiti

nervoznom. »Nikad ne bih očekivala da ćeš pribjeći ucjeni kako bi ostvario svoje ciljeve, Damione«, rekla je.

»A ja nikad nisam očekivao da ćeš naći ljubavnika *tri tjedna* nakon što si izašla iz mog kreveta. Složimo se onda da smo duboko razočarani jedno drugim, *cherie*, i idemo dalje.«

Hladnoća u njegovu glasu sledila joj je kralježnicu.

»Kako bih zasladio dogovor, čak ću ti dobro platiti. Dva milijuna dolara za pronalazak obiju slika.«

Razjapila je usta kad je čula zapanjujuću svotu.

Podrugljivi mu je osmijeh zatitrao na usnama. »I mislio sam da će ti to privući pozornost. Poslušaj instinkte. Prihvati ponudu.«

Osjećaj neizbježnosti teško joj se spustio na ramena. Damion neće odustati. Može se boriti ili može uzeti novac. Ta količina novca mogla bi napraviti velike stvari – promijeniti brojne živote. »Učinit ću to. Za dva milijuna. Ali želim još nešto.«

Njegove sive oči smračile su se od jedva prikrivenog prezira. »Naravno da želiš. Što?«

»Pozovi me na svoju izložbu.«

»*Non*«, odmah je odgovorio.

Usne su joj se zategnule. »Moji su talenti dovoljno dobri za pronalaženje slika, ali ne i za tvoje društvo?«

»Upravo tako«, uzvratio je bez da je trepnuo.

Njegova se uvreda samo odbila o nju. Nije bio prvi koji je doveo u pitanje njezin karakter, a neće biti ni zadnji. Reiko nije imala ništa protiv toga. Kad bi bili zauzeti gledanjem sjajne i upadljive ljuske njezina pažljivo izbrušenog karaktera, ljudi ne bi gledali ispod površine i vidjeli ožiljke, bol zbog gubitka te neprestani strah koji je ondje vrebao; ne bi vidjeli praznu tamu njezine duše koju se svakog budnog trenutka trudila sakriti.

Trebala joj je kamuflaža, baš kao što joj je trebala sva njezina dosjetljivost kako bi spriječila Damiona Fortiera da otkrije koliko je zapravo postala oštećena.

»Neko vrijeme sam bila izvan igre. Želiš li da što prije pronađem slike, ne uskraćuj mi taj trag.«

Dolazak na izložbu dat će joj priliku i da pronađe posljednji japanski kipić od žada koji je pokušavala vratiti. Posljednji poziv njezine

klijentice pun očaja odzvanjao joj je u ušima i nikako ga nije uspijevala zaboraviti. Sve što je protekli tjedan uspjela iskopati o figurici pokazivalo je u smjeru uglednog francuskog političara koji će doći na Damionovu ekskluzivnu izložbu.

Kad je Damionovo lice ostalo ravnodušno, promijenila je taktiku. »Popis gostiju za tvoju izložbu izgleda kao fantazija nekog kolekcionara umjetnosti. Mislim da nikad više neću imati priliku biti u društvu ljudi koji su tako utjecajni u svijetu umjetnosti niti ću ikada doći tako blizu poznatoj St Valoire zbirci *Ingénue*.«

»Tvoja prisutnost bilo gdje u blizini moje izložbe nije nešto što bih nazvao fantazijom. Zapravo, prije bih je nazvao noćnom morom.«

Premda je znala da joj neće vjerovati, ipak je rekla: »Nisam lopov, barune.«

»Svi dokazi ukazuju na suprotno.«

»Stručnjak sam za umjetnost, poput tebe. Samo zato što smo u našem bavljenju umjetnošću odabrali različite putove, ne znači da se razlikujemo jedno od drugoga.«

Bahati izraz njegovog lica natrljao joj je sol na ranu. »Sumnjam da smo ikako slični. Ti radiš *ispod* crnog tržišta...«

»Pronalazim umjetnine koje nitko drugi ne može pronaći i vraćam ih gdje pripadaju. Zar to nije razlog zbog kojeg si i ti ovdje?«

Jedna elegantna obrva hitro je skočila uvis. »Znači ti si Robin Hood svijeta umjetnina?«

Namrštila se. »Zelene tajice nisu moj stil. Osim toga, ne volim etiketiranje. Pozovi me na svoju izložbu. Tko zna? Možda tvoji super poštteni gosti ostave dojam na mene pa se transformiram u uzornog građanina i ne samo to nego ti pronađem dragocjene slike.«

Namršteno ju je pogledao.

Reiko je držala dah odupirući se potrebi da progovori. Tišina je nekad bolje oružje.

»Na svojoj transformaciji možeš raditi u slobodno vrijeme. Najprije ćeš pristati na to da iskoristiš sve svoje resurse kako bi pronašla slike.«

Ozbiljnost i sirova potreba iza njegovih riječi privukle su joj pozornost. Pogledala ga je i na licu mu vidjela nešto što nije mogla odrediti – premda je *osjetila* kako je svojim gotovo hipnotičnim očima

pribada na mjesto. U tom je trenutku bila zamalo spremna zaboraviti sve što je o tom čovjeku znala i vjerovati da mu slike koje traži doista nešto znače.

Zamalo... da nije bez imalo sumnje znala da je Damion Fortier bešćutni gad. Sam je to rekao – sve što mu nije donosilo čisti keš bilo je *sentimentalno i neugodno*.

Možda njegova obiteljska linija doista je čista, ali on posve sigurno nije. Dovoljno se sjetiti slomljenih srca koja je proteklih pet godina za sobom ostavio rasute Europom – javno zanijekanih zbog zapanjujuće ekstravagantnih oproštajnih darova, ali privatno oplakivanih – i njegov je status bešćutna čovjeka dolazio u izravan konflikt s moralno superiornim imidžom njegove obitelji.

A što se tiče njegove godinu dana duge afere s Isadorom Baptiste...

»Zašto toliko želiš te slike?« upitala ga je.

Prošlo je nekoliko minuta i mislila je da neće odgovoriti. U očima mu se smjestila vrlo stvarna emocija koja je neobično sličila na bol. Zastao joj je dah. Bol joj je bila dobro poznata emocija, kao i krivnja i demoni koji su je punili panikom i noću je proganjali. Iznenada ju je počela izjedati potreba da zna i srce joj je divlje lupalo čekajući njegov odgovor.

»Zašto, Damione?«

»Želim ih... *Moram* ih vratiti. Djed mi umire. Liječnici mu prognoziraju manje od dva mjeseca života. Moram pronaći te slike za njega.«

DRUGO POGLAVLJE

Bez obzira na neizravnu štetu koju joj je Sylvain Fortier nanio, sirova bol u Daraionovim riječima stegnula joj je utrobu.

Gutajući knedlu u grlu, pokušala se oduprijeti iznenadnoj automatskoj potrebi da ga utješi, ali riječi su se ipak izlile iz nje. »Žao mi je zbog...« Stala je. Što bi uopće mogla reći u takvim okolnostima?

Kad su je prije četiri godine pozvali da bude posrednik u prodaji, odmah je znala koliko *Femme* slike znače Damionovu djedu. Njezin joj je djed ispričao povijest tih slika. Tada je njezin prvi instinkt bio da odbije posao. Ali uvjerala se da je ostavila Damionovu izdaju iza sebe – da je to samo još jedan poslovni dogovor i ništa više. Ali sad se gledajući u Damionove potamnjele oči pitala je li nehotice postavila temelje za ovaj sastanak i za njegovo nezadovoljstvo kad otkrije što je točno učinila s njegovim slikama.

»Damione, trebam...«

Reiko je začula korake na vratima i srce joj je potonulo. Sekundu kasnije ušao je Trevor.

»Dušo, što se događa? Mislio sam da sam čuo da su gosti otišli...« Kad je ugledao Damiona, zaledio se na vratima. »Što radiš ovdje, Fortier?« pitao je vadeći ruke iz džepova kućnog ogrtača i stišćući ih u čvrste šake uz tijelo.

Damionova se čeljust zategnula. »Imam posla s njom, a ne s tobom, Ashtone. I da sam na tvome mjestu, dobro bih promislio prije nego što bih ponovno nešto slagao.«

»Trebala si me pozvati čim se pojavio, Reiko. Poslije onoga što je učinio...«

»Nisam htjela da se brineš«, brzo se ubacila i prekinula ga prije nego što je stigao završiti. Znala je da je samo zabrinut za nju. Premda je uporno tvrdila da je s dvadeset i sedam godina dovoljno stara da se može brinuti za sebe, nije se želio odreći uloge

zaštitnika. Bilo mu je teško odustati od toga poslije svega što je proživjela.

Stavila mu je ruku na rukav. Prekrasno isklesane crte lice Damiona Fortiera zategnule su se dok je pogledom pratio što se događa.

»Moj posao s Reiko je privatna stvar. Prekidaš nas.«

Dva muškarca ljutito su se pogledavala, a između njih frcala je mržnja.

Uzdahnula je i uzela svog zaštitnika za ruku. »Trevore, u redu je. Doći ću brzo.«

U strahu da ne bi otkrio nešto Damionu brzo ga je ispratila iz sobe u hodnik. Kad je zakoračila na prvu tapeciranu stubu izlisanog stubišta, vidjela je kako Damion vadi mobitel iz džepa.

Pokušala je potisnuti paniku. »Ima li smisla da te pitam koga zoveš? Možda svog čuvara tamnice? Šalješ li po privatnu giljotinu da nas dokrajčiš?«

»Namjeravao sam dogovoriti da ti pošalju popis mojih gostiju, ali mogu srediti i giljotinu ako želiš da tako zaključimo ovaj posao?« Podignuo je tamne obrve u podrugljivi upitnik.

Prije nego što ga je uspjela sakriti, Damion je vidio da je Reikinim licem proletjelo olakšanje.

Iznenadila ga je brzina kojom je vratila pribranost. Reiko koju je poznao nikad nije skrivala osjećaje. Bila je otvorena, bezbrižna i vraški seksi...

Ispravak, Reiki koju je mislio da poznaje...

Čeljust mu se zatezala dok mu je pogled letio između dvoje ljudi ispred njega. Primijetio je njihovu bliskost, lakoću s kojom su razgovarali i cijeli ga je prizor ispunio gađenjem. Bilo je očito da je Ashton njezin najnoviji ljubavnik.

Osjetio je neugodan grč koji se stegnuo još jače kad je Reiko šapnula Ashtonu odgovor dok je on naginjao tijelo bliže njezinu.

Damion nikad nije žudio za pažnjom, nikad je nije tražio s ciljem da sebe stavi pod svjetla reflektora – premda su tabloidi i beskrajno besmisleni društveni mediji očito bili opčinjeni njegovim životom. Ali u tom je trenutku Damion priznao da mu se ne sviđa što je ignoriran. Zapravo, mrzio je taj osjećaj. Došlo mu je da zarezži, da poviče i odvuče pažnju Reiko Kagawe s tog starca. Ali nije to učinio.

Zaškrgutao je zubima i gledao ih kako se penju stubama, a onda nestaju u hodniku na prvom katu, ne osvrnuvši se nijednom.

Progutavši okus nezadovoljstva koji mu je obložio usta, Damion je provukao ruku kroz kosu. Ozbiljno je razmišljao o tome da pojuri uz stubište kad se Reiko ponovno pojavila sama. Svjetlo iz hodnika na katu obasjavalo joj je siluetu u mekanom reljefu. Damion je kroz tkaninu njezine haljine mogao pratiti lijepo građene noge sve do mjesta na kojem su se spajale u trokutastom rascjepu koji ga je nekoć neizmjereno fascinirao.

Sjetio se kako je mogao uvući prste u nju bez najmanje potrebe da joj razdvaja bedra i vrućina mu je buknila u prsima.

Na trenutak izgubljen u prošlosti, pustio je pogled da odluta prema gore, preko njezinih oblih bokova do uskog struka na kojem je držala obje ruke. Svojim joj je šakama mogao obgrliti sitni struk. S lakoćom. A kad bi to učinio, uvijek bi mu se istopila u rukama.

»I što sad?« upitala je.

»Spusti se dolje«, naredio joj je promuklim glasom.

Hvatajući i eliminirajući kaotične misli, gurnuo je ruke u džepove. Bila je na polovici stubišta kad je primijetio da nema cipele na nogama. Profinjeni nožni prsti s noktima nalakiranima nježnom bojom breskve bili su čista suprotnost jakoj šminki na njezinu licu i grimiznim usnama.

Namrštio se. »Jeste li ti i Ashton ljubavnici?« upitao je prije nego što mu se pitanje do kraja uobličilo u svijesti.

U očima joj je planulo iznenađenje. Naboj vruće energije prostrujao je između njih. To poznato probadanje osjetio je duboko u sebi i nikako ga nije mogao otjerati.

»Ne vidim kako se to tebe tiče.«

»Ne bih želio da izaziva probleme dok si u potrazi za slikama.«

»Neće.«

»*Bien*. Daj mi svoj broj mobitela.«

»Zašto?«

»Da ti mogu porukom poslati popis imena gostiju koji dolaze na izložbu. Budi spremna krenuti za Pariz kad se ujutro vratim.«

»Ne bojiš se da ću nestati čim odeš?« izazivala ga je.

»Ne. Jer si mi otkrila još jednu slabost.«

Njezine su oči, jedinstvene boje lješnjaka koja je bila više smeđa nego zelena, ostale nečitljive premda joj je na dnu tankog vrata divlje udarao puls.

»Izvoli, prosvijetli me.«

»Očito ti nije stalo samo do novca nego i do Ashtona. Mogu samo zamisliti što bi sve učinila kako bi spriječila da ga odvuku u zatvor kad sredim da mora početi vraćati dugove.«

Iskra nalik na ljutnju zapalila joj je obraze. »Pazi što radiš. Ona glasovita Fortierova aureola izgleda malčice okaljano.«

Damion se nasmijao. Neočekivana spoznaja da uživa u tome što je nadmudrio Reiko ublažila je intenzivnu frustraciju posljednjih nekoliko tjedana.

»Igraš prljavo, ali ja igram još prljavije. Broj mobitela?«

Odsječno ga je izrecitirala. Damion ga je upisao u mobitel i pritisnuo »pošalji«. »Što prije izbrišeš moje goste sa svoga popisa, prije možeš početi s otkrivanjem kod koga su slike. Dobila si pozivnicu za izložbu, ali imaš li i najmanju potrebu da izvedeš neku svoju smicalicu, odmah odustani od toga.«

»Izviđačka zakletva.« Podignula je dva tanka prsta.

Nabori njezinih širokih rukava pali su unatrag i Damion je na trenutak ugledao nabranu kožu prije nego što je oštro udahнула i spustila ruku uz trup. Hitro se okrenula i nestala u mračnom hodniku.

Zbunjen njezinim ponašanjem, Damion je krenuo za njom. »Reiko...«

»Nisam ti imala priliku reći prije nego što se Trevor spustio.«

»Što to?«

»Morat ću tražiti samo *Femme sur Plage*.«

Hladnoća mu je stisnula potiljak i natjerao se da progovori. »Zašto?«

»Jer već znam gdje je *Femme en Mer*.«

»Gdje?«

»U jednom skladištu u Londonu.«

»Tko je vlasnik?«

»Ja.«

TREĆE POGLAVLJE

Snovi su se vratili... Smijala se povlačeći očevu ruku, a on se opirao. Govorila mu je da se nema zbog čega brinuti, da u krcatom vlaku ipak ima još mjesta. Ne, nije htjela čekati idući vlak. Njegova brzo prikrivena zabrinutost... njegov poznati zagrljaj... njegove snažne ruke oko nje.

A onda ništa... ništa osim težine crnila.

I krikovi – strašni, bolni krikovi – dok je svuda oko nje carevao pokolj. Očeva topla ruka čvrsto je stiskala njezinu, a onda polako postajala sve hladnija.

Ali ovaj put su snovi bili pomiješani s drugim slikama.

Usred tog kaosa Reiko je sanjala da pleše s barunom od St Valoirea. I to ne bilo kakav ples. Sanjala je prokleti argentinski tango.

Probudila se glave prepune živopisnih slika željezničke nesreće, ranjenih tijela... i Damionovih dugih, mišićavih nogu kako se vješto i precizno poput škara isprepleću s njezinima, mnogo kraćima, a njegove je ruke vode čudesnom vještinom.

Sanjala je kratke, šokantno seksi haljine i stratosferske štikle crvenih potplata.

U njezinim snovima nije bila važna razlika u visini između njih. Savršeno su si odgovarali. A kad neki pokret ne bi bio izvediv, njezin bi je tamnokosi partner olujnih očiju jednostavno podignuo uz svoje snažno, muževno tijelo i nastavio plesati tako da su im se vrući dahovi miješali, a njegovi pokreti postajali su sve brži, uzbudljiviji i seksipilniji...

»Koji vrag, Reiko?«

Odgurnula je vruću plahtu koja joj je samo smetala, otišla u kupaonicu i otvorila tuš. Imala je nešto više od jednog sata da se spremi prije nego što se Damion vrati.

Sjetivši se žestokog gnjeva koji mu je prekrio lice nakon njezina sinoćnjeg otkrića, nervozno je progutala. Samo je nakratko otkrio

emocije i odmah vratio čvrstu kontrolu nad sobom. Rekao joj je da usredotoči napore na pronalaženje *Femme sur Plage* i otišao.

Završila je s tuširanjem i izabrala svoje najbolje poslovno odijelo. Strogi kroj crne jakne i odgovarajuće hlače u kombinaciji s mliječnobijelom svilenom košuljom ostavljali su ozbiljan i strog dojam što je i htjela, istodobno ispunjavajući vrlo korisnu svrhu pokrivanja tijela od vrata do gležnjeva.

Više od svega, voljela bi da može podignuti kosu i zavezati je u čvrstu pundžu kako bi zacementirala vanjski imidž koji je željela projicirati, ali to je bilo nemoguće zbog ožiljaka na vratu. Molila se da će odijelo i šminka biti dovoljni.

Počesljala je šiške preko ožiljka koji se pružao od sljepoočnice do uha, a onda pažljivo namjestila kosu preko ramena i obula crne cipele od lakirane kože s platformom. Za kraj je provukla sitne dijamantne naušnice kroz uši.

Potpetice su bile loša ideja nakon što je jučer provela većinu danu u štiklama, ali nije dolazilo u obzir da obuče ravne cipele i tako se stavi u neravnopravan položaj u odnosu na Damiona Fortiera.

Poslije će platiti cijenu – bolnim vježbama istezanja te satima i satima hidroterapije, ali pomisao na to da će baruna gledati oči-u-oči činila je svu bol isplativom.

Pola sata kasnije Reiko je obrisala imaginarnu mrvicu s rukava izbjegavajući Trevorov ispitivački pogled.

»Ponovi mi zašto to radiš, Reiko?« upitao je, a u cijelo mu je lice bila urezana zabrinutost.

Reiko je razmišljala da li da mu otkrije što je dogovorila s Damionom no brzo je odustala. »Jer će mi masno platiti.« Pokušala se nasmiješiti.

Namrštio se. »Novac ti nikad nije bio motivacija.«

Osmijeh joj je izbljedio. »Sylvain Fortier umire i Damion me pitao da mu pomognem pronaći njegove slike.« Djelomična je istina ipak bila bolja nego ništa.

Trevor je stisnuo usnice. »Upravo o tome govorim, Reiko. Nemaju pravo tražiti to od tebe poslije onoga što su učinili tvome djedu i tebi!«

Reikino se srce bolno trznulo, ali uspjela je zadržati osmijeh na licu. »To je prošlost. Preboljela sam. Osim toga, nisam se šalila. Doista će mi masno platiti, a taj novac može i tebi pomoći da...«

Odlučno je zatresao glavom. »Mogu se sam pobrinuti za svoje financijske probleme.«

»Ti si se pobrinuo za mene kad sam te trebala. Sad je red na meni.«

Zabrinutost na njegovu licu izbljedjela je, ali nije i nestala. »Jesi li spavala sinoć?«

Slegnula je ramenima. »Malo. Ne brini za mene, Trevore. Naređujem ti.«

Nasmijao se, a njegova je zabrinutost jenjala otkrivši vitalnog pedesetpetogodišnjaka što je, unatoč sijedoj kosi, i bio. No odgovor koji joj se spremao dati prekinuo je zvuk grlenog motora u jutarnjem zraku.

Reikin puls ubrzao je dok je gledala crni sportski automobil kako bruji niz dugački prilaz.

Damion nije parkirao na prednjem prilazu poput drugih gostiju. Nastavio je dalje, a njegova opuštenost za volanom moćnog automobila otkrivala se u načinu na koji mu je zapešće ležalo na upravljaču.

Pogledi su im se spojili, a on je produžio dalje sve dok hauba automobila nije došla točno do staklenog vrta. I premda ih je razdvajao debeo sloj stakla, Reiko je osjetila snagu njegove prisutnosti, čisti magnetizam tog muškarca, nalik na pucketanje elektriciteta u zraku.

Držeći je i dalje u klopci svojim pogledom, ugasio je motor i iskoračio iz automobila. Uvijek je imao tu sposobnost da je drži zarobljenom kao sad i svako joj je osjetilo bilo pojačano drhteći od svjesnosti.

Jutros nije nosio dizajnersko odijelo nego je bio odjeven u opuštenu dizajnersku kombinaciju. Tamnosmeđe chinos hlače pokrivale su mu uske bokove i završavale točno iznad ulaštenih crnih čizama. Sivi džemper od kašmira preko nebesko plave košulje čudesno mu je isticao oči.

Gledajući ga kako se penje plitkim stubama, sjetila se, i to prejasno, osjećaja njegovih dugih nogu omotanih oko nje prije pet godina – i sinoć u snovima.

Vraćajući se u stvarnost, povukla je manšete i progovorila. »Dobro jutro. Pretpostavljam da si danas u nešto manje ubilačkom raspoloženju?«

»To što vidim da nisi zbrisala usred noći dobar je početak, *certainement*.«

»Moraš imati više vjere, barune.«

»Radije se oslanjam na talent potkrijepljen rezultatima.«

»Onda je dobro što ga imam u izobilju.«

Preletio je pogledom po njezinu odijelu. »Zašto si tako odjevena?«

»Kako?«

»Idemo u prašnjavo skladište, a ne na državni pogreb.«

Želudac joj se stegnuo od njegova ispitivačkog pogleda i prisilila se da bezbrižno slegne ramenima. »Ovo je Engleska, Damione. Vrijeme se u trenu može promijeniti, a ja ne volim kad mi je hladno.«

S olakšanjem se okrenula kad je do njih došao Simpson s njezinim malim koferom. Krenula je prema njemu, no Damion ju je preduhitrio. Prstima je okrznuo njezine tako da su joj već pojačana osjetila zauralala u histeričnoj panici. Ali on je djelovao posve nesvjestan, samo je pritisnuo elektronički ključ i spremio kofer u prtljažnik.

Pogledao je za Simpsonom koji se odmah udaljio i namrštio se.

»Što je?« upitala je.

»To je sve što nosiš sa sobom?«

»Da, stručnjak sam u pakiranju s malo prtljage.«

Gornja usnica neznatno mu se izvila i Reiko se odmah ozlovoljila.

»Pretpostavljam da moraš biti zbog svog posla.«

Osjetila je kako joj smiješak iščezava i borila se da ne izgubi kontrolu. »Ako ti nije problem, bilo bi mi draže da uvrede počnu *nakon* što sam probavila doručak. Mogu li se sada otići pozdraviti?«

Oči su mu se ohladile kad je pogledao u Trevora. »Požuri. Nemam cijeli dan.«

Otišla je do Trevora i spustila usne na njegov bradati obraz. »Znam da ga želiš zatući, ali pokušaj se uzdignuti iznad toga, okej?«

Trevor se namrštio. »Zatući je najmanje što mu želim učiniti. Ali moram vjerovati da znaš što radiš.«

Nasmiješila se, no dobro je znala da se Trevor ne može mjeriti s Damionom. Golema snaga u Francuzovim širokim ramenima i ona aura moći koja je isijavala iz njega značili su da Damion Fortier ne mora mrdnuti ni malim prstom da bi pokazao snagu.

Ispravila je leđa i izašla vani gdje ju je dočekalo Damionovo kameno lice. Držao joj je otvorena suvozačka vrata i zračio nečim opasnim što nije mogla odrediti. Zalupio je vratima tako jako da su joj zubi zazveckali, ali zbog Trevora se trudila da joj osmijeh ni na trenutak ne nestane s lica.

Onog trenutka kad je Damion kliznuo na sjedalo do nje, Reiko je počela teško disati. Već skućeni prostor automobila iznenada je postao još manji, a mješavina njegova mirisa i mirisa mekane crne kože luksuzne unutrašnjosti činili su zrak posve omamljujućim.

Drhtavim je prstima tek uspjela zavezati sigurnosti pojas, a on je već pojurio prilazom dalje od kuće.

»Jasno ti je da se nećeš vratiti ovamo dok ne dobijem svoju sliku?«

Namrštila se. »Da.«

Nakratko je maknuo pogled s ceste. »Čini mi se da veličina tvog kofera govori drukčije. Ako si mislila da ćeš se brzo vratiti, riješi se te ideje.«

»Naš dogovor i dalje stoji. Spakirala sam mali kofer zato što ne želim da se Trevor brine. Sve drugo što mi bude trebalo mogu kasnije nabaviti.«

Usne su mu se stisnule. »Zna li on za našu prošlost?«

»Koju prošlost?« izazivala ga je i gledala kako mu se nosnice šire od razdraženosti.

»On ti je jedini ljubavnik ili ste u jednoj od onih *naprednih* veza?«

»Naša veza temelji se na istini i povjerenju. A to je više nego što mogu reći za ono što smo ti i ja imali.« Udahnula je da se osnaži no poželjela je da to nije učinila. Damionov joj je miris ispunio svaku poru i nahrupio joj na kožu kao što joj je sinoć nahrupio u snove. »I samo da se zna, ne tiče te se moja veza s Trevorom.«

A kad je riječ o *ostalim* vezama... sama pomisao na to natjerala ju je da gorko prasne u smijeh.

Olujne sive oči probijale su se kroz nju. »Smiješan sam ti?« oštro je pitao. Glas mu je bio neugodno hladan.

»Smiješan? Ne. Neumjesan? Svakako. Informacija s kim ja spavam nema nikakve veze s ovim poslom. Zato predlažem da promijenimo temu prije nego što jedno od nas izgubi živce.«

Čvrsto je stiskao upravljač i napola zatvorenih očiju gledao crveno svjetlo. Kao da ga je natjerao snagom volje, promijenilo se u zeleno.

Damionovo je stopalo nagazilo gas i naglo potjeralo automobil naprijed.

»Slažem se. To i nije tema koju smatram ugodnom. Zašto si kupila *Femme en Merl*«

Reikino je srce zadrhtalo. »Jer je bila dobra investicija i tad sam imala sredstva da je kupim.«

Damion je pogledao prema njoj, a onda se glatko priključio na autocestu. »To je bio jedini razlog?«

Oblizala je usne, a nervoza ju je počela izjedala. »Koji drugi razlog je mogao postojati?«

Oči su mu se suzile. »Možda neka blesava sentimentalnost?«

»Sentimentalnost? Zbog *tebe!*« Pokušala je u glas unijeti što više cinizma.

»Znam da ti je vrijeme koje smo proveli zajedno nešto značilo. Ne bi sinoć bila onako ljutita da nije.«

»Vau – malo smo uobraženi vidim?« Reiko nije znala zašto ga je dodatno izazivala. Ali nikad i nije bila osoba koja zna ostaviti nešto na miru. »Samo da znaš, vrlo brzo sam te preboljela.«

Prsti su mu stiskali upravljač sve dok mu zglobovi nisu pobijeljeli. »*Oui*, sjećam se«, rekao je. Prošlo je nekoliko minuta. »I, tko je bio on?«

Reiko je osjetila poznato zapljuskivanje srama i pogledala kroz prozor. Nije imala nikakvu namjeru otkriti Damionu što se događalo u tjednima poslije njegova odlaska. Nije se ponosila tim razdobljem i namjeravala ga je ostaviti zakopanim, zajedno sa svojim drugim tajnama.

»Ne poznaješ ga. Želiš li doista znati zašto sam kupila tu sliku, djed mi je davno ispričao njezinu priču i zaintrigirala me. Ali spremna sam staviti svoju *sentimentalnost* nastranu za pristojnu naknadu.«

Damion je ponovno promijenio trak skrenuvši u onaj brzi kako bi pretekao sporiji automobil. Vidjela je kako mu se jaki bedreni mišići ispod hlača stežu kao što su to činili i u njezinu snu. I isto kao u njezinu snu, u Reikinu se trbuhu skupljala toplina i počela se penjati. Odlučno je odvratila pogled i usredotočila se na promet.

»Što *točno* znaš o slici?«

U njegovu tonu nije bilo ničeg osim znatiželje, no ipak je protrnula od straha.

»Naši su djedovi u isto vrijeme upoznali tvoju baku. Sylvain Fortier dobio je djevojku i priliku da je naslika. Moj djed je izgubio jer je u tom ljubavnom trokutu tvoj imao najviše novca i moći. Ostali su prijatelji na daljinu i poslovni partneri sve dok vi Fortieri niste odlučili da zajednička prošlost nema nikakvu vrijednost u odnosu na vašu materijalnu dobit. Zgodna priča, zar ne? Zaboga, uspori malo! Zaista bih voljela stići u jednom komadu.«

Reiko je uzdahnula od olakšanja kad je snažni automobil smanjio zastrašujuću brzinu. Damionove su obrve bile spojene u ljutitom mrgođenju.

Napokon se zaustavio na idućem semaforu. Provukao je ruku kroz kosu i uzdahnuo. »*Zgodna* je posljednji pridjev kojim bih opisao priču iza tih slika.«

»Šalila sam se. Vjeruj mi, nema ništa zgodno u gledanju kako netko koga voliš gubi sve što ima. I posve sigurno nema ništa zgodno u situaciji kad te naprave budalom. I ako ne želiš razgovarati o *tome*, predlažem da se ostavimo te teme, što kažeš na to?«

Kamena lica, Damion je slegnuo ramenima. Ostatak vožnje proveli su u tišini.

Čim su klijenti prepoznali Damiona, pratnja do skladišta u središtu Londona izvedena je užurbanošću punom poštovanja. Stajao je u blizini dok su *Femme en Mer* vadili iz skladišta i odmotavali zaštitni papir.

Na slici je bila žena u oskudnom bikiniju kako se probija kroz zapjenjene valove. Njezina razbarušena kosa bila je crna i sjajna, a čokoladni pramenovi kao da su preklinjali da ih se dodirne. Nasmiješeno lice, naslikano iz profila, bilo je prekrasno i privlačilo pogled na profinjeno detaljne crte. Oko vrata je imala zavezan tanki

bijeli šal koji joj je lepršao preko jednog ramena i davao slici notu nevinosti.

Ali ono što je njezinu ljepotu činilo drukčijom od obične bila su senzualna usta jako slična Damionovim za koja se Reiko morala čeličnom voljom boriti da ih ne pogleda. Slika je bila živa. Čak i poslije više od pola stoljeća, ulja su bila jarkih boja i strastvena. Pravo remek-djelo.

»Baka ti je zaista bila prekrasna«, prošaptala je Reiko ne skidajući pogleda s portreta Gabrielle Fortier.

»*Oui*, bila je.« Ton glasa bio mu je krut, ali premda je očekivala nježnost ili malo topline, nije čula ništa slično.

Bacila je pogled na njegovo lice i vidjela isto ono kameno držanje kakvo je imao otkad su iz automobila iskoračili u mirnu sporednu uličicu Londona.

Znatiželja ju je potaknula da nastavi. »Djed mi je rekao da je ona dva semestra koja je provela na Sorbonnei imala cijelo sveučilište pod svojim nogama.«

Osmijeh mu nije nimalo ublažio hladne i grube crte lica. »Uopće ne sumnjam da je bilo tako jer je Grandmere najviše voljela imati muškarce pod nogama.«

Šokirano je ciknula na što je Damion upitno podignuo obrvu.

»Iznenadio sam te?«

»Pretpostavljam da ne bih trebala biti iznenađena, ali nisam očekivala... Vau... samo... vau.«

»Rekao sam istinu. Očekuješ da govorim floskule ondje gdje im nije mjesto?«

»Floskule? Vjerojatno ne s obzirom na to da znam da ne prakticiraš sentimentalnost. Ali zar nije malo grubo reći takvo što za vlastitu baku?«

»Ne znaš ništa o mom životu.«

Ubola ju je oštra bol. »Naravno da ne znam. Damion Fortier mi je stranac. Provela sam šest tjedana sa čovjekom za kojeg sam mislila da je Daniel Fortman. Ali ipak znam nešto o društvenom ophođenju i vještini pristojne konverzacije. Nikad ne bih kritizirala člana svoje obitelji kao što si ti to ni ne trepnuvši učinio. Pogotovo s obzirom na to koliko se tvoja obitelj trudi projicirati imidž čestitosti.«

»Čak i anđeli znaju posrnuti, *mademoiselle*. A identitet sam skrivao samo kako bih izbjegao upravo ovu situaciju.«

»Koju situaciju?« pitala je.

Mahnuo je rukom prema njoj. »Ovu lažnu uvrijeđenost. Ovo pretvaranje da su moja djela nanijela neku trajnu štetu. Oboje znamo da si me vrlo brzo preboljela, zar ne?« napao ju je.

Vrućina joj se penjala vratom i progutala joj cijelo lice. Osuđujućim joj je pogledom klizio po licu, ali nije htjela odvratiti pogled. »Nemaš me pravo gledati tako svisoka kad si mi punih šest tjedana lagao. I zapravo me nije briga koji su bili tvoji razlozi za laganje. Vjerovala sam ti dovoljno da ti dam svoje tijelo. Nisi uzvratio uslugu nego si mi poslao ček na milijun dolara kako bi umirio savjest. A sad si razočaran jer sam ga uzela? Ako je taj novac bio nekakav test koji sam trebala položiti kako bih u tvojim očima bila smatrana dostojnom, onda tko te šiša, Damione. Drago mi je što ga nisam položila...« Reiko se ugrizla za usnu kako bi zaustavila bujicu riječi.

Posljednje što je htjela bilo je da Damion sazna koliko je bila očajna kad je od njega poslije djedove smrti umjesto objašnjenja dobila novac. Istina, mogla je postupiti moralno superiorno i potrgati ček na komadiće. Ali nije to učinila nego je uživala dajući sve do posljednjeg centa omiljenoj dobrotvornoj udruzi.

»... žao.«

Tiha, duboka riječ doplutala je do nje i trgnula je iz mračnih sjećanja. Kad je pogledala u njega, izgledao je malo potreseno... čak i zbunjeno.

»Što si rekao?«

Lice mu je i dalje bilo zategnuto. »Možda se ta situacija mogla drukčije odigrati.«

»Ma nemoj, Sherlocke.«

»I zbog toga mi je žao.«

Čula je te riječi, ali osuda u njegovim očima nije popuštala. Polako je počela shvaćati što je to što je Damiona zapravo mučilo. »Nije stvar u novcu, je li tako?«

»Kako to misliš?«

»Premda si se ispričao, i dalje buljiš u mene kao da sam nekakav ološ. Ali to nema nikakve veze s novcem, je li tako? To je zato što

misliš da sam...«

»Radije ne bih vodio taj razgovor ovdje, Reiko. Ili ga ne bih uopće vodio.« Kimnuo je prema radniku iz skladišta koji je pažljivo slušao njihov razgovor. Mladić je odmah pohitao naprijed noseći drveni sanduk.

»Meni odgovara.« Prisjećanje... *sentimentalnost*... nisu vodili ničemu osim boli. Morala je biti ravnodušna poput Damiona, odraditi posao i zatim se pobrinuti da, kad idući put nestane, ostane zauvijek skrivena.

Potpuno ukočene čeljusti, Damion je sam zapakirao *Femme en Mer*, a njegovo nježno, ali spretno rukovanje slikom bilo je odraz brojnih godina iskustva u radu s umjetnicima.

Aukcijska kuća St Valoire utemeljena je još na prijelazu iz osamnaestog u devetnaesto stoljeće kad je jedan od Damionovih čuvenih predaka pokrenuo posao s umjetnicima, ali upravo je Damion otvorio Gallerie Fortier koja je danas poznata u cijelom svijetu.

U svojoj kratkoj povijesti toliko je narasla da je postala konkurent kućama Sotheby's i Christie's specijaliziranim za održavanje prestižnih izložbi ekskluzivno za kraljevske obitelji i državne poglavare. Prije samo dva mjeseca u pariškoj središnjici Gallerie Fortier održana je prva izložba dvanaest prekrasnih Matrjoški, drvenih kutija u obliku lutke optočenih dijamantima i smaragdima za koje se šušalo da su pripadale ženi davno preminulog cara. Umjetnički je svijet tjednima bruja o njima, posebice stoga što se nitko nije javio zahtijevajući novac od prodaje.

Pokušavajući vratiti razgovor na neutralan teren, Reiko je upitala: »Jesi li ikad saznao tko je bio vlasnik onih Matrjoški?«

Podignuo je hladan pogled s papira kojim je umotavao sliku. »Pravi vlasnik je na kraju pronađen, da.«

Dodala mu je ljepljivu traku da zalijepi debeli papir oko slike. Prsti su im se ponovno dodirnuli. I utroba joj se opet stegnula od naleta vrućine. »Želiš li mi otkriti o kome je bila riječ?«

»Ne, ne želim. Zašto te uopće zanima? Mislio sam da si u mirovini?«

Slegnula je ramenima. »U polu-mirovini kad je riječ o pronalaženju umjetnina. S vremena na vrijeme odradim nešto kao posrednik i možda imam kupca koji je zainteresiran za cijelu zbirku.«

»Sigurno netko anonimn tko se voli skrivati u sjeni, je li tako?«

»Naravno«, odgovorila je nasmijano.

»Upotrijebi prave kanale i moji ljudi će ti rado dati detalje o vlasniku.« Podignuo je sanduk sa slikom i krenuo prema izlazu.

Reiko je požurila za njim. Stigla je do automobila taman dok je Damion gurao sanduk u prtljažnik, pokraj njezine kofera.

Zalupio je poklopcem prtljažnika i okrenuo se prema njoj. »Jesi li razmišljala ikad o tome da radiš po propisima? Da se odrekneš prljavog podzemlja i iskoristiš svoje talente u skladu sa zakonom?«

»Propisno je dosadno. Volim to što radim.«

»I serijski ubojice vole to što rade, ali na koncu ih uhvate.«

Neočekivani joj je smijeh proključao u prsima i prelio se iz nje na jutarnje sunce. »Nisi me valjda upravo usporedio sa serijskim ubojicom! Mislila sam da bi vi Francuzi trebali biti šarmantni?«

Sićušan trag zadirkujućeg osmijeha obasjao mu je lice i pogled mu je pao na njezina stopala. »Ako cipela odgovara...«

Suočena s manje bahatim crtama lica kojima je nekoć bila opčinjena, Reiko je zurila u njega. U tom je trenutku između njih prostrujao lagani vjetar. Osjetila je kako joj odnosi šiške s lica i prijeti da joj otkrije ožiljak. Brzo je pogladila kosu natrag i zataknila je iza uha.

Ali prije toga je ipak uhvatila mrgođenje na njegovu licu. Nemir ju je pogodio poput strijele. Što bi mislio kad bi vidio njezine ožiljke? Bi li osjetio gađenje i sažaljenje? Ili bi nastojao pokazati lažnu ravnodušnost kao što su neki činili kad bi nenamjerno otkrila ožiljke, kao što se zamalo dogodilo sinoć?

Od te joj je pomisli nečujni vrisak proparao tijelo. Usne su mu se razdvojile i *znala je* da će je pitati što skriva. Potreba da izbjegne to pitanje natjerala ju je da ispruži ruku. Slobodnom ga je rukom uhvatila za bicepse. Njegov se pogled još koju sekundu zadržao na njezinoj kosi, a onda ga je spustio na šaku na njegovoj ruci.

Premda joj je uzbuđenje pojurilo kožom, Reiko je zadržala osmijeh na licu. »Mislim da moramo stići na avion, je li tako?«

Njegove sive oči brzo su se vratile na njezine. Njihov joj je sjaj otkrio da zna što to radi. Nasreću, nije navaljivao.

Do trenutka kad su se vratili na autocestu, najveća gužva već je polako jenjavala. Damion je elegantnim sportskim automobilom upravljao lakoćom i spretnošću pravog stručnjaka. Kako su za sobom ostavljali kilometre ceste, Reiko je bila sve manje napeta.

Projurili su kraj znaka za privatnu zračnu luku Biggin Hill kad je Reiko odlučila prekinuti tišinu.

»Onda, je li istina da je glavna zvijezda tvoje izložbe zbirka *Ingenuel*«

»Da. Što si još čula?«

Slegnula je ramenima. »Da se izložba otvara četrnaestog veljače.«

»*Oui, c'est vrais.*«

»Je li to tvoj način da pokažeš srednji prst svetom Valentinu?«

Namrštio se. »Zašto to misliš?«

Prigušeni joj je smijeh škakljao grlo. »Što bi drugo moglo biti? Sigurno ne očekuješ da mislim da ti taj dan ima posebno značenje?«

»Zašto ne?«

»Jer si »pun ljubavi kao šiljak obložen arsenom.« Kad ju je prostrijelio ljutitim pogledom, Reiko je podignula ruku. »Ne gledaj me tako mrko. Samo citiram jednu od tvojih zaljubljenih djevojaka. Ili bih trebala reći odljubljenih? Ako se dobro sjećam članka, nije bila previše sretna titulom bivše djevojke.«

»Ne vjeruj svemu što pročitaš u žutom tisku.«

»*Touche.* Ali ozbiljno? Valentinovo?«

Slegnuo je ramenima i privukao joj pozornost na svoje snažno tijelo. »To je bio najpraktičniji datum i odgovarao je svim stranama. Ako će donijeti malo *je ne sais quoi* cijeloj prigodi, tim bolje.«

»Ah... uvijek nemilosrdni poduzetnik.« Duboka ogorčenost ubola ju je u srce.

Skrenuo je u hangar s natpisom »Privatno« i parkirao moćan sportski automobil ispred stuba velikog bijelog zrakoplova sa zlatnim rubovima.

Prišla su im se dva muškarca, a jedan od njih odmah je krenuo prema prtljažniku. Pilot je stajao na dnu kratkog stubišta, spreman uvesti ih unutra.

Damion je otvorio svoja vrata, no prije nego što je izašao, okrenuo se prema njoj. »Nemoj me pogrešno shvatiti, Reiko. Vjerujem u sve što četrnaesti veljače simbolizira. Samo još nisam pronašao ženu koja bezuvjetno dijeli isto uvjerenje.« Pogled mu je kratko pao na njezine usne, a onda ga je ponovno podignuo i pogledao je u oči. »Kad i ako je pronađem, radit ću na tome da je dobijem istom onom neumornom odlučnošću kojom radim na tome da dobijem svako zadovoljstvo u svome životu. I neću dopustiti da mi ništa stane na put dok ne bude moja.«

ČETVRTO POGLAVLJE

Reiko je pokušala zanemariti Damionove riječi. Donekle je mogla vidjeti kako bi se te riječi mogle protumačiti kao *seksi*. Nesumnjivo je mogla shvatiti kako bi bilo kojoj *drugoj* ženi bilo teško razmišljati bistre glave nakon što je bila predmet *te* izjave – posebice u kombinaciji s njegovim dubokim, hrapavim naglaskom. Na kraju krajeva, zar nije i ona pala na tu mješavinu prirodne karizme i čistog životinjskog magnetizma?

Očajnički je pokušala zaustaviti silovit osjećaj koji bi joj počeo rasti u trbuhu svaki put kad bi se sjetila njegova pogleda na svojim usnama.

Damionove se riječi nikad ne bi mogle odnositi na nju. To joj je kristalno jasno dao do znanja kad je prije pet godina otišao, a da se nije ni osvrnuo.

Kad Damion Fortier bude birao životnu partnericu, sigurno neće bacati mrežu u oštećene ostatke kratke, beznačajne afere nego u ekskluzivan bazen povlastica i prestiža kakve i on uživa.

Zrakoplov je sletio i parkirao u još jedan hangar, ovaj put u zračnoj luci Orly. Reiko je skočila sa sjedala. Damion je cijeli let proveo na mobitelu, a sad je prekinuo poziv i pogledao u nju. Ponovno joj je jednim pogledom probudio sva osjetila i zasiktala je iziritirana samom sobom.

Morala je obaviti telefonske pozive i kontaktirati brojne osobe želi li naći čvrst trag koji će joj otkriti gdje se nalazi *Femme sur Plage*. Četiri godine u ovoj klimavoj ekonomskoj klimi bile su predugo da bi slika na duže vrijeme ostala na jednom mjestu – naročito kad je riječ o ekskluzivno neprocjenjivoj slici poput djela Sylvaina Fortiera. Ako je ni Damion sa svojim neograničenim sredstvima i odličnim vezama nije uspio pronaći, čekao ju je težak posao.

Koga će Damion naposljetku izabrati za svoju barunicu bilo je posljednje na što je sada trebala misliti.

Izvadila je kemijsku olovku iz torbe i nabrzinu mu napisala svoju adresu. »Ovdje ću odsjesti, ako ti slučajno zatrebam. Ako ne, vidimo se u petak navečer na izložbi.«

Pogledao je papir, ali nije napravio nikakav pokret da ga uzme. »*Tu* odsjedaš kad si u Parizu?« Podrugljivost u njegovu glasu bila je i više nego očita.

»Daj da pogodim. Ni mrtav ne bi zakoračio u tu četvrt?«

»*Oui*. Upravo tako. A nećeš ni ti.«

»Uvijek odsjedam tamo. Sviđa mi se boemski ugođaj. Trebao bi probati koji put. Možda ti se sviđa.«

»Vjerovala ili ne, probao sam i *svidjelo* mi se. Živio sam u tom kvartu dok sam studirao.« Vidio je njezin zabezegnuti izraz lica i nasmijao se. »*Prije* nego što je postao središte bandi i droge. Kad si posljednji put bila tamo?« pitao je.

Prisjećajući se posljednje posjete Parizu, osjetila je kako kroz nju navire plima boli. »*Prije* tri godine.«

Pogledao ju je napola zatvorenih očiju. »Bila si sama?«

»Nisam.« Bila je s ocem. Odlično su se proveli. Povratak na mjesto na kojem je bila s njim bit će bolan. U to je bila posve sigurna.

Suočiti se s demonima...

Damion je ustao i nadvisio je. »E pa, nećeš odsjesti lamo. Neću dopustiti da ugroziš dogovor samo zato što se želiš osjećati *boemski*.«

»Onda je dobro da mi nisi šef, zar ne?« oštro mu je uzvratila.

»Pogledaj kroz prozor, Reiko«, odgovorio je jednostavno.

»Zašto?« Okrenula je glavu prema najbližem prozoru, a srce joj je već lupalo. Očekivala je da će vidjeti avion okružen policijom, ali ugledala je samo još jedan blještavi sportski automobil i carinika spremnog da im pregleda putne dokumente. Lagano joj se zavrtjelo od olakšanja. »Št... što bih točno trebala vidjeti?«

»Nisi francuska državljanka, a to znači da ti treba posebna dozvola ili certifikat o podrijetlu da bi neku umjetninu unijela u zemlju. Još nisam preuzeo vlasništvo nad *Femme en Mer* pa će se vlasti morati uplesti, osim ako ja ne jamčim za tebe ili kažem da sam vlasnik slike. A sad, što se mene tiče, nije mi problem...«

»Dobro! Napraviti ćemo po tvome.« Zaškrgutala je zubima na njegov samodopadni osmijeh. »Jesam li spomenula da mislim da si hladni gad?«

»Tvoj ton je to jasno dao naslutiti.«

»Odlično, drago mi je.« Unatoč njezinu zajedljivu tonu, panika joj je počela izjedati utrobu. Bila je sigurna da je Damion želi zadržati u blizini. A to je značilo da bi je mogao čuti ako ponovno doživi jednu od onih noćnih mora. Ili nešto još gore. Pažljivo se nakašljala. »Namjeravaš li me držati zarobljenom sve vrijeme dok sam ovdje?«

Pilot je izašao i spustio stube do zrakoplova. Damion ju je poveo van. »Uopće ne. Slobodna si raditi što želiš. Sve dok boraviš u mom stanu, držiš se zakona i radiš sve što možeš kako bi locirala sliku.«

Kad joj je stavio ruku na dno leđa kako bi je pogurao naprijed, Reiko je poskočila dalje od njegova dosega. Koža joj se naježila ispod odjeće. Odvratila je pogled od Damionova namrštena lica.

»Nećemo valjda dopustiti da nas ljubazni carinik čeka«, brzo je rekla.

Lice mu je ostalo namršteno. »Ne moram posebno isticati da želim da budeš maksimalno pristojna. I prije nego što mi ponovno salutiraš kao izviđač, znaj da sam sinoć vidio tvoj pozdrav s dva prsta umjesto tri što je pravilno.«

Stajao joj je tako blizu da mu je mogla vidjeti blagu sjenu čekinja i namirisati njegov opojni miris. Pohitala je niza stube. »Kako bi ti to znao? Ne mogu te zamisliti kao izviđača.«

»I nisam bio izviđač, ali nekoć davno bio sam zatreskan u jednu izviđačicu.«

Zapanjeno ga je pogledala dok se rukovala sa službenikom. Od njegove joj je veličanstvenosti nešto trznulo u prsima i na trenutak joj je zastao dah prije nego što je ponovno prodisala. Kad je Damionov pogled uhvatio njezin, jedva je uspijevala zadržati neutralan izraz lica.

Nije smjela spustiti obrambene zidove u njegovoj blizini. Čak i da ono što se dogodilo prije pet godina nije bila dovoljna lekcija, dovoljno je da se sjeti njegove afere s Isadorom Baptiste pa da je to podsjeti da mrzi sve u vezi s njegovim bešćutnim stavom prema ljubavnim vezama.

Poput ledenog tuša, ta je misao izbrisala sve ostale.

Temelji njezine kontrole ponovno su se učvrstili i sjela je u automobil pokraj Damiona.

Osjetila je njegov znatiželjan pogled na sebi, ali nastavila je gledati ravno. Kad je upalio motor i stavio ruku na mjenjač, namjerno mu je prešla prstima po nadlanici. Njegov blagi udah nije joj poljuljao ponovno uspostavljenu samokontrolu. Čak su se i trnci u njezinim prstima zadržali samo sekundu prije nego što su popustili. Na tome je Reiko bila neizmjerljivo zahvalna.

»Ne trebaš se brinuti. Bit ću maksimalno pristojna.«

»Baš me zanima odakle ta iznenadna promjena.«

Je li mu glas postao malo oštiji?

»Recimo samo da ne želim prolongirati naše druženje više od onoga što je potrebno.«

Dok je prolazio posljednjih nekoliko ulica do njegova pariškog stana u trećem *arrondissementu*, Damion je razmišljao o promjeni Reikina ponašanja. Nešto se dogodilo između trenutka kad su se iskrcali iz aviona i trenutka kad su napustili aerodrom. Nešto što nije mogao točno odrediti.

Tijelo joj je bilo mirno, a izraz lica tako dalek da se Damion zapitao je li možda u nekakvom transu. Samo su često podrhtavanje kapaka i potajni pogledi kroz prozor ukazivali na to da nije u meditativnom stanju.

Kad je parkirao ispred stana s pogledom na Place des Vosges, ponovno je pogledao u nju. Ovaj put mu je uzvratila pogled. U očima joj je vidio trag boli i namršio se. Je li bio pregrub prema njoj? Osjetio je tračak krivnje koji je dodatno pojačao zbunjenost. Koliko god da je bila vatrena, bio je svjestan njezina majušnog stasa. Ponovno je preletio pogledom po njoj i jače se namršio. Zašto je cijela pokrivena odjećom?

Reiko koju je poznavao nosila je oskudnu odjeću s ciljem da ga izludi od žudnje. Sjetio se njezine savršene, besprijekorne kože i u njemu je odmah planula vrućina. Obožavao joj je prelaziti rukama po golom tijelu, gledati kako joj uzbuđenje zagrijava kožu, slušati njezine riječi divljenja dok bi je uzimao...

Blokirao je navalu neželjenih sjećanja.

Prije pet godina dopustio je da ono osobno stane na put poslu i požalio je zbog toga.

Što je to što Reiko Kagawa skriva ispod svoje ozbiljne, aseksualne odjeće nije više njegova stvar.

Morao se usredotočiti na pronalaženje treće slike i pobrinuti se da djedovi posljednji dani života budu što ugodniji.

A što se tiče onoga što će slijediti poslije toga... Čeljust mu se zategnula. Razmišljat će o tom aspektu svoje dužnosti – o tome da pronađe ženu i pobrine se da se obiteljsko ime nastavi – kad dođe vrijeme za to.

»*Vien*, stigli smo.« Njegov je osobni *concierge* požurio naprijed i otvorio Reiko vrata. Damion mu je predao stvari iz prtljažnika i okrenuo se prema njoj. »Vrijeme je za ručak. Rezervirao sam nam mjesto u obližnjem restoranu. Možeš li hodati do njega?«

Uhvatio je izraz panične sumnje na njezinu licu prije nego što ga je brzo potisnula.

»Naravno da mogu. Zašto ne bih mogla?« izazivala ga je vatrenih očiju.

Pokazao joj je na pločnik popločan oblim kamenjem tipičan za ovaj dio Pariza. »Te štikle izgledaju opasno...«

»U redu su.«

Očito je pogodio bolnu točku, ali Damion nije znao zašto. »Idemo.«

Koračala je uz njega i do nosnica mu je dolepršao miris njezina cvjetnog parfema. Usporio je kako bi pratio njezin korak i na proljetnom suncu gledao kako joj se svjetlost odbija o dugu, tamnu kosu.

Još jedna zagonetka zagolicala mu je mozak. Odijelo koje je nosila, šminka i cipele slali su poruku o moći koju je njezina slobodno raspuštena kosa odmah pobijala.

Ili je to bio samo trik? Sjetivši se kako ga je sinoć dodirnula, a onda opet jutros, Damion je osjetio kako mu se utroba steže. Dodir ni po čemu nije bio senzualan i sasvim sigurno ni nalik na ono što je naviknuo doživjeti od žena, ali privukao mu je pozornost. Čak toliko da ga nije uspijevao izbaciti iz glave.

Pokraj njih teturajući je prošla *grande dame* s nekoliko pasa na uzici. Reiko kao da je nije ni primijetila. Zgrabio ju je za ruku

odvlačeći je od zvjerinjaka i pod prstima joj osjetio krhke kosti lakta. Čekao je da nešto kaže, a onda je pogledao kad nije rekla ni riječi.

»Što je?« pitala je.

Kimnuo je prema starijoj gospođi. »Jednom si spomenula kako su ti simpatične ovakve *grande dame* s psima. Vrlo francuski.«

Šokirano je zinula. Pogledala je prema starijoj ženi i njezinim psima, a onda opet u Damiona. »Sjećaš se toga?«

Sjećao se mnogih stvari koje su se dogodile tijekom šest tjedana koje su proveli u Tokiju; sinoć je proveo i previše vremena razmišljajući o njima. I sad je trošio previše vremena razmišljajući o njima. Koji mu je vrug?

Sve što mu je Reiko rekla u skladištu bila je istina. Točno je da joj je poslao novac kako bi umirio savjest kad je saznao da joj je djed umro. No ipak se potajno nadao da ga neće prihvatiti – da će ga nazvati ili pronaći i onda pred njim pokidati ček na komadiće.

Kad to nije učinila, vratio se u Tokio, blesavo vjerujući da će je pronaći, ispričati se i nastaviti što su započeli. Nije mogao biti više u krivu.

Nemilosrdno je izgurao te slike iz svijesti. »*Oui*, sjećam se.« Gorčina ga je šibala i miješala se s uzbuđenjem koje si je odbijao priznati. Okrenuo je pogled i opazio diskretan ulaz u restoran. »Stigli smo.«

Ispružio je ruku da je ponovno uhvati za lakat, ali odmaknula se od njega pretvarajući se da je to zato što se pozdravlja s *maitre d'*.

Damion je potisnuo turoban osmijeh. Čini se da je nova Reiko razvila sklonost dodirivanju kad ona to želi, ali – vrlo zanimljivo – nije joj se sviđalo kad bi on nju dodirnuo. Gurnuo je taj mali detalj negdje u pozadinu svijesti.

»Nisi završio ono što si mi govorio o izložbi.« Kad je oklijevao, Reiko je slegnula ramenima. »Ionako ću saznati. Pijuckala je vodu i čvrsto stiskala čašu kako bi sakrila drhtanje.

Potresle su je Damionove riječi ispred restorana. Dakle, sjećao se jednog usputnog komentara koji je rekla dok su bili zajedno? Velika stvar. Nije imalo smisla da joj se emocije razmašu izvan kontrole zbog toga.

»*Ingenue* je kolekcija prvih – prvih pjesama, prvih slika, prvih skulptura. Čak i prve *haute couture* haljine koju je kreirao Michel Zoltan.«

Nevoljko, no ipak je bila impresionirana. »Kako ti je to uspjelo?« Taj je temperamentni i vrlo povučeni dizajner za posljednju europsku kraljevsku mladenku dizajnirao nevjerojatno savršenu vjenčanicu, a zatim objavio da mu je to bila posljednja kreacija.

Zaigrano ju je pogledao. »Mogao bih ti reći, ali morao bih te ubiti. A sva ta krv na ovom savršenom parketu...«

»Ha-ha... jako smiješno.«

Jedna strana usana podignula mu se u poluosmijeh dok je davao znak *sommelieru* koji se motao u blizini. Damion je pregledao ohlađenu bocu Chablisa i vino im je natočeno u čaše, a Reiko je zatim izabrala predjelo i glavno jelo pa vratila konobaru jelovnik.

»Djela su napravljena prije utjecaja vanjskog svijeta – prije nego što je umjetniku ukradena nevinost, recimo to tako. Svijet nikad nije vidio takvu izložbu. Većina umjetnika ne smatra svoje prve radove vrijednima objavljivanja.«

»Mislim da nije toliko stvar u tome koliko u njihovoj nevoljkosti da ogole duše pred javnošću – posebice u društvu drugih umjetnika. Umjetnici imaju jako osjetljiv ego.«

»Uz pravi poticaj, čak i osjetljivi ego može popustiti.«

Stegnula je prste oko čaše. »Želiš li time reći da se svakoga može kupiti?«

»Iz mog iskustva, *oui*«, odgovorio je bez traga žaljenja u glasu, a hladni mu je pogled bio prikovan za njezin.

Oprezno je progutala. »Život te zbilja ubio u pojam.«

»Za razliku od *tvog* netaknutog egzistiranja u tornju od bjelokosti? Zašto zapravo želiš doći na moju izložbu! I nemoj mi reći da je to zato što voliš umjetnost.«

Reiko je bila neizmjerljivo zahvalna što je svoje pokeraško lice usavršila čak i prije nego što je počela govoriti jer su joj te sive oči koje su probadale njezine slale trnce niz kralježnicu. »Rekla sam ti, želim ispitati sve tragove kako bih otkrila lokaciju tvoje slike.«

Pogledao ju je suženih očiju. »Znači da mi nećeš pokušati besramno oteti klijente?«

Slegnula je ramenima. »Ako te to toliko muči, možemo se nešto dogovoriti.«

U istom mu je trenutku hladno gađenje napunilo oči. »Ne sklapam mutne dogovore.«

»Nikad ne reci nikad.«

Taman je zaustio odgovoriti kad se pojavio konobar s predjelima. Njezina tanko narezana šunka na postelji od jabuke i korijena celera bila je izvrsna. A Damion je nasuprot nje navalio na salatu od jastoga slašću koja ju je podsjetila na njegov golemi apetit. Gledajući kako viljuškom vješto prinosi hranu ustima, Reiko je osjetila kako joj poznata vrućina puni želudac.

Spustila je pogled na tanjur osjećajući kako je zbog jalovosti tih osjećaja reže bol.

Čak i da je postojala makar neznatna mogućnost fizičke veze s osobom suprotnog spola, muškarac koji joj je sjedio nasuprot sigurno ne bi bio prvi izbor. Damion Fortier cijenio je ljepotu i savršenstvo. Šokiralo ju je kad je prije pet godina pokazao zanimanje za nju. Naravno, na kraju je otkrila *zašto*. Kao prava naivna budala dopustila mu je da, privučena njegovim intenzitetom kojem se nije mogla oduprijeti, potjera njezin početni skepticizam.

Sve žene koje je birao nakon što je otišao od nje samo su potvrdile da je *ona* bila slučajnost – iskorak iz njegova uobičajenog kruga kojem se uvijek namjeravao vratiti.

Ne, Damion nikada neće dobiti priliku da vidi njezine fizičke ožiljke niti emocionalnu pustopoljinu koja joj je opustošila dušu.

»Nadaš se da ćeš me tako uvjeriti da ti vjerujem?« Njegovo joj se pitanje probilo kroz tegobne misli.

»Molim?«

»Rekla si da ti vjerujem, ali tvoje namjere vezane uz dolazak na moju izložbu stavljaju tu teoriju na kušnju.«

»Prioritet mi je pronalazak tvoje slike. Sve drugo je sporedno. Dajem ti riječ.«

Beskonačno dugu minutu samo je zurio u nju. A onda je kimnuo. »*Bien*.« Ispružio je ruku. »Da potvrdimo to rukovanjem?«

Reiko je nervozno progutala zagledana u veliku muževnu ruku ispred sebe. Kad je ponovno pogledala u njegovo lice, promijenio mu

se izraz u očima i sjaj od kojeg bi joj krv uzavrela probio se kroz sive dubine prije nego što se glazura uljudnosti vratila na svoje mjesto.

»Već sam obećala da ću biti maksimalno pristojna, barune.«

»Ali rukovanje je nekako... profesionalnije od izviđačke zakletve, *n'est ce pas?*«

Njegov čvrsti argument nije joj ublažio tjeskobu. Udahnula je, spustila viljušku i nesigurno stavila ruku u njegovu.

Vrućina iz njegova dodira proletjela joj je tijelom sve do nožnih prstiju. Kad se pokušala osloboditi, držao ju je još nekoliko sekundi i tek onda je pustio.

Zatim se pretvorio u savršenog domaćina.

Reiko se naposljetku odvažila malo opustiti i dopustiti napetosti da joj polako izađe iz tijela.

Sve dok nije ispružio ruku i odmaknuo joj šiške s lica. Koža joj je gorjela od način na koji joj je poput lasera fokusirao pogled na lice.

»Odakle ti taj ožiljak na sljepoočnici?« upitao je.

PETO POGLAVLJE

Ustuknula je od njegova dodira. Drhtavo je spustila kristalnu čašu i prolila vodu po savršeno bijelom stolnjaku. »Molim?«

»Pitanje je jednostavno, Reiko.«

»Ali i vrlo osobno. Kvragu, ne možeš znati da nije možda i sentimentalno! Siguran si da želiš umočiti prste u te opasne vode?«

Damionove su oči zasjale od odlučnosti od koje joj se utroba grčila.

»Spreman sam na taj rizik.«

Svaka se kost u njezinu tijelu bunila protiv želje da podigne ruku i provjeri je li joj sljepoočnica izložena, je li tanki ožiljak koji je gorio zbog svog otkrića sad pokriven. Reiko je osjetila kako joj usne drhte i borila se za kontrolu.

»Ja nisam. U svakom slučaju, kako bi ti se svidjelo da ja *tebi* postavim iznimno osobno pitanje?« pitala je glasom koji je bio mnogo drhtaviji nego što je htjela.

»Odgovori na moje i dat ću ti priliku da ga postaviš.«

Ukočila se, šokirana njegovim odgovorom. »Ti to ozbiljno?«

Kimnuo je. »Kad se to dogodilo?« pitao je.

Spustila je pogled i gurala hranu po tanjuru. »Prije dvije godine.«

»Kako?« odmah je uzvratio.

Odmahnula je glavom. »Odgovorila sam ti na pitanje. Sad je moj red. Nisi bio tu kad je tvoj djed prodao slike. Gdje si bio?«

Iznenadna napetost u njegovu tijelu zaustavila joj je dah u prsima. Lice mu se ukrutilo, a prste je stegnuo oko čaše s vinom istodobno je pribadajući pogledom za stolac. Kad je odgovorio, glas mu je nosio oštrinu koja ju je iritirala.

»Bio sam neko vrijeme ovdje u Parizu. A onda sam otišao u Arizonu.«

»Arizona. Naravno.« Reiko nije postavila pitanje jer je već naslućivala odgovor.

Isadora.

Gorčina joj je punila usta, a za njom je dolazila i mučnina. Izgubljena apetita, zgužvala je ubrus i bacila ga na stol.

Damion je učinio isto i platio račun.

Šetnja natrag od njegova stana protekla je u napetosti. Ramena su mu bila ukočena od ljutnje. Nije je ni pokušao uhvatiti za lakat zbog čega joj je bilo... *drago*. Malo prije nego što su stigli do njegove zgrade, okrenuo se prema njoj i pogledao je stisnutih očiju.

»Što si mislila pod onim ›naravno?«

Mrgodno ga je gledala. »Čula sam glasine o Arizoni. Samo si ih potvrdio.«

»Što si još čula?« pitao je, a napetost se pojačavala sve dok nije bila polje žive sile oko njih.

»Ništa bitno.«

Lice mu je postalo još hladnije.

Kad je otvorio usta, Reiko je podignula ruku. »Ozbiljno li kažem, ne zanimaju me detalji.«

»Nisam ti ih ni namjeravao reći. Samo sam želio predložiti da sve što misliš da znaš zadržiš za sebe.«

Jer nije želio uzrujati Isadoru Baptiste? Premda nije nijednom riječju spomenuo slavnu dizajnericu, svi su znali istinu o njihovoj nemoralnoj aferi.

Slegnula je ramenima. »Mislim da smo razmijenili dovoljno zabavnih informacija jedno o drugome za jedan dan, zar ne?« Penjući se plitkim stubama, Reiko se molila da Damion zaključí temu.

U tišini ju je uveo u stan. Pogledala je oko sebe i zapanjeno udahнула.

Stan na polukatu bio je nevjerojatno lijep.

Crne i bijele pločice koje podsjećaju na podne pločice u Versaillesu bile su ulaštene do visokog sjaja. Visoki prozori koji propuštaju svjetlo gledali su na zavojitu Seineu i Place des Vosges, a u daljini se ponosno uzdizao legendarni Eiffelov toranj.

Nigdje u stanu nije vidjela nijedan zastor niti draperiju što ju je iznenadilo jer je znala da je Damion čovjek koji iznimno cijeni privatnost. Kroz blago otvorene prozore ulazili su zvukovi s ulice donoseći sa sobom nježni povjetarac koji je strujao u potopljenju

dnevnu sobu ukrašenu širokim tamnoplavim sofama, od važno dizajniranim stolicima za kavu te najsuvremenijim televizorom i ostalom tehnikom.

I naravno, kako je riječ o domu francuskog poznavatelja umjetnosti, u njemu je bilo skulptura, slika i lijepih umjetničkih djela izloženih u raskošnoj tapiseriji pred kojom je kao prava zaljubljenica u umjetnost poželjela pasti na koljena i diviti joj se.

Damion je bacio ključeve na obližnji stol i prenuo je iz pohlepne inspekcije prekrasnog prostora.

Okrenula se od minijaturnog mramornog prikaza zagrljenih Psihe i Kupida smještenog ispod niskog svjetla i udarila točno u tvrdo tijelo Damiona Fortiera. Zateturala je. Bol joj je proletjela zdjelicom. Oštro je udahнула i pokušala se osloboditi ruku koje su je obgrlile.

Ali opirući mu se, samo je postala svjesnija vrućine i senzualne energije kojom je zračio.

Sav trud i vrijeme koje je uložila u to da vrati kontrolu počeli su se rušiti. Došlo joj je da zaplače.

Damion se namrštio. »Dobro si?«

»Da. Pusti me!«

Oslobodio ju je nekoliko napetih trenutaka kasnije. »Pazi na pod. Zna biti klizav.«

»Primljeno na znanje. Možeš li mi pokazati gdje su moje stvari? Treba mi laptop.«

Sumnjičavo ju je gledao i kimnuo. Poveo ju je u kratki obilazak stana, a zatim niz hodnik ukrašen u istom, vrlo ukusnom stilu kao i ostatak stana.

Njezin je apartman bio golem, uređen kombiniranjem starinskog – masivan antikni divan koji kao da je pripadao spavaćoj odaji Madame de Pompadour – s modernim komforom dvadeset i prvog stoljeća – ergonomski stolac i stol na kojem se nalazio njezin laptop te nekoliko utičnica za pametni telefon i druge uređaje.

U *en suite* dnevnoj sobi zakrivljena je sofa gledala u televizor velikog zaslona, DVD-player i zvučnike te minijaturnu vitrinu s pićima. Pod njezinim su nogama Aubusson tepisi vodili prema kupaonici, a dva zida sobe bila su od poda do stropa prekrivena

prozorima pružajući prekrasan pogled na rijeku. Ni tu nije bilo nijednog zastora ili roleta koji bi osigurali privatnost.

Okrenula se i ponovno našla Damiona blizu. Preblizu. Osjetila je njegov miris i udahnula ga prije nego što se uspjela zaustaviti.

»Imaš li nešto protiv zastora?«

Pokazao joj je daljinski upravljač. »Ova dva gumba reguliraju postavke privatnosti na prozorima.«

»Oh, onda dobro. Na trenutak sam se zapitala jesi li možda postao besramni egzibicionist.«

Uzela je daljinski i usmjerila ga prema prozoru. Prvi je gumb potpuno zamrznuo prozore pretvorivši ih u neprozirno bijele kroz koje se nije ništa vidjelo. Drugi ih je gumb zaklonio do pola tako da se vidio samo komadić neba iznad rijeke. Ostavila ih je tako i okrenula se prema Damionu, a on joj je uzvratio pogled, proučavajući je lako ispitivački da se uzvrpoljila od nelagode.

»Moram se prihvatiti posla pa ako bi me mogao ostaviti samu...«

Pokazao joj je na visokotehnološku konzolu pokraj stola. »Ako ti nešto zatreba, pritisni prvo zvono. Javit će ti se Fabrice, moj batler. Ja idem u galeriju. Pretpostavljam da ću se vratiti tek kasno večeras. *Bonsoir*, Reiko.«

Vrata su nježno kliknula za njim kad je izašao. Reiko je stajala nasred prostorije osjećajući se ispuhano i nesigurno.

Mrzila je taj osjećaj.

Čvrsto stišćući daljinski, zagledala se u prekrasnu ljepotu svoga okruženja i umjetnička djela – svako ljepše i neprocjenjivije od drugog. Ali ono što joj je najviše privlačilo pozornost bio je krevet. Premda je bio zapanjujuće lijep, znala je da joj neće donijeti predah od noćnih mora koje su je progonile od nesreće. Zapravo, bilo bi joj bolje da spava na kauču, što dalje od ulaznih vrata koja su vodila u ostatak stana, za svaki slučaj...

Donijela je odluku i bacila se na posao.

Kad je nekoliko sati kasnije Fabrice pokucao na vrata, Reiko je bila na telefonskoj vezi s Japanom. Strpljivo je slušala stariju ženu, članicu grupe za podršku kojoj je Reiko pripadala, kako plače. Nježno ju je stavila na čekanje, otvorila vrata i odgovorila Fabriceu da želi da joj se pladanj donese u sobu.

Nije si htjela priznati da potreba da ostane u svojoj sobi ima ikakve veze sa skrivanjem od Damionova znatiželjna pogleda.

Došla je ovdje kako bi radila.

Okrenula se od vrata i naglo trznula od probadanja boli u abdomenu.

Prsti su joj polako krenuli prema trbuhu gdje su ispod odijela dodatni dokazi njezine traume nagrđivali kožu kao trajan i jasan podsjetnik na sve što je prošla.

Iznenada su joj riječi kojima je tješila stariju ženu zazvučale šuplje. Kako da nekom drugom pruži nadu kad je ona sama izgubila sve – čak i sposobnost da bude prava žena?

»Što planiraš za danas?« upitao je Damion povlačeći manšetu da bi pogledao na sat.

Reiko je pogledala prema njemu, a onda ponovno odvrátila pogled. Sunce joj je uhvatilo vrh trepavica dok su se spuštale sakriti oči.

Zurio je u nju kao da ne može odrediti što je danas drukčije na njoj.

Naravno, nosila je drugu odjeću. Poslovno je odijelo zamijenila nešto mekšom kombinacijom – trapericama, prugastom majicom dugih rukava i elegantnom jaknom. I ona njezina poznata duga kosa. Stalna napetost koju je u njoj osjećao i dalje je bila tu, ali kad je malo bolje pogledao, vidio je da joj je koža rumena – sjećao se daje bila takva kad bi se istuširala toplom vodom... ili poslije vođenja ljubavi.

Promeškoltio se i namrštio zbog smjera u kojem su mu misli krenule. Otpio je malo espresso nadajući se da će kofein ugasiti vrućinu koja mu se skupljala u preponama. Ona je ispružila vitku ruku prema šalici pa ga ponovno pogledala onim smeđe-zelenim očima, a onda brzo skrenula pogled i zagledala se u jutarnju aktivnost na rijeci.

»Mislila sam otići u Louvre. Nikad ne propustim priliku kad sam u Parizu.«

»Što god radila, ne pokušavaj maznuti *Mona Lisu*.«

Zakolutala je očima. »Nije moj tip. Da mogu birati, odnijela bih Julienova *Gladiateura*.«

Njezin ga je odgovor pljusnuo poput kante hladne vode u lice. »Ako ti se sviđaju takvi muškarci, zašto si onda s Ashtonom?«

Njezina se napetost pojačala. »Vidim da smo se vratili na osobna pitanja. Jesi li spreman ponovno zaigrati *quid pro quo*? Samo što si jučer postao led ledeni premda su naizmjenična pitanja bila *tvoja* ideja.«

»Odnosiš li se prema svemu u životu kao prema igri? Je li ti lakše odnositi se prema svome tijelu kao da je predmet ako ti je sve igra?«

Reikine usne, premazane gustim slojem sjajila, naglo su se stisnule. »Je li to tvoj nimalo suptilan način da me pitaš spavam li naokolo?«

Damiona je stegnulo u prsima. »Spavaš li?«

»Zašto te toliko zanima moj seksualni život?« uzvratila mu je.

»Zašto trošiš svoj seksualni život na starca?«

»Smeta li ti pomisao na mene s bilo kojim muškarcem ili samo pomisao na Trevora i mene?«

Čeljust mu se stegnula. Jako. Nije želio analizirati zašto mu toliko smeta. Poslije onoga što je vidio prije pet godina, ne bi mu trebalo smetati. No ipak je.

Nekoliko sekundi kasnije Reiko je uzdahnula. »Bi li mi vjerovao kad bih ti rekla da između nas nema ništa seksualno?«

Iznenadio ga je val olakšanja prije nego što ga je odbacio. »Način na koji si ga dodirivala i bliskost između vas mnogo je više od...«

Spustila je prste na njegovu nadlanicu i pomilovala ga tako nježno i kratko, a ipak snažno da je ostao bez riječi. Damion je zurio u svoju naježenu kožu, nesposoban zaustaviti uzbuđenje koje je u njemu raslo. Nije ga uspijevaao zaustaviti otkad ju je vidio ponovno prije dvije večeri.

»Upravo si dokazala da sam u pravu.« Čuo je svoj kruti glas i priznao da mu činjenica da se pokazalo da je bio u pravu ovaj put nije ugodna koliko bi želio. »Tebi je sve ovo igra. Ali igraš jako opasnu igru, Reiko.«

Pridružio im se Fabrice s pladnjem svježe ispečenim kroasana. Reiko ga je pozdravila širokim osmijehom. Damionov se inače uvijek ozbiljni sluga pred njegovim očima rastopio. Kad je hitro podignula ruku i dodirnula Fabriceov lakat zahvaljujući mu, Damion je osjetio kako mu se utroba steže.

»Dodirujem svakoga, ako nisi primijetio«, rekla je kad je Fabrice otišao.

»Da, primijetio sam. Ashton očito nije posesivan.«

Pogledom je uhvatila njegov. »Za razliku od tebe?«

»Ja sam izrazito posesivan. Ne reagiram baš ljubazno kad netko dira nešto što je moje.«

»Sačuvaj te fore spiljskog čovjeka za svoju buduću ženu, Damione.« Zaokupila se mazanjem maslaca na kroasan – premda nije djelovala nimalo zainteresirana za to da ga pojede. »Zar nisam negdje pročitala da lutaš Europom u potrazi za savršenom barunicom?«

Led mu je stegnuo stražnju stranu vrata i kliznuo niz kralježnicu. »Namjeravam se u nekom trenutku oženiti, tako je.«

Ruke su joj se na trenutak umirile, a onda je nastavila razmazivati maslac.

»Zar se ne bi onda trebao posvetiti tome, a ne gurati nos u moj privatni život?«

Damion je osjetio ubod nemira dok mu je težina odgovornosti sve jače pritiskala ramena. Kad mu djed umre, ostat će jedini živući Fortier. Već je dugo svjestan da se mora oženiti i nastaviti obiteljsku lozu. Ali pomisao na brak i na mentalne igrice koje neizbježno dolaze s njim ostavljala mu je neugodan okus u ustima.

Trpljenje jedne opsesivne veze bilo je sasvim dovoljno za svako dijete. Dvije koje je Damion doživio toliko su ga obilježile da se već od rane dobi pitao je li uopće stvoren za održavanje još jedne veze. Teorija je testirana i pokazala se ozbiljno manjkavom kad je onako pogrešno procijenio Reiko i zatim bijedno podbacio s Isadorom.

Pomisao na to da bi ponovno pogrešno odabrao stezala mu je čvor tjeskobe u prsima. A to mu je samo pomračilo raspoloženje.

Otpio je posljednji gutljaj espresso i spustio šalicu. Ispod njega su Parižani obavljali svoje jutarnje poslove. Čekali su ga sastanci, jedan za drugim sve do kraja dana. No ipak je odugovlačio.

»Sad imam važnije stvari za koje se moram pobrinuti. Ali kad dođe pravo vrijeme, neću žuriti s odlukom. Partnericu ću birati jako pažljivo i bit će zahvalna na pozornosti koju sam posvetio njezinu odabiru.«

Gledao je kako joj se usta šokirano otvaraju i kako joj licem prolazi nevjerica.

»Vau, čuješ li što si upravo rekao? Ozbiljno si zabrijao na vlastitu moć, zar ne? Pretpostavljam da petsto godina gledanja ostatka čovječanstva svisoka djeluje tako na čovjeka, ha? Ali nikad ne znaš što te čeka iza ugla.« Licem joj je preletjelo nešto – napola bol, napola ogorčenost – i zasjenilo njezine suncem obasjane crte. »U jednom trenutku živiš misleći da posjeduješ cijeli svijet, a u idućem ti sve može biti oduzeto.«

»Tebi se to dogodilo?« Pogled mu je polako skrenuo na lijevu polovicu njezina lica gdje su guste šiške ponovno bile na mjestu. Damion je imao sastanak za dvadeset minuta. Morao je krenuti. »Pričaj mi o tome.«

Prsti su joj komadali kroasan. Kad je napokon podignula pogled na njega, oči su joj bile lišene emocija. »Prestani zabadati nos u moj život, Damione.« Ustala je i Damion se podsjetio na to kako je niska bez potpetica. »Ne želim zaglaviti u redu ispred Louvrea. Moram provesti barem jedan sat s *Odalisque*.«

»Zašto?«

»Zato što je sve manje od jednog sata s njom uvreda. Vidimo se kasnije.« Nehajno mu je odmahнула, ali osjetio je neku krhku nježnost u njoj koja je u njemu probudila nemir.

Bacio je još jedan nestrpljivi pogled na sat. »Večera će biti gotova u sedam. Vрати se dotad.«

Izgledala je kao da mu se sprema usprotiviti no namjerno se okrenuo i podignuo aktovku. Kad se ponovno uspravio, već je bila na odlasku, s golemom torbom koja joj je udarala o bok. Gledao ju je kako odlazi, kao da nije u stanju skinuti pogled s blistave grive koja joj je padala niz leđa i dodirivala lijepo oblikovanu malu stražnjicu. Namrštio se zapazivši da su joj traperice preuske i prijanjaju joj uz bokove kao što bi ljubavnikove ruke.

Još jedan udarac vrućine prošao mu je kroz prepone. Opsovao je tiho i grubo.

Reiko je prelazila iz jedne muzejske prostorije u drugu, sa čvrstim naumom da bogatstvo oko sebe iskoristi kako bi potisnula misli o Damionu.

Ali imala je dojam da su se čak i slike i skulpture Louvrea urotile protiv nje. Snažno i savršeno isklesano tijelo *Edipa* podsjetilo ju je na Damionovo tvrdo tijelo kad je jučer udarila u njega. Erotičnost *David*a i *Bat-Šebe* podsjetila ju je na smušene erotske snove od sinoć čija je glavna zvijezda bio Damion Fortier.

Do trenutka kad je zakoračilo u krilo Richelieu, bila je na rubu frustracije. Nije joj bilo lako ni održati neutralan izraz lica u društvu Philippea, kustosova osobnog asistenta koji ju je dočekao s VIP propusnicom kad je ušla u muzej.

Nije željela dopustiti da je činjenica da joj je Damion sredio takav tretman na bilo koji način dirne. Jedino objašnjenje koje joj je padalo na pamet bilo je da zaista žarko želi da se vrati do sedam.

»Želite li se vratiti do Goyine *Grofnice* ili možda do *Odalisque!*« obratio joj se Philippe. »Prostorija u kojoj se nalazi *Odalisque* ispražnjena je kako biste je mogli u miru posjetiti.«

»*Molim? Zašto?*«

Philippe se osmjehnuo. »Vjerujem da je kustosu rečeno da vam je to omiljena prostorija u Louvreu.«

»I jest... ali... ne može je tek-tako isprazniti!«

»Ne radimo to često. Samo za posebne goste baruna de St Valoirea.«

»A koliko je to »gostiju« bilo?« Riječi su joj pobjegle s usana prije nego što ih je stigla zaustaviti. »Oh, molim vas... ignorirajte me. Inače nisam ovako... ignorirajte me.« Dodirnula je Philippeov rukav i njegova se nelagoda istopila.

Dok je Reiko pratila Philippea natrag do krila Sully, u želucu joj se bućkala gomila emocija.

Posebni gosti baruna de St Valoirea.

Reiko je odgurnula emociju koju nije bila spremna nazvati ljubomorom i u tišini proučavala ženu koja je bila osuđena na smrt, ali se sa svojom smrću suočila dostojanstveno i hrabro.

Zašto bi je bilo briga kome je Damion još učinio istu uslugu? Ovo je bila rijetka prilika i namjeravala je uživati u njoj.

Poslije dugo vremena okrenula se prema Philippeu kako bi mu zahvalila, no shvatila je da je sama u prostoriji.

Pogledala je prekrasnu sliku još jedanput, a onda prebacila torbu preko ramena i polako krenula prema izlazu.

Hodajući niz Rue de Rivoli, zastala je u jednoj *patisserie* i naručila panini sendvič i *cafe au lait*.

Umor joj je naprezao osjetila. Sinoć su je ponovno mučile noćne more – ovaj put u još živopisnijim detaljima. Probudila se na kauču prekrivena znojem, uzlupala srca i sa slikama zapaljenih tijela u svijesti. Na svu sreću, nije vrisnula. Satima se bojala vratiti na spavanje. A kad je napokon ponovno zaspala, sanjala je da pleše s Damionom – i to ponovno u jasnim, erotičnim detaljima. Dodirivali su se gotovo cijelim tijelom osim usnama. Opet je nije poljubio, ali pročitala mu je namjeru u očima, u svakom dahu.

Mučila ju je bolna želja u trbuhu i između bedara kad se jutros probudila – okrutni podsjetnik na ono što nikad neće moći imati koji ju je pritiskao sve dok joj se oči nisu napunile suzama.

Ali čak ni tihi jecaji nisu izbrisali intenzivne osjećaje. Za doručkom je jedva mogla pogledati Damiona u oči.

Poskočila je kad joj je iznenada zazvonio mobitel. Namrštila se vidjevši nepoznat broj, a onda se javila.

»Onda... dva sata s *Odalisque*?«

Damionov duboki glas djelovao je poput milovanja na njezinu uhu.

Iznenadenje je ustupilo mjesto sumnji. »Jesi li mi sredio VIP tretman kako bi me držao na oku?«

Njezinu je optužbu dočekala tišina. A onda je progovorio. »Mislim da su riječi koje tražiš *Hvala, Damione*.«

»Ne ako me špijuniraš, barune.« Možda je preburno reagirala, ali uzdrmao ju je zvuk njegova dubokog glasa s jakim naglaskom samo koji trenutak nakon što je u mislima ponovno proživljavala sinoćnje snove.

»Moram li?« U glasu mu je bilo oštine.

»Naravno da ne«, progundala je.

»*Bien sur*. Nazvao sam kustosa da provjerim brinu li se dobro za tebe. Rekao mi je da si završila s turom i otišla.« Čekao je njezin odgovor.

Ugrizla se za usnu i duboko udahнула. »Jako sam uživala u obilasku. Hvala ti što si ga organizirao. Ali nadam se da ne misliš da

ti to daje dozvolu da ponovno guraš nos u moj život.«

»Znam dovoljno da me zasad zadovolji. Nemoj kasniti.«

Veza se prekinula.

Reiko je zurila u mobitel, a otkucaji srca iznenada su joj tako ubrzali da je ostala bez daha. Drhtavim ga je prstima pokušala ponovno nazvati, ali veza je bila zauzeta.

On ne zna, uvjeravala je sebe. Ipak, kad se tri sata kasnije vraćala prema Damionovu stanu, iznutra ju je izjedala tjeskoba.

Fabrice joj je otvorio vrata i obavijestio je da je Damion na putu kući.

Potrošila je nekoliko minuta da si počeshlja kosu i popravi ruž na usnama. Spustila se u prizemlje upravo u trenutku kad je Damion ulazio u stan.

Magnetizam kojim je taj čovjek zračio bio je nevjerojatan. Nije mogla skinuti oči s njega dok je, onako širokih ramena i uskih bokova, hodao prema njoj. Kad je prešao pogledom po njoj od glave do pete, a onda je ponovno pogledao u oči, utroba joj se stegnula od panike.

Smiri se, on ne zna.

Ali bez obzira koliko se opominjala, puls joj je tutnjao sve jače.

»Što je značilo ono što si rekao kad si me nazvao na mobitel?«
pitala je prije nego što se stigla zaustaviti.

Podignuo je jednu obrvu i zagonetno se osmjehnuo od čega je odmah osjetila nelagodu. »*Bonsoir* i tebi.«

Panika joj je udarala ispod kože, ali nije joj dala da se razmaše.
»Molim te, odgovori mi.«

U tom se trenutku pojavio Fabrice, uzeo Damionovu aktovku i ponovno nestao u hodniku. Damion nije odvajao pogled od njezina.

Reiko je oblizala usne. »Reci mi što si time mislio ili ću istog trenutka otići odavde i nikad nećeš naći svoju sliku.«

Malo se napeo, a onda izdahnuo. »Uvuci kandže, maco. Neću ti nauditi.«

Neočekivana joj je blagost zaustavila dah. Zurila je u njega, a od pogleda u njegovim očima punila se jezom.

Ne, ne može znati. Dlačice na podlakticama ipak su joj se naježile od snažnog predosjećaja. Svakim atomom svoga bića htjela ga je

ušutkati prije nego što progovori, no nije bilo načina da ga spriječi.

ŠESTO POGLAVLJE

»Kako... kako si saznao?«

»Nisi jedina s pristupom informacijama, Reiko.«

Glas mu je bio nježan, pažljiv. A onda mu je na licu pročitala sažaljenje.

Ljutnja i bol nahrupili su u nju. »Zašto si to učinio?«

»Jer sam nestrpljiv. Morao sam znati što ti se dogodilo – posebice ako će to ugroziti tvoj zadatak.«

Spustila se niz posljednju stepenicu i ljutito podignula pogled prema njemu. »Pa si mislio da je u redu da kopaš malo dublje samo kako bi zadovoljio svoju znatiželju? Unatoč tome što sam ti dala riječ da mi je pronalazak tvoje slike prioritet? Vau, zaista si pravi princ.«

»Smiri se.« Uhvatio ju je za lakat i poveo je u blagovaonicu gdje je na dugačkom, lijepo dizajniranom stolu od crvena trešnjina drva već bio serviran srebrni pribor za jelo.

Reiko je planula. »Ne govori mi da se smirim. I zar stvarno misliš da ću večerati s tobom nakon što si me upravo obavijestio da si proveo dan dodajući još koju stranicu mom bogatom dosjeu?«

Oči su mu se zamračile. »Nema više stranica jer ne znam sve detalje o tvojoj nesreći.«

Zapanjeno je zurila u njega. »Ne znaš? Ali mislila sam...«

Slegnuo je ramenima. »Tražio sam da se istraga prekine. Nadao sam se da ćeš mi *ti* popuniti praznine.«

Pomisao na to da mu omogući makar i mali uvid u to u kakvu se fizičku i emocionalnu olupinu pretvorila poslala je munju čiste panike kroz nju. »Ako očekuješ da ti budem zahvalna na tome, jako ćeš se razočarati.« Nije mogla zaustaviti zajedljivost koja joj je natopila riječi. Istinu govoreći, već se osjećala ogoljeno pod Damionovim stalnim proučavanjem i imala je ružan osjećaj da će se to samo pogoršavati što duže bude u njegovo društvu.

»Reiko, sjedni.«

Zbog načina na koji je rekao njezino ime, savršeno izgovarajući japansku intonaciju, kroz želudac joj je proletjela neočekivana iskra elektriciteta.

Prišao joj je s leđa i izvukao stolac. Sjela se, sve vrijeme osjećajući njegov pogled. I dalje je zurio u nju kad je minutu kasnije Fabrice ušao u prostoriju donoseći im prvo jelo.

Uzela je žlicu, ali nije se ni približila ohlađenom *velouteu* od krastavaca serviranom s pirjanom piletinom.

»Ne živiš s Ashtonom zato što si u vezi s njim, je li tako?«

Slabašno mu se osmjehnula. »Ne, bio je prijatelj mog oca, a meni je poput zamjenskog ujaka. Ti si došao do svog gnusnog zaključka, a ja sam te samo pustila da misliš što hoćeš.«

Pogled mu je klizio njezinim licem i intenzivnije je proučavao. »Što ti se dogodilo?«

Razljučena njegovim upornim kopanjem, Reiko je spustila žlicu. »Molim te, pusti to.« Ustala je i odgurnula stolac.

»Što misliš kamo ideš?«

»Izgubila sam apetit. Uživaj u večeri.«

»Sjedni.« U glasu mu se čula čeličnost koju bi samo budala odlučila ignorirati. Ali nije bila raspoložena za njegovu nabusitost i aroganciju.

»Osim ako nemaš vijke za palce kojima ćeš me mučiti, nema šanse da neću otići odavde.«

»I to se može srediti.«

»Da? Ta bi me osorna francuska muževnost trebala napaliti ili uplašiti?«

»Saznat ću sigurno, na ovaj ili onaj način. Ali draže mi je čuti činjenice od tebe.«

Zagledala se u njega. »Zašto ti je to tako važno?«

Očima mu je proletio neki izraz prije nego što je spustio kapke. »Recimo samo da sam na teži način naučio da ne smijem ignorirati znakove upozorenja. Jedi.«

Polako je ponovno sjela i drhtavim prstima podignula žlicu. Uspjela je progutati prvu žlicu bez obzira na knedlu u grlu.

»Ta bi me zagonetna izjava trebala potaknuti da ti ogolim dušu ili što?«

»Ne, ne bi.« Teško je uzdahnuo i spustio žlicu. »Nesreća je utjecala na tebe. Samo pokušavam shvatiti...«

»Ne treba mi psihoanaliza, barune. Već imam psihijatra!« Šok na njegovu licu natjerao ju je na smijeh – samo što je iz njezinih usta izašao više nalikujući pucketavom frktanju. »Odradila sam cijeli program u dvanaest koraka i usput pokupila bedževe. I prije nego što konstatiraš ono što je posve očito – ne, terapija *ne djeluje*.«

Čeljust mu se zategnula. »Ne stavljam mi riječi u usta.«

»Kako god. Ne znam zašto uporno navaljuješ. Ne možeš me *popraviti* pa se ne trebaš ni truditi.«

»Što se dogodilo da te slomilo?«

»Misliš osim što sam bila lakovjerni idiot i što nisam vidjela da si mi naumio uništiti djeda?«

Lice mu se smračilo, ali ovaj se put Reiko učinilo da mu je vidjela trag kajanja u očima.

»To mi nije bila namjera. Bio sam zaokupljen otvaranjem tokijskog ogranka Gallerie Fortier kad me djed tražio da istražim što se događa s tvojim djedom. Samo sam reagirao na činjenice i brojeve ispred sebe. Da sam znao da će on to tako teško podnijeti...«

»Tvojem je sažaljenju istekao rok trajanja prije pet godina, barune.«

»Znaš li da je dugovao tri puta više od iznosa na koji sam naposljetku pristao da ga plati?«

Nije to znala. Zbunjenost se miješala s drugim emocijama koje su divljale u njoj. »Ta bi me informacija trebala smekšati?«

»Trebala bi ti reći da nisam baš *uvijek* beščutni gad kakvim me smatraš.«

Možda je na nju djelovala blaga, no ipak neumoljiva tvrdnja. A možda i velika ruka koja je iznenada uhvatila njezinu, provlačeći tople prste kroz njezine hladne i obamrle. Ili možda umor koji joj se uvlačio u dušu i tjerao joj nove suze na oči.

Koji god razlog bio, Reiko je učinila posljednje što je namjeravala. Zagledavši se u Damionovo lice, šapnula je: »Želiš znati što se dogodilo da me slomilo? Gledanje djeda kako pati došlo je blizu, ali to što sam bila odgovorna za očevu smrt...? To je bila točka na i.«

Damion je vidio razarajuću bol koja joj je prešla licem i osjetio stezanje u prsima.

Drhtavica joj je potresla tijelo i lice joj je bilo gotovo sasvim bijelo od napora koji je ulagala da izgovori te riječi. Pružio je ruku prema njoj i izvadio joj žlicu iz prstiju pa je spustio na stol. I on je izgubio apetit.

Duboko u sebi pitao se zašto to uopće radi kad je čvrsto odlučio da neće ovo pretvoriti u osobnu stvar. A onda se sjetio Isadore. Blesavo je povjerovao u sve što mu je govorila i nije dovoljno ispitivao sve dok nije bilo prekasno.

»Kako si bila odgovorna?« upitao je.

Njezine su tužne oči pogledale u njegove. »Zašto to radiš? Nisi toliko bezosjećajan da ne primjećuješ kako mi ovo nije ugodna tema, pa zašto onda ustraješ?«

Njegova se nelagoda pojačala. »Ne želim te uznemiravati...«

Oštri joj je smijeh pobjegao s usana. »Bez obzira na to, radiš odličan posao.«

Čeljust mu se zategnula. »Krhka si i lomljiva poput tankog stakla. Jedno pritiskanje u pogrešnom smjeru i razmrskala bi se.«

»Onda prestani pritiskati!«

Pojačao je stisak. »Sama si rekla da terapija ne djeluje. Koliko dugo to namjeravaš držati zakopano?«

Ljuta joj je boja nahrupila u obraze. »Poštedi me popularne psihologije.«

»Ne budi otresita.«

»Miči se, Fortier. Možda jesam mala, ali mogu ti nauditi.

Ja sam iz Japana. Nindža vještine su nam urođene. Mogu te ubiti jednim pogledom.«

Bez obzira na žestinu njezinih riječi, Damion se nasmijao. »Samo si napola Japanka. I mislio sam da nindže nikad ne otkrivaju tko su?«

Vidio je njezino olakšanje zbog promjene teme i dopustio joj mali predah.

Slegnula je ramenima. »Pošteno je da te upozorim. Ne bih htjela da misliš da sam iskoristila nepoštenu prednost.«

Usne su joj zadrhtale, a njegovo se srce ponovno stegnulo.

Prije nego što se stigao zaustaviti, palcem joj je pogladio usne. Primijetio je mekoću, ali i intenzivnu potrebu da se podsjeti na njezin slatki okus.

Bravo, Damione.

»Stvarno to mislim, Damione. Nemoj da te moram isprašiti.«

Iznenada mu je u preponama buknuła vatra.

»Reci ponovno moje ime«, rekao joj je prije nego što mu se misao do kraja oblikovala u svijesti.

Sumnjičavost joj je ušla u oči. »Zašto?«

»Uvijek mi se sviđalo kako ti zvuči na usnama.«

»Damione...«

U prostoriju je ušao Fabrice. Damion je tiho opsovao i ponovno se spustio na stolac. Zabrinuti izraz Fabriceova lica kad je vidio da su jedva dotaknuli tanjure odmah se ublažio kad mu se Reiko nasmiješila.

»Ja sam kriva, Fabrice. Mislim da još uvijek probavljam sendvič od ručka.«

Fabrice je kimnuo. »Želi li *mademoiselle* možda laganije glavno jelo?« predložio je.

Reiko je zatresla glavom i dodirnula mu rukav.

U Damionu se sve stegnulo – mnogo jače nego jutros. Taj osjećaj kao da mu je izbio zrak iz prsa. Odgurnuo ga je okrutnom silinom i usredotočio se, a onda shvatio da je njezin optužujući pogled fiksiran na njega.

»Ne, žao mi je, Fabrice. Mislim da ne mogu više ništa pojesti«, rekla je.

Njegov je batler tu vijest prihvatio iritantno uslužnom prijaznošću. »*Pas de quoi, mademoiselle. Et pour vous, Baron?*«

Damion je zatresao glavom dajući mu znak da je slobodan. Kad je Fabrice otišao, Damion je pogledao u nju i vidio kako stavlja pramen kose iza lijevog uha.

Podignula je pogled i uhvatila njegov. »Što je?« pitala je. »Ako ćeš me optužiti da sam ti upropastila večeru, zaboravi. Sam si izveo taj veličanstveni pothvat.«

Zubi su ga boljeli od snažnog škrgutanja. »Nisam to htio. I ja sam izgubio apetit.«

»Pa, obično tako biva kad nekog nemilosrdno ispituješ. Imam savjet za tebe – idući put ispituj *nakon* što si napunio želudac poslasticama vrijednima Michelinovih zvjezdica.«

Damion nije ništa odgovorio. Zurio je u nju kao da nije u stanju potjerati uznemirujuću misao koja mu se vrtjela glavom.

Mrzio je pomisao na to da Reiko dodiruje druge ljude.

Malo iza ponoći Reiko se probudila u snažnim bolovima. Poslije katastrofalne večere s Damionom bila je tako rastresena da je zaboravila odraditi vježbe. Nakon što mu je kratko poželjela laku noć, jedino što je željela bilo je pobjeći.

Srušila se na kauč znajući da nema šanse da će zaspati.

Kako se samo prevarila. Ne samo da je zaspala nego su je i noćne more ostavile na miru.

Osjećala je samo nepodnošljivu bol.

Stisnula je zube tjerajući bol koja joj je parala zdjelicu i mučila se s pravilnim disanjem. Na kraju je znala da nema izbora nego učiniti nešto u vezi s tim. Pažljivo je navukla kombinezon za vježbanje od likre i uputila se u elegantnu teretanu s najsuvremenijom opremom koju joj je Damion pokazao jučer dok su obilazili stan. Ignorirajući sofisticiranu opremu za vježbanje, uzela je bocu s vodom i otišla na drugu stranu prostorije.

Spustivši se na prostirku ispred zida prekivenog zrcalom, otpila je gutljaj vode i duboko udahнула. Prva serija vježbi bila je toliko bolna da joj je do kraja seta cijela koža bile prekrivena znojem. Ali znala je da će idući set – podizanje koljena – biti još bolniji. Jauknula je od očaja od same pomisli na njega.

»Ne znam kako točno da protumačim prizor lijepe žene koja usred noći stenje u mojoj teretani. Sama.«

Odmah je pogledala u smjeru iz kojeg je dolazio glas. Damion je stajao naslonjen na vrata, odjeven u donji dio trenirke i usku bijelu majicu, razbarušene kose kao da je tek ustao iz kreveta. Vrućina joj je nahrupila u prsa čak i dok je žurno izvlačila kopču iz kose kako bi pustila šiške da joj padnu na lice. Nasreću, dugi rukavi i visoko rezani otvor oko vrata trikoa pokrivali su dijelove tijela za koje je htjela da budu pokriveni.

»Očito gubiš svoju vještinu sa ženama. Ovo je predstava s jednom ženom na koju *nisi* pozvan.« Molila se da će shvatiti poruku i otići.

Nije to učinio. Sporim i sigurnim koracima krenuo je naprijed sve dok nije stao točno ispred nje. Ležeći na podu, Reiko je imala

odličan pogled na njegovo veličanstveno tijelo – snažne noge, uzak struk, mišićave grebene abdomena koji su rasli i izvijali se u široka, moćna prsa... izbočinu u hlačama u koju se jako trudila ne zuriti unatoč tome što joj je krv brže jurnula venama.

»Što to radiš?« upitao ju je.

»A što misliš? Vježbam.«

»Boli te. Zašto?«

»Idi, Damione.«

»Da si htjela da to što radiš ostane tajna, ostala bi u svojoj sobi.«

Razdraženo je otpuhnuta. »Vjeruj mi, ostala bih da sam znala da ćeš me podvrgnuti još jednom ispitivanju. Usput, postaje stvarno zamorno.«

Samo je slegnuo ramenima i čekao.

Odvojila je pogled od njegova. »Imam ozljede leđa i zdjelice od nesreće. Danas sam predugo bila na nogama i zaboravila sam se istegnuti prije spavanja.«

»Bol te probudila?«

Čula je mrgođenje u njegovu tonu.

Kimnula je. »Bol se pojača kad mi se tijelo ukruti.«

Glatko je čučnuo, rukom joj uhvatio bradu i okrenuo pogled prema sebi. »Kako da ti pomognem?«

»Možeš otići i ostaviti me samu da odradim vježbe do kraja.«

Neumoljivi pogled u njegovim očima rekao joj je da to ne dolazi u obzir.

Uzdahnula je. »Damione...«

»Već smo plesali ovaj ples, *ma belle*. Reci mi kako da ti pomognem.«

Uzdahnula je i spustila se natrag na prostirku. »Rekla sam ti, ne treba mi...«

Nagnuo se i stavio ruku sa svake strane njezinih kukova. Dah joj je zastao u prsima kad se nadvio nad njom. Sjajni čokoladni pramenovi pali su mu preko čela, a očima je odlučno probijao njezine. Damion Fortier nije išao nikamo – u to nije ni najmanje sumnjala.

Jedina opcija koju je imala bila je što prije završiti s ovim. Kad joj je bio tako blizu, bila je bombardirana nezaboravnim, bolnim uspomnama.

Uvukla je jedan brz, ali beznadno nedovoljan udah. »Drži mi stopala na svojim prsima i guraj protiv moga otpora. Nemoj stati bez obzira koliko budem jaukala. U redu?«

Zabrinutost mu je zamračila oči. »To jaukanje – hoće li doći u obliku suza ili vrištanja?«

»Jedno ili drugo. Ili oboje. Ako si osjetljiv, nemoj ni počinjati.«

»Nisam osjetljiv«, odgovorio je, premda mu je na licu bila vidljiva nelagoda.

Spustio se na koljena i pogledao njezine gole noge. Jedan beskonačno dugi trenutak samo je zurio u njih.

»Hajde, barune, nemoj mi se ustrtariti. Osim ako mi ne možeš stvoriti termalni masažni bazen, ovo je jedini način – nemamo što čekati.«

Stisnuo je usnice. »Podigni noge.«

Pažljivo ih je podignula. Čvrstim i snažnim rukama uhvatio ju je za gležnjeve i spustio joj stopala na svoja prsa.

Prvotni šok njihova kontakta na nekoliko joj je sekundi ugasio bol u zdjelici. Vatrene su joj se struje penjale uz gležnjeve, proletjele kroz listove i koncentrirale se u ravnomjernom pulsiranju slasne vrućine između bedara. Prsti na njezinim nogama svojevolumeno su se savijali na njegovim isklesanim prsima kao da se prisjećaju nekog drugog vremena, drugog mjesta.

Prsa su mu se podignula od teškog udara. »Što sad?« pitao je promuklo.

»Polako mi razdvajaj koljena dok guraš prema meni.«

Tople su joj šake poklopile koljena. Procjenjujući njezinu reakciju, naginjao se sporim i odmjerenim pokretima sve više prema naprijed.

Reiko se ugrizla za usnicu kad joj je bol proparala zdjelicu. Stiskala je šake uz tijelo i jedva uspijevala održati ravnomjerno disanje.

»Dobro si?« Oči su mu se tako zamračile da su bile gotovo crne, a zabrinutost u njima dodirnula je nešto u njoj što sigurno nije htjela da bude dirnuto.

Progutala je i kimnula. Nastavio je istim ritmom, gurajući joj koljena sve više prema prsima, dolazio joj sve bliže i bliže dok mu nije mogla vidjeti kratku bradu na čeljusti. Kad su joj pete dodirnule stražnju stranu bedara, drhtavo je izdahnula.

»Natrag, molim te. Onda ponovi«, rekla je. Voljela bi da joj glas nije zvučao tako hrapavo. Tako... *pun potrebe*.

Polako se odmaknuo unatrag. Ponovili su cijeli postupak. Kad je na trećoj rundi jauknula, opsovao je i stao.

»Ne, nemoj prestati. Dobro sam.«

»Očito nisi. Plačeš...«

»Ne plačem!«

»Zaboga, to je samo znoj. Hajde!«

Zastenjala je kad ju je uhvatio za gležnjeve i ponovno stavio stopala na svoja prsa. Nakon što je još jedanput ponovio cijeli postupak, mišići su joj se počeli opuštati. Kako se bol smanjivala, bila je sve svjesnija Damiona koji se nadvijao nad njom. Okruživala ju je njegova moćna aura, a njegov miris dominirao svakim njezinim udahom. Kad joj se približio, pogled joj je pao na glatku, definiranu krivulju njegovih usana.

Uvijek joj se sviđalo kad bi bio na njoj...

Poput iznenadne poplave, u svijest su joj nahrupile uspomene – osjećaj njihova prvog poljupca, osjećaj njegova tvrdog, vrućeg tijela na njezinu, njegova gusta kosa između njezinih prstiju, snaga njegove moćne muškosti kad ju je prvi put uzeo u djedovoj brvnari u Tokiju. Mjehurić sreće u kojem je tjednima poslije toga živjela...

Snaga njegove privlačnosti od prvog ju je trenutka očarala. Od prvog trenutka kad joj se predstavio kao Daniel Fortman, mladi muškarac za kojeg je pretpostavila da je samo poslovni poznanik njezina djeda, uhvaćena je u eksploziji uzbuđenja.

Prije nego što su razmijenili samo jednu riječ, znala je da će biti opasan za nju. Ali već je tada bilo prekasno. Predala mu se srcem, tijelom i dušom. A on ju je rastrgao na komadiće.

Misli su joj se skupile u tvrdi grumen u želucu, zajedno s tugom od koje su joj suze peckale oči. Ovaj put prave suze, a ne suze izazvane bolom i pomiješane sa znojem koje je trenutak prije besramno opravdala.

Toliko se usredotočila na to da se ne slomije pred njim da nije ni osjetila kako joj je Damion spustio noge tako da je ostao između njih niti kako se polako uspravio iznad nje sve dok joj se nije stvorio ispred očiju.

»Ovaj put su suze. Ne govori da nisu«, rekao je promuklo, zapljusnuvši joj lice svojim dahom.

Uporno ga je izbjegavala pogledati u oči i radije se usredotočila na ravnomjerni puls koji mu je udarao na grlu. »Dobro, istina je. Plačem. Nosi se s time.«

Kroz izmaglicu suza gledala je kako se spušta još niže prema njoj držeći joj tijelo u klopci svojim podlakticama. Njezina je tuga popustila, a svako joj je osjetilo bilo pod dojmom promijenjenog nauma Damionova položaja. Spustio je glavu još malo niže i puls joj je odmah ubrzao.

»Razmišljaš li ikad o nama?«

Pogodio ju je njegov dubok i intenzivan glas.

»Ne, ne razmišljam«, slagala je. »Zašto bih?«

»Zbog ovoga.«

Pogled mu je pao na njezine usne i zadržao se na njima od čega je protrnula. Bila je samo mutno svjesna da se prstima igra s pramenovima njezine kose, ali i previše usredotočena na obećanje tih usana da bi mislila na bilo što drugo.

A kad je obećanje ispunjeno, eksplozija sreće koja je proletjela kroz nju ostavila ju je omamljenom. Vruća i čvrsta, njegova su usta zadirkivala njezina, trljala se o njih, izvlačeći užitak u seriji dodira od kojih se nemirno vrpjila ispod njega.

Mali madež iznad njezine usne koji je ona smatrala manom, ali sjećala se da ga je on obožavao, postao je erogena zona dok je jezikom prelazio po njemu. Zadirkiavao joj je usne i lagano ih povlačio dodajući gorivo na vatru užitka, a onda je napokon produbio poljubac.

Zvuk stenjanja, sasvim drukčiji od onog kakav je ispustila nekoliko minuta ranije, razbio je vruću tišinu teretane kad je jezikom odvažno pogladio njezin. Ruke su joj bile zarobljene pa ga nije mogla dodirnuti onako kako je htjela, ali već se utapala u dojmovima koji su joj jurili tijelom i spremno se odrekla užitka dodira. Umjesto toga mu je gladila jezik svojim i zubima mu grickala vrh dok joj je uranjao još dublje u usta.

Zapalilo ju je njegovo zadovoljno stenjanje. Rastopljena joj je vrućina tekla tijelom i skupljala se u truhu. Živci su joj treperili od

električne iskre koju je očito samo ovaj čovjek mogao zapaliti.

Potpuno se predala kad joj je zario prste u kosu i trljao ih po glavi u mahnoj potrebi koja je prijetila da će je odnijeti u čisto blaženstvo.

Kao da si ne može pomoći, njegovi su kukovi tražili utočište između njezinih bedara. Moćan dokaz erekcije gorio mu je kroz hlače i tanku likru njezina trikoa. Pritisnuo se jače na nju, kao neka snažna prisutnost koja je obećavala neograničeno zadovoljstvo i beskonačne mogućnosti.

Mogućnosti...

Nemoguće!

Uz promukli je vapaj snažno povukla usne s njegovih.

Namrštio se i zbunjeno je pogledao. »Reiko?«

»Skini se s mene«, rekla je promuklo, koristeći svaki atom svoje gotovo ishlapjele kontrole kako bi smirila glas i otjerala paniku, a osjetila su joj bila omamljena onime što je zamalo dopustila da se dogodi. Kako je mogla biti tako glupa? Kako je mogla potpuno zaboraviti na oprez?

Iz Damionovih je očiju nestalo zbunjenosti. Gipko je ustao s nje i sjeo tako da je leđima bio naslonjen na zrcalo, a jednu je nogu savio u koljenu skrivajući dokaz svoga uzbuđenja.

Negdje u totalnoj zbunjenosti gdje joj se um nalazio, Reiko je bila zahvalna na tome što mu ne može vidjeti erekciju. Pomisao na to da ga nikad više neće osjetiti u sebi proletjela je kroz nju poput metka.

»To se nije trebalo dogoditi. Premda kad je o poljupcima iz sažaljenja riječ, ovaj uopće nije bio loš«, rekla je kad je bila barem napola sigurna da će joj glas izdržati.

Oštro ju je pogledao u oči. »Misliš da je to bilo to? Poljubac iz sažaljenja?«

Slegnula je ramenima i polako se uspravila, zahvalna što je tijelo surađivalo u tome. »Što je drugo moglo biti?«

Okrenula se prije nego što je vidjela njegovu reakciju. Iznenada se sjetila svog ožiljka i brzo ga pokušala prekriti šiškama, ali ostala je bez daha kad je Damion hitro podignuo ruku i zgrabio njezinu.

»Već sam ti vidio ožiljak. Nema smisla da ga skrivaš.«

»Vidim da ti je netaktičnost boljka svih dvadeset i četiri sata na dan.«

Pokušala je osloboditi ruku. S lakoćom ju je držao na mjestu pa je povukao bliže i drugom joj rukom odgurnuo kosu tako da je ožiljak ostao potpuno otkriven. Dah joj je zastao kad je on polako saginjao glavu i usnama joj dodirnuo kožu.

Osjećaji koji su se uskomešali u njoj bili su tako kaotični, tako zastrašujući da je Reiko poželjela samo pobjeći i sakriti se. Upotrijebila je posljednje atome snage da ga odgurne od sebe.

»Sigurna sam da ću za dan ili dva znati kod koga se nalazi tvoja slika.« Nije mogla zamisliti da provede ni trenutak više u Damionovu društvu. Čim prije će pronaći njegovu dragocjenu sliku ili će umrijeti pokušavajući! Kad dobiješ sliku natrag, učini mi uslugu i ne približavaj mi se!«

SEDMO POGLAVLJE

Gallerie Fortier također se nalazila u trećem pariškom *arrondissementu*. Golemo bivše skladište pretvoreno je u prostor koji je u zapanjujuće lijepom dizajnu spajao drvo, staklo i svjetlo.

Od trenutka kad je zakoračila u nju, Reiko je znala da je ušla u drukčiji svijet.

Izložba se održavala na drugom od tri kata galerije. Penjući se stubištem od stakla i čelika, Reiko je morala priznati da je ljubomorna na Damiona koji svakoga dana dolazi ovamo na posao. Spektakularne umjetnine izložene na svakom katu tjerale su ljubiteljicu umjetnosti u njoj da poželi zaplakati od sreće.

Došla je dosta rano, a s obzirom na to da je Damion bio zaokupljen posljednjim pripremama prije otvaranja, iskoristila je priliku da pogleda izložbu. Na vratima je prihvatila čašu vintage šampanjca od konobara, zakoračila u prostoriju – i odmah je shvatila zašto je Damion želio naći *Femme sur Plage*.

Cijeli jedan zid bio je posvećen radovima Sylvaina Fortiera. Većinu slika Reiko nikad prije nije vidjela, ali nekoliko ih se izdvajalo i oštrim je okom odmah prepoznala fine poteze kistom i profinjenu kombinaciju boja zbog kojih je Damionov djed bio poznati slikar svoga doba.

Na počasnom mjestu na sredini zida visjela je *Femme de la Voile*, još jedna slika koja je prikazivala Gabrielle Fortier. Premda joj je nježni veo od muslina pokrivao gotovo cijelo lice, oči su joj drsko zurile u slikara, a intenzitet u njihovim dubinama otkrivao je moć koju je imala nad umjetnikom.

Reiko je čula pokret i okrenula se. Iza nje je stajao Damion i napeto je gledao. Zapljusnulo ju je sjećanje na njihov poljubac i dah joj je zastao u grlu. *Ponovno*.

Odjeven u savršeno skrojen smoking, uredno počešljane, malo duže kose, izgledao je moćno i dinamično, a snaga njegove čiste

muževnosti pogodila ju je poput snažnog naleta vjetra.

Cijeli dan nije uspijevala napraviti ni dva koraka, a da se ne sjeti onih intenzivnih minuta na prostirci u teretani. Vrućina je jurnula kroz nju od čega joj je krv brže i gušće kolala venama. Između nogu joj je pulsirala tekuća vrućina, kao da joj priprema tijelo za posjedovanje. Posjedovanje za koje je znala da se nikad neće dogoditi.

»Reiko«, šapnuo je.

Ime joj je zvučalo kao objava vlasništva.

Odvukla je pogled od njegovih prsa i ponovno se okrenula prema zidu. »Naveo si me na zaključak da je ovo isključivo poslovni pothvat. Zašto mi nisi rekao da održavaš izložbu za svoga djeda?«

»Iz istog razloga zašto si ti mene pustila da mislim da si u vezi s Ashtonom. Ni ti ni ja ne volimo biti uhvaćeni nespremni.« Slegnuo je snažnim ramenima ispod smokinga. »A ovo mi je jako osobno.«

Jednostavno priznanje i sjetan izraz njegova lica snažno su je pogodili.

»Želiš sve tri *Femme* slike jer su to prvi radovi tvoga djeda?«

»*Oui*. Trebale bi biti ovdje – izložene zajedno da ih on posljednji put vidi.« Napetost u njegovu glasu odala joj je koliko ga je to priznanje stajalo.

Premda se silila da ne osjeća ništa, ipak ju je preplavilo suosjećanje. »Žao mi je.«

»*Merci*«, tiho je rekao i nastavio zuriti u nju prodornim sivim očima.

»Onda...«

»Kamo si nestala jutros? Otišla si prije doručka.« U glasu mu je bio neki prizvuk od kojeg joj se utroba stisnula. Zvučao je gotovo... posesivno.

Pokazala je na svoju nježno sivu haljinu do sredine listova, a koža joj se odmah naježila kad je pogledom krenuo za njezinom rukom. »Nisam spakirala ništa prikladno za izložbu. Odlučila sam izaći rano i kupiti nešto prije gužve.«

»Trebala si mi reći. Mogao sam ti dati ime dizajnerice.«

Reiko je osjetila navalu nečeg moćnog i duboko neugodnog od te pomisli. Brzo je otpila gutljaj šampanjca kako bi isprala taj osjećaj.

»Drago mi je da nisam. Kreacije Isadore Baptiste nisu po mom ukusu.«

Damion ju je pogledao suženih očiju. »Imaš nešto protiv nje?«

»Možemo li se pretvarati da ne znam ništa osim njezina imena? Samo što ti upravo izgledaš poput kobre koja se sprema navaliti na mene.«

Pogled mu je pao na njezine usne, zadržao se na njima pa se vratio na njene oči. »Neću navaliti. Barem ne sad.« Pogled mu je klizio niz njezino tijelo, a onda se namršti Kad je ugledao sive cipele s platformom i potpeticom od deset centimetara. »Ne bi trebala nositi te cipele.«

»Molim?«

»S obzirom koliko te sinoć boljelo, te potpetice su posljednja stvar koju bi trebala obuti.«

Nije bila sigurna treba li biti uvrijeđena ili dirnuta njegovom brigom. »Preпусти meni brigu o tome što je za mene dobro ili nije.«

»Ne razumijem zašto se žene muče u ime mode. Te cipele su smrtonosne. Ne bi ih trebala nositi.«

Podignula je obrve. »S obzirom na to da si godinu dana bio inspiracija modne kreatorice, očekivala bih da ćeš od svih ljudi barem ti razumjeti taj koncept.«

Preko Damionova ramena vidjela je kako starijeg muškarca u kolicima uvode u galeriju, a za njim polako ulaze i prvi gosti. »Gosti ti dolaze. Moram na posao.«

Frustracija mu se uvukla u lice. Pomaknula se da se okrene od njega, ali zgrabio ju je za ruku. »Reiko, moramo razgovarati.«

»Svakako. Uхватit ću te kasnije.« Hitro je otišla od njega, ali osjećala je snagu njegova pogleda na leđima. Namjerno ne skidajući smješak s lica, hodala je od slike do skulpture pa do 3D prikaza apstraktne umjetnosti, trudeći se da veličanstvenost okruženja ispere gorčinu koju je osjećala.

Zašto bi se zamarala Damionovim ljubavnim vezama ili brzinom kojom je iz njezina prešao u naručje druge žene?

Iznutra ju je stiskao čvor boli, rugajući se njezinoj tobožnjoj ravnodušnosti. Niti mjesec dana nakon što ju je ostavio, Damion je viđen s Isadorom Baptiste, udanom ženom s kojom je spavao punih godinu dana. Ali tko je ona da ga osuđuje zbog toga? Njezino

ponašanje u razdoblju poslije njegova odlaska urezalo joj je trajnu brazdu srama u dušu.

Izgubljena u bolnom bunilu, Reiko nije bila svjesna da je napravila krug i vratila se do prvog zida sve dok nije začula jaki kašalj pokraj sebe.

Starac u kolicima imao je tešku deku prebačenu preko koljena. Premda je imao gustu sijedu kosu i upalo lice, u načinu na koji je nosio svoj snježnobijeli smoking i crnu leptir-mašnu bilo je karizme koja joj se činila neobično poznata.

Gledala ga je kako približava električna kolica okviru u kojem je bio naškraban nakićeni tekst. Pogledala je malo bolje i vidjela da je riječ o pjesmi – jednostavnom, ali vrlo moćnom sonetu o ljubavi koji joj je stegnuo grlo.

»Muškarci su glupi.«

Iznenadila ju je njegova drska izjava.

»Mislimo da vladamo svijetom«, nastavio je jakim francuskim naglaskom. »Busamo se u prsa, mjerimo kite i kukuričemo kad mislimo da imamo najveća muda. Ali sve se to pretvori u ništa kad se nađemo u društvu lijepe žene. Lijepa žena može ostvariti muškarčeve snove ili ga samo jednim pokretom malog prsta uništiti.« Okrenuo je glavu i usmjerio prodoran ledeno-plavi pogled u nju. »Je li to ono što ti njemu radiš?« Kimnuo je prema mjestu na kojem je stajao Damion okružen gostima.

Šokirana, Reiko je brzo odmahнула glavom. »Oh, ne, pogrešno ste shvatili. Nema ničega između...«

»To ti sebi govoriš. To je vjerojatno ono što i *on* sebi govori. Dovoljno je arogantan da misli kako drži sve karte. Uvijek je bio takav. Ali vidim da je ovaj put nadrapao.«

Prije nego što ga je uspjela zaustaviti, pobjegao joj je gorki smijeh. »Ne zbog mene«, protisnula je, a onda osjetila kako joj se vrućina širi licem. »Hoću reći, nemam namjeru spava... osvajati nikoga. Ne sad. Niti ikad.«

Samo se nasmijao. »Naravno da ne. Zato što je on posljednje što želiš, je li tako?«

»Tako je.«

Ponovno je pogledao u pjesmu. »Kao što sam rekao... glupi smo«, promrmljao je.

Drhtavo je izdahnuo, a pogled mu je bio tako usredotočen na riječi da se Reiko osjećala kao da smeta.

»Svi smo glupi, ali i da možemo birati, ne bi ništa promijenili.« Ponovno se okrenuo prema njoj. »Kao što vjerojatno i sama vidiš, moji dani su odbrojani.«

Intenzitet u njegovim očima ponovno ju je golicao, podsjećajući je na...

»Bojim se da će moj unuk dopustiti da mu moje pogreške i njegova prošla iskustva stanu na put sreći. Ali uspije li mu netko pomoći da zanemari ta iskustva, voljet će duboko i potpuno.«

»Vaš unuk...?« Reiko je malo bolje pogledala starca i sve je sjelo na mjesto. »Vi ste Sylvain Fortier«, šapnula je. »Jako mi je žao. Nisam vas prepoznala.«

Njegovim licem izbrazdanim od godina raširio se umoran osmijeh. »Ja sam tebe prepoznao, *ma petite*. A jasno mi je i da su određene odluke koje sam u prošlosti donio možda utjecale na tebe.«

Reiko je pokušala progutati pokraj iznenadne knedle koja joj se stvorila u grlu. »Mislite na mog djeda?«

Oči slične Damionovim prodorno su je gledale. »*Oui*. Kad bih se usudio ponuditi ispriku, bi li bila dobro prihvaćena?«

»Sigurno bi bila pošteno saslušana.« Kratko je pogledala prema Damionu. I dalje je bio okružen gostima.

»*Bon*, onda tražim tvoj oprostaj. Premda imam dojam da želiš drukčiju ispriku?«

Reiko je otvorila usta kako bi to zanijekala, ali nije izašao nikakav zvuk.

Kimnuo je kao da mu je odgovorila. »Hoćeš li zapamtiti ono što sam ti rekao o svom unuku?«

Prilično zbunjena razgovorom, Reiko je kimnula. »Hm, da. Hoću.«

Sylvain Fortier se nasmiješio. »*Bien. Au revoir*.«

I dalje pod dojmom susreta, Reiko nije bila spremna kad je nekoliko minuta kasnije ugledala svoj plijen. Bez obzira na besprijekornu odjeću koju je nosio, odmah je prepoznala Pascalea Duvalla.

Stajao je kraj čelične skulpture gledajući je s izrazom neskrivene pohlepe na licu. Znala je kako je nabavio figuricu od žada i od toga joj je bilo mučno, ali natjerala se na osmijeh i prišla mu.

»Gospodine Duvall. Nadala sam se da ću vas sresti.« Predstavila se.

Njegova je sumnjičavost isparila u točno onoliko vremena koliko mu je trebalo da je od glave do pete preleti pogledom. »Mademoiselle Kagawa – pravo mi je zadovoljstvo.« Nagnuo se i poljubio joj nadlanicu. Preko njegove ćelave glave vidjela je kako je Damion s mjesta na kojem je stajao, pokraj svoga djeda, gleda oštrim, opasnim pogledom. Potiljak joj se zategnuo. U strahu da će shvatiti zašto je tražila pozivnicu za izložbu, brzo je progovorila.

»Neću okolišati, gospodine Duvall. Prije šest mjeseci bili ste u Kyotu gdje ste nabavili figuricu od žada.«

Šokirani joj je Francuz počeo puštati ruku. Krajičkom oko vidjela je da Damion kreće prema njoj.

Čvrsto je stisnula Duvallovu ruku i nije odvajala pogled od njegova. »Predmet pripada mojoj klijentici. želim ga natrag.«

»Pošteno sam ga platio...«

»Ne, *niste*. Predmet je obiteljsko naslijeđe iz dvanaestog stoljeća i vrijedi barem dvadeset puta više od cijene koju ste vi platili. Nije trebao biti pušten u prodaju dok moja klijentica ne otplati dug lihvaru. A on ga je prodao vama za samo dio cijene kako bi na brzinu zaradio.«

»To nije moj problem.«

Pojačala je stisak. »Trebao bi biti. Još je jedan kupac bio zainteresiran za figuru. On misli da ste mu je ukrali pred nosom.« Reiko je izgovorila ime dobro poznatog beskrupuloznog preprodavača sa crnog tržišta za kojeg se znalo da je spreman na vrlo ekstremne mjere u nabavljanju umjetnina.

Pascale Duvall je probljedio i razrogačio oči.

Iskoristila je stečenu prednost. »Imate dvije mogućnosti: prodati figuricu meni za isti iznos za koji ste je i kupili ili ću otkriti vaše ime svome krugu prijatelja i onda se snalazite s njima. Kako god, predmet neće još dugo biti u vašem vlasništvu.«

Damion je stigao do nje točno u trenutku kad je pritisnula svoju posjetnicu u Duvallovu drhtavu ruku. »Čekat ću da mi se javite«, slatko je šapnula i pustila ga.

»Koji je to vrug bio?« pitao je Damion oštro, glasa tihog i opasnog dok je gledao Duvalla kako se žurno udaljava.

Širom je otvorila oči i pustila da joj se osmijeh raširi licem. »Samo radim svoj posao i upoznajem tvoje prijatelje.«

Suzio je oči. »Saznam li da nešto smjeraš...«

Stavila mu je prst na usne, uživajući u tom osjećaju mnogo više nego što je znala da je za nju sigurno. »Previše si sumnjičav za vlastito dobro. Opusti se ili ćeš dobiti čir.«

Damionove su se usne pomaknule ispod njezina prsta. Da ta ideja nije bila apsurdna, pomislila bi da joj miluje prst usnama. Zapaljena osjećajem jednako koliko i tom pomišlju, odmaknula je prst i čvrsto stisnula prste u šaku.

»Razgovarala si s mojim djedom?«

Nervozno je pogledala prema Sylvainu. »Da.« Ugrizla se za usnu.

»Što ti je rekao?«

»Izrazio je svoje mišljenje o muškarcima i ženama...«

Prisjećajući se njegovih točnih riječi, osjetila je penjanje crvenila u lice. Naravno, Damion ga je odmah vidio.

»Kako točno?« upitao je tišim i dubljim glasom.

»Rekao je da su muškarci glupi – usput, nećeš me čuti da se bunim oko toga – i da žene upravljaju svijetom. A onda je rekao da se ti i ja pretvaramo da među nama nema privlačnosti – a da dobijemo priliku, trgali bismo jedno drugome odjeću i goli plesali argentinski tango.«

Kad ju je zapanjeno pogledao, prasnula je u smijeh. »Opusti se, posljednji dio je moje pretjerivanje. Usput, uvjerala sam ga da nema glume, nema privlačnosti i sasvim sigurno nema tanga.«

Probijao joj je oči pogledom. »Povjerovao ti je?«

»Nije važno što on vjeruje. Važno je ono što ti i ja znamo da je istina, je li tako?«

Prije nego što je stigao odgovoriti, zazvonio joj je mobitel. S golemim olakšanjem izvadila ga je iz torbice i javila se. Iznenadila se začuvši glas Pascalea Duvalla. Dala je Damionu znak da mora

odraditi razgovor i lice mu je prekrilo mračno mrgođenje. Kratko joj je kimnuo i udaljio se.

U roku nekoliko minuta već je dogovorila dostavu figurice. U Duvallovu se glasu jasno mogla iščitati nevoljkost da privuče pozornost istočnoeuropskih mafijaša.

Kad je završila s pozivom, vidjela je da se Damion vratio svome djedu. Zdjelica joj je pulsirala od mračnog obećanja još jedne bolne noći ne izuje li uskoro cipele. Reiko je brzo donijela odluku.

Vratar je vrlo ljubazno pristao prenijeti njezinu poruku Damionu i pozvao joj taksi. Fabrice ju je pustio u stan. Pola sata kasnije već je spavala na sofi.

»Reiko, probudi se.«

Probijala se kroz slojeve uznemirujuće mračnih slika i kraj sebe ugledala Damionovo smrknuto lice.

»Ja...« Progutala je kako bi umirila suho grlo. »Što radiš ovdje?«

»Boli li te?«

»Ne, ne boli me.« Jedina stvar koja joj je izazivala agoniju bila je panika koja ju je iznutra grebala premda je bila posve budna.

Mrki izraz njegova lica natopljen brigom nije popuštao. »Šepala si izlazeći iz galerije.«

»Čovječe, a ja sam mislila da sam usavršila svoje šepurenje do umjetničke razine.«

Čeljust mu se zategnula. »Zašto si otišla bez mene?«

»Jer mi nisi čuvar. Vрати se u krevet. Obećajem ti da me ne boli. Vježbala sam prije spavanja. Gipka sam poput akrobata.« Zamahnula je nogama s kauča na pod oslobađajući se zapetljane plahte, dokaza njezinih nemirnih snova.

Otišao je do vitrine s pićima, natiočio čašu vode i dodao joj je. Mislila je da bi odbijanje bilo nepristojno pa ju je uzela.

»Često imaš noćne more?«

»Nisam imala noćnu moru.«

»Tvoji vriskovi govore drugačije.«

Slegnula je ramenima i pognula glavu jer nije htjela da vidi vrućinu koja joj se vratom penjala u lice. »Ništa strašno.«

»Zašto spavaš na kauču?«

»Udobnije mi je.«

Znakovito je pogledao plahtu i jastuk. »Ili si se nadala da neću čuti kako vrištiš?«

Sjeo je okrenut prema njoj i podignuo nogu tako da je bedro spustio na kauč. Svakim atomom svoga bića Reiko se silila da ne spusti pogled na njegove tvrde mišiće nabrekle ispod pamučnih hlača.

»Ne znam o čemu govoriš.«

»Znaš. Treba ti pomoć, Reiko.«

Ukočila se, a tjeskoba i bol u jednakoj su joj mjeri pojurile tijelom. »Damione, pusti to. Ne želim govoriti o tome.«

»Nije zdravo držati sve u sebi. Reci mi zašto misliš da si odgovorna za očevu smrt. Pretpostavljam da je bio u nesreći s tobom?«

»Zašto se osjećam kao da sam već sudjelovala u ovoj igri?«

»Dogovorili smo se da ćemo razgovarati poslije izložbe. Otišla si prije nego što se to ostvarilo.«

»To ti je trebao biti prvi znak.«

»Ako će pomoći, ja ću prvi početi.«

Reiko je shvatila da ne želi znati. Saznati prljave detalje njegove afere tako brzo nakon što je bio s njom na neki način bi ga degradiralo – učinilo bi ga manjim od muškarca koji joj je sinoć pomogao u teretani i poljubio joj ožiljak ne pokazujući gađenje.

Naglo je otpila veliki gutljaj vode i odložila čašu. »Prije samo nekoliko dana nisi želio biti ni u istoj prostoriji sa mnom. A sad te zanima moja životna priča.« Otpuhnula je. »Ozbiljno, iz tvoga bi ponašanja svatko pomislio da se pališ na mene.«

Nasmijala se kao da je to nevjerojatno, ali smijeh joj je utihnuo kad je on nastavio samo zuriti u nju. Nije rekao ništa. Ni riječi. No cijela je soba tutnjala od snage njegovih misli.

Zbunjeno je zatresla glavom. »To je nemoguće. Ostavio si me, sjećaš se?«

»To sam si i sam bezbroj puta rekao«, odgovorio je. »Ali savjest mi se samo smije.«

»Potrudi se jače. Trebaš pronaći ženu i napraviti male barune i barunice.«

Čeljust mu se zategnula, a onda opustila. »U nekom trenutku da, ali ne još.«

Srce joj je zateturalo. »Ništa ne može proizići iz toga, a ja ne želim biti iskorištena samo da zadovoljiš prolaznu želju.«

»Nešto je već proizišlo iz toga. Možda ti treba podsjetnik na naš sinoćnji poljubac?«

»Kvragu, Damione, ovo ne može uspjeti. To... Stvari nisu tako jednostavne.«

»Objasni.«

»Ne dugujem ti nikakva objašnjenja.«

»Pascale Duvall je otišao u žurbi. Jesi li ti imala neke veze s tim?« Neočekivana promjena teme na trenutak ju je zbunila.

Trudila se da joj lice i glas ostanu neutralni. »Možda.«

Provukao je ruku kroz kosu. »Nećemo daleko stići budeš li birala šutnju umjesto razgovora. Jako si talentirana, a ipak bacaš taj talent u vjetar...«

»Vau... to je *tvoje* mišljenje. Moja je stvar što radim sa svojim životom.«

»Kad bih sad uzeo slušalicu i nazvao policiju, koliko bi bili zainteresirani?«

Srce joj je lupalo dok je odmjeravala prijetnju u njegovoj izjavi. Oblizala je usne. »Na ljestvici od bijele do crvene, za njih sam jarko narančasta.«

»Zašto?«

Slegnula je ramenima kad je zahtijevajući odgovor izvio jednu obrvu. »Čini se da misle da sam uključena u nekoliko njihovih neriješenih slučajeva jer sam prije tri godine otputovala u Meksiko.«

»Jesi li?«

»Ne na način na koji ti misliš.«

»Zašto onda ne kažeš istinu? Šutnja se može protumačiti kao krivnja.«

»Nemam što dokazivati, ni tebi ni bilo kome. Da policija ima dovoljno dokaza da me optuži, već bih bila iza rešetaka.«

»Što bi rekla kad bih te pozvao da dođeš raditi za mene?«

Pitanje ju je iznenadilo. »Zašto bi to učinio?«

»Uvijek sam u potrazi za talentom. Ti ga imaš. Bila bi dobro plaćena.«

Nije se ni na trenutak premišljala. Život joj se poslije nesreće okrenuo u sasvim drugom smjeru. »Ne, hvala.«

Ponovno je provukao ruku kroz kosu i Reiko se zamalo nasmijala. Pomisao na to da ga je razljutila poslala je blago zadovoljstvo kroz nju. Bio je dobar osjećaj uvući mu se pod kožu onako kako se on uvukao pod njezinu, u snovima i na javi.

»Što je tako fascinantno u crnom tržištu? Sviđa ti se opasnost?« Glas mu je bio natopljen osuđivanjem.

Reiko je razmišljala o tome da mu otkrije pravu prirodu svoga posla. Bi li razumio? Imao je sve. Neizmjereno bogatstvo, dobar izgled, titulu koja je datirala još iz srednjeg vijeka. Trebao je samo pucnuti prstima i svaka bi mu se želja ostvarila.

Bi li razumio potrebu ljudi da se drže za jednu naizgled beznačajnu stvar koju posjeduju? Ili da potroše i posljednji cent na vraćanje djelića prošlosti koji ih je činio onime što jesu?

Duboko je udahнула i odlučila mu otkriti dio. »Poslije Prvog svjetskog rata jedna je grupa poslovnih ljudi putovala jugoistočnom Azijom, navodno s ciljem da utemelje biznise koji će zapošljavati tisuće ljudi. Ali ono što su zapravo htjeli bilo je organiziranje nelegalnog skupljanja umjetnina i artefakata. Ciljali su na dvadeset dobrostojećih obitelji. U roku od pet godina obiteljsko naslijeđe tih obitelji potpuno je opustošeno. Ostali su bez ičega. Poslovi se nikad nisu otvorili. Obitelji su ostale posve uništene.«

Prepričavanje te priče stegnulo ju je u prsima od tuge.

Podignula je čašu i otpila još jedan gutljaj. »Većina se nikad nije oporavila.«

Kad se odvažila i pogledala u njega, kratko joj je kimnuo potičući je da nastavi.

»Moj pradjed nije bio samo jedan od onih koji su ostali bez svega – bio je jedan od ljudi koji su uvjerali druge obitelji da se suoče s tim biznismenima.«

»I kako točno pomažeš tim obiteljima?«

»Tako što pronalazim ono što im je ukradeno i vraćam im to.«

»Žena-križar... Robin Hood i lopov u jednoj osobi.« Ovaj put je u tonu njegova glasa bilo mnogo manje izrugivanja.

»Ništa tako glamurozno. Samo sam jako dobra u svome poslu.«

»Pascale Duvall – i on je na tvom popisu.« To nije bilo pitanje nego izjava.

Nije vidjela nikakvu štetu u tome da bude iskrena. »Više ne. Sve smo dogovorili.«

Damionov se pogled ukrutio. »Zar se ne bojiš posljedica?«

»Ne toliko koliko se on boji eksponiranja.«

»Iskoristila si njegove slabe točke?«

»Obavila sam trominutni razgovor s čovjekom. Ako ti to nije po volji, tuži me.«

Utihnuo je, a težina njegova pogleda na njoj uključila je alarm od kojeg je postala jako svjesna daje polovica noći. Damion Fortier je u njezinoj sobi. U blizini je bio krevet kao stvoren za seks. I luđački ju je privlačio.

Snaga te misli oslobodila joj je druga osjetila da krenu u mahnito hranjenje. Dojmovi su nahrupili u nju. Njegov joj je miris napunio nosnice. Uši su joj registrirale njegovo ravnomjerno disanje čak i dok ga je gutala očima.

Jedino je osjet dodira ostao bez odgovora. A čak su je i tada prsti škakljali od potrebe za dodirrom, da se ponovno upozna sa svime što se toliko trudila zaboraviti.

Pogled mu je pao na njezine usne i lagano je razdvojio svoje tako da mu je vidjela mali dio zubi i jezika.

Nije više disala. Puls joj je lupao u ušima, a od navale krvi joj se zavrtjelo i bilo joj je drago što sjedi.

»Damione...«

»Pitaj me što god želiš.«

»Što?«

»U galeriji smo se dogovorili da ćemo razmijeniti informacije. Sad je na tebi red da me pitaš što želiš.«

Htjela mu je reći da se izgubi. I htjela mu je postaviti milijun pitanja. Reiko nije bila sigurna što je od to dvoje htjela više.

Iznenada podivljala srca, oblizala je usne i vidjela kako su mu oči potamnjele od pogleda na nju.

»Jesi li je volio?« Njezino je neplanirano pitanje razbilo tišinu i proletjelo prostorijom poput živog bića prije nego što se zaustavilo

između njih – poput granate koja otkucava, spremna da joj eksplodira u lice.

»Jesam li *volio* Isadoru? *To te zanima?*« U glasu mu je bio prizvuk hladnoće od kojeg ju je stegnulo u prsima. Ali on joj je dao dopuštenje.

Drhtavo je kimnula.

Čvrsto je stisnuo usne. »Ne. Nisam je volio.« Izgovorio je te riječi jezivom konačnošću od koje joj se krv zaledila u žilama.

»Je li ona to znala?«

»Bio sam iskren prema njoj, ali ona je odlučila vjerovati da će se naš dogovor... dati promijeniti.«

»Znači, bio si u toj vezi samo zbog seksa?« Isto kao i s njom. Još jače ju je stegnulo u prsima.

»Tražio sam bijeg. Ona ga je pružila.«

»I jedino ti je to bilo važno? *Tvoj* bijeg?« Gorčina je jurnula kroz nju takvom silinom da je zamalo ostala bez daha. »A kad ti je postalo previše, napravio si ono u čemu si najbolji – odbacio si je i produžio svojim putem, ne zamarajući se traumom koju si ostavio iza sebe?«

Njegove su se sive oči smračivale sve dok nisu postale gotovo crne. Stisnuo je jednu šaku na bedru trudeći se zadržati kontrolu. Reiko se na trenutak zapitala je li otišla predaleko.

A onda je polako izdahnuo, savijajući svoje duge prste. »Jasno mi je da izvana izgleda tako. Ali vanjski dojam može prevariti.«

»Vjeruj mi, toga sam itekako svjesna. Ali upravo si priznao da je nisi volio pa *ispada* da si bio u toj vezi samo radi seksa. A očito je seks bio odličan jer si s njom proveo punih godinu dana?« Dok je ona zaslužila mizernih šest tjedana. Punila se iracionalnom ljutnjom, toliko jakom da je poželjela pružiti ruku preko širokog sjedala i snažno ga pljusnuti. No nije to učinila nego je ustala.

Damion je učinio isto i zakoračio prema njoj. »Nismo završili.«

Odmaknula se izvan njegova dosega. »Noć je. Odradili smo naš mali *tête-à-tête* – premda, iskreno, ne vidim njegovu svrhu.«

U očima mu je bljesnula opuštena sigurnost. »Nije to samo *tête-à-tête*, Reiko. Ono što imamo snažno je kao i prije. Ne negiraj da i ti to osjećaš.«

Osjetila je probadanje boli. »Čak i da osjećam približno isto što i ti – a ne osjećam – ono što se prije pet godina između nas dogodilo neće se ponoviti. Ne u ovom životu.«

Oči su mu se suzile, a držanje steklo odlučnost koja je u njoj uključila uzbunu.

»Činiš se potpuno uvjeren. Ali držao sam te u naručju. Tvoje je tijelo sinoć govorilo nešto sasvim drugo.«

»Uhvatio si me u trenutku slabosti.«

»*Chérie*, problem s trenucima slabosti u tome je što se imaju običaj ponovno pojavljivati. Uz dovoljno poticaja mogu se ponavljati nevjerojatnom učestalošću.«

Ispružio je ruke prema njoj kao da joj želi demonstrirati. Ali bila je spremna na to i hitro mu je izmaknula.

Iznenadjenje mu je zapalilo oči. »Možda si doista nindža.« Srce joj je počelo brže kucati od njegova glasa koji je zvučao kao da se zabavlja. »Ne želiš da ti pokažem?«

»Ne, ne želim.«

»Ne vjeruješ si?«

»Samo ti pokušavam uštedjeti vrijeme i trud. Nećeš me željeti, Damione.«

Možda je to bila konačnost u njezinu glasu. Možda teški prizvuk ogorčenog umora koji nije uspjela prigušiti. Ukočio se i napeto je gledao suženih očiju.

»Zašto ne?«

»Zato što. Čak i kad bih htjela, ne mogu spavati s tobom, Damione. Nisam sposobna za seks.«

OSMO POGLAVLJE

Japan je krajem veljače uvijek prekrasan. To je njezina zemlja pa je, naravno, bila pristrana. Ali čak ni najkritičnije oko nije moglo naći manu nadolazećem proljeću, svježem i krepkom zraku ili brujanju obnovljene energije u ljudima oko nje.

»*Arigato.*« Uzela je putovnicu od graničnog službenika i uputila se kroz VIP izlaz zračne luke Itami, posve svjesna impozantnog muškarca pored sebe.

Reiko je duboko disala, a onda je, preplavljena dojmovima povratka kući, zastala čim je izašla kroz vrata koja vode iz aerodroma.

Damion se zaustavio kraj nje i stavio joj toplu ruku na leđa. »Dobro si?«

Izbjegavajući njegov ozbiljan i upitan pogled, samo je kimnula. »I više nego dobro. Lijepo je biti kod kuće.«

U dvadeset i četiri sata koliko je prošlo od njezine šokantne izjave, već je bezbroj puta osjetila taj pogled. Čak i kad se tijekom leta pretvarala da je umorna i uživala u ludo luksuznoj udobnosti kauča u privatnom zrakoplovu, na sebi je osjećala njegov pogled.

Iznenadilo ju je što nije pokušao izvući informaciju iz nje kao što je pokušavao iskopati sve drugo u njezinu životu.

Pomisao da je tako brzo izgubio zanimanje i daje bio spreman prijeći na drugu, prihvatljiviju metu trebala joj je goditi. No samo ju je podsjetila na lakoću s kojom je prije pet godina otišao.

Odgurala je tu bolnu misao daleko u svijest gledajući kako se crna limuzina parkira uz rub pločnika ispred nje.

Ponovno je osjetila vrućinu Damionove ruke koja je gura prema automobilu.

»Čekaj... što to radiš?«

Licem mu je bljesnuo zaigrani izraz. »Mislio sam da je očito. Ulazimo u automobil.«

»Ti možda da, ali ja ne. Uzet ću taksi. Moj stan je samo deset minuta odavde.«

»Nećeš odsjesti u svome stanu.« Njegova ju je ruka pogurala prema automobilu.

»Nemoj mi ni reći – sasvim slučajno imaš *penthouse* u gradu, je li tako?«

»Naravno. Mnogo poslujem po cijelom Japanu. Osim toga, imamo dogovor. Dok ne dobijem sliku, ostaješ sa mnom.«

Kad ju je njezin kontakt obavijestio da je ušao u trag *Femme sur Plageu* kod jednog japanskog kolekcionara, nadala se da će njihovoj povezanosti brzo doći kraj. No njegovo joj je inzistiranje na tome da ona dokrajči posao donijelo blesavi osjećaj zadovoljstvo premda je strah od toga da će otkriti njezine tajne proporcionalno rastao.

»Znači, kad bih morala otići nahraniti imaginarne zlatne ribice ne bi me pustio?«

»Pošao bih s tobom. Baš me zanimaju te ribice.«

Nasmijala se. Tek tako. I to ju je iznenadilo. A učinilo joj se da je i njega iznenadilo jer su mu se oči raširile, a onda mu je osmijeh povukao one senzualne usne prema gore.

Reiko ga je pustila da je pogura naprijed. Vozač joj je otvorio vrata. Taman prije nego što je ušla, osjetila je da joj se Damion približio. Svojim joj je dahom zagolicao uho. »Nisam zaboravio onu bombu koju si sinoć bacila. Duguješ mi nekoliko objašnjenja, *ma fleur*, i zato me se nećeš tako lako riješiti.«

Ledena joj je jeza prošla tijelom dok je ulazila u automobil. Damion je ušao za njom ne skidajući pogled s njezina lica dok se limuzina uključivala u promet.

Nekoliko se emocija miješalo u njoj, ali nijednu nije mogla spremno izraziti. Naposljetku je pogledala u njega. »Mislila sam da si odustao od men... od rasprave o toj temi.«

Osmijeh koji mu je izvio senzualna usta imao je čeličnu odlučnost. »Sinoć si bila umorna i uzrujana i očito ti je trebao predah. Nemoj miješati privremeni predah i nezainteresiranost. Nisam odustao od tebe. Ni približno.«

Disanje joj se ubrzalo i sto puta se nazvala budalom zato što nije pobjegla u suprotnom smjeru. Kad Damion sazna koliko je zapravo

oštećena, on će biti taj koji će se dati u trk. Nije ni najmanje sumnjala u to.

»Ova stvar s granicama ti nije problem, je li tako?«

Nasmijao se i zabljesnuo je ravnim, bijelim zubima zbog kojih je izgledao mnogo mlađe od svojih trideset i pet godina. A od tog osmijeha joj je i srce poskočilo u grudima poput zeca na steroidima.

»Prije pet godina kemija između nas je bila nevjerojatna. A unatoč tvojoj neobičnoj želji da pobjegneš od nje, još uvijek je tu. Ono što si rekla palo mi je poput granate u krilo. Zar me možeš kriviti što želim učiniti nešto u vezi s tim? Što bi ti učinila na mome mjestu?«

Nevoljki joj je osmijeh zaigrao na usnama. »Pobjegla bih kroz najbliži prozor i dala petama vjetra.« No uozbiljila se sjetivši se teme o kojoj zapravo razgovaraju. »Ne znam zašto si tako uporan, ali ja doista nisam više ona žena koju si poznavao prije pet godina, Damione.«

Osmijeh mu je polako izbljedio. »Ne, nisi. Ali možda sam te pogrešno procijenio.«

Osjetila je oštar ubod ispod rebara. »Nisi. Uzela sam tvoj novac...«

»A onda si ga odmah dala u dobrotvorne svrhe.«

Iznenadena je zinula pa zatvorila usta. »Ne pretvaraj me u neku moralnu veličinu, Damione. Podla sam baš kao što i misliš da jesam.« Što je sve samo učinila nakon njegova odlaska...

Oštro je udahnuo. »Oboje smo radili stvari kojima se ne ponosimo, ali ništa nije neoprostivo.«

Grlo joj se iznenada stegnulo tako da nije mogla izustiti ni riječ i samo je zatresla glavom. Kad je pritisak njegova pogleda postao previše, pogledala je kroz prozor. Poznati prizori Kyota odmah su je umirili.

Carska palača i dvorac Nijo, čak i blagi smrad tržnice Nishiki proželi su je tako snažnim osjećajem povratka kući da se zamalo rasplakala.

»I, kakav je plan?« Damionov ju je duboki glas prenuo iz razmišljanja.

Točno u tom trenutku mobitel joj se oglasio pristiglom porukom. S olakšanjem ga je uključila i pročitala poruku.

»Idemo plesati.«

Koračao je golemom dnevnom sobom svoga *penthousea*, tjerajući se da ne pogleda i stoti put na sat. Trebali su krenuti još prije petnaest minuta.

Izlazak je bio posljednje što je sad želio, posebice poslije najnovijeg detalja koji mu je Reiko otkrila. Želio ju je samo zatvoriti u sobu i ispitivati je sve dok i posljednja tajna koju je skrivala ne izađe na vidjelo.

Ali znao je da to ne može učiniti. Uvijek bi se sjetio Isadore. Kruti stav koji je zauzeo kad je otkrio što skriva od njega rezultirao je katastrofalnim posljedicama. Nije si mogao priuštiti da isto učini i s Reiko.

Zašto ti je to tako važno?

Damion je bježao od upornog glasa i ponovno pogledao na sat.

Zašto joj treba tako dugo? Što je bilo tako prokleta posebno u tom mjestu na koje su išli da se morala ovoliko truditi oko izgleda?

Prisjetivši se osmijeha na njezinu licu kad je pročitala poruku na mobitelu, zategnuo je čeljust. Nije ni bio svjestan da se kreće, a već je stajao ispred njezinih vrata i lupao šakom po poliranom drvu.

Otvorila je vrata. »Smiri živce. Gotova sam...«

Iznenadno mu je bubnjanje u ušima zaglušilo ostatak njezinih riječi.

Nosila je krvavocrvenu haljinu protkanu zlatom. Visoki ovratnik i široki dugi rukavi očito su bili nadahnuti tradicionalnim izgledom gejši koji će zajamčeno zarobiti interes svakog pohotnog muškarca u radijusu od 20 kilometara.

Ali njezin ga je duboki dekolte pogodio poput udarca šakom u solarni pleksus. Pogled na glatke i primamljive padine dojki natjerao mu je vrućinu u prepone. Osjetio je kako se ukrućuje dugo prije nego što mu je zavodljivi miris njezina grešno zaobljena tijela stigao do nosnica. Šaka mu je ostala stisnuta u zraku i teško je progutao.

»Damione?«

»*Oui?*« uspio je izustiti kroz izmaglicu požude koja je prijetila da će ga obeshrabriti.

Oblizala je usne, a njegova se vrućica opasno pojačala.

»Pitala sam jesi li dobro?«

Osjetio je kako se ponovno mršti, no ovaj put nestrpljenje zbog toga što ju je dugo čekao nije imalo nikakve veze s njegovom razdraženošću. »*Naturellement*. Zašto ne bih bio?«

Kad je slegnula ramenima pogled mu je ponovno pao na poluizloženu krivinu jedne bujne dojke. »Nosiš li kaput preko te haljine?«

Podignula je jednu savršeno oblikovanu obrvu. »Vani je toplo. Ne treba mi kaput.«

Želio se usprotiviti, ali brzo je odustao. »*Bien*, idemo.«

Taman se počeo okretati prema vratima kad ga je zaustavio njezin zavodljivi osmijeh.

»*Quoi?*«

»Vjerojatno ne igraš poker, ali odlučiš li ikad zaigrati, mislim da bi trebao znati da ima nešto što te odaje.«

»Nešto me odaje?«

Kimnula je. »Govoriš na francuskom kad si nervozan. Premda nemam pojma zašto bi sad bio nervozan.«

»A da?«

Damion je namjerno pustio pogled da padne na njezino lice i zadrži se na njemu, na crveno obojenim usnama i grešno slasnom dekolteu. Nije se žurio nego je dopustio očima da se goste. A onda ju je pogledao u oči. Koža joj je izgledala kao da se počinje crvenjeti.

Sjetivši se kako bi joj oči potamnjele kad bi se uzbudila, kao što su to sad činile, teško je progutao. »Sad kad smo ustanovili razlog moje nervoze, hoćemo li krenuti?«

»Ja... naravno... ali...«

»Nema više ›ali‹. Bacila si mi dovoljno prepreka na put. Idemo to obaviti. A *onda* ćemo rješavati te ›ali‹.«

»Sigurna sam da postoji neka izreka o aroganciji i tvrdoglavosti.«

»Možemo je dodati na hrpu brojnih tema o kojima ćemo kasnije razgovarati.« Ispružio je ruku prema njoj. Oklijevala je jednu sekundu, a onda je prihvatila. Proželo ga je zadovoljstvo, a kad su njezini prsti pronašli njegovu podlakticu, puls mu je podivljao.

Prošlo je samo nekoliko sekundi, a već mu se svaki mišić u tijelu zategnuo od potrebe. Jutros se probudio u istom takvom stanju, napregnutih osjetila, kao da stoji na samom rubu opojne mogućnosti.

Dio njega i dalje joj je zamjerao što je brzo poslije njega odvela drugog muškarca u krevet. Ali tijekom duge nemirne noći došao je do zaključka da riskira licemjerje jer je on isto to učinio s Isadorom samo nekoliko tjedana nakon što je ostavio Reiko.

Cijela ta situacija između njih odigrala se jako loše. Namjeravao je to ispraviti.

A što se tiče one besmislice da nije sposobna za seks... Reiko je zračila seksom. Ako je mislila da će ga to otjerati, saznat će koliko se prevarila.

Reiko Kagawa željela ga je istim intenzitetom kojim je on želio nju. I namjeravao ju je natjerati da se večeras suoči sa stvarnošću *njih dvoje*.

Klub se nalazio u četvrti Gion poznatoj po gejšama. Jedan pogled kroz prozor automobila na niz oronulih skladišta bio je dovoljan da Damion bude spreman reći vozaču da produži dalje. Posjetitelji klubova, odjeveni u otrcanu odjeću, bili su toliko drukčiji od članova privatnih klubova za gospodu i ekskluzivnih društvenih krugova u kojima se inače kretao da to nije bilo čak ni smiješno.

Vratio je pogled u unutrašnjost automobila kad se Reiko nagnula naprijed i pokucala na podignutu pregradu.

Vozač je zaustavio automobil, a Damion ju je namršteno pogledao. »Što radiš?«

Ignorirala ga je i uhvatila kvaku na vratima. »Dalje ćemo pješice.«

»Ne, nećemo. Ovo je opasna četvrt.«

Neznatno je podignula obrvu prema njemu. »Bojiš se?«

»Selektivno sam nesklon riziku.«

»Klub Caramel je odmah iza ugla. Parkiraš li ispred njega u ovako skupom automobilu, neće nas pustiti unutra.«

»To nema nikakva smisla.«

»Znam, ali vjeruj mi.« Otvorila je vrata i iskoračila iz automobila.

Damionov je pogled pao na njezina stopala i s olakšanjem je uzdahnuo kad je vidio da je večeras izabrala cipele s mnogo razumnijom visinom potpetice. Premda mu je od crvenih vrpca koje su joj se penjale čvrstim listovima i završavale zavodljivim malim mašnjama disanje postalo iznimno opterećenje. Kao što je pomisao da izađe iz svoga automobila bila opterećenje za zdrav razum.

Krenuo je za njom, ali prije nego što ju je stigao išta pitati, rekla je vozaču da može ići i povukla Damiona za sobom na pločnik.

»Sjeti se što se događa u *Klubu boraca...*« Podignula je ruku i uvukla mu prste u kosu, a ostatak njezinih riječi rastopio se pod silinom žudnje koja mu je pogodila utrobu.

»*Qu'est que tu fais? Što to radiš?*« promuklo je preveo kad je shvatio da je ponovno pribjegao materinjem jeziku.

Reiko mu je i dalje razbarušivala kosu provlačeći prste kroz nju na način koji ga je tako žestoko napaljivao da se jedva suzdržavao da ne zareži.

Čvrsto ju je uhvatio za zapešće. »Savršeno sam prezentabilan.«

Odmjerila ga je od glave do pete. »U tome i je problem. Izgledaš kao milijarda dolara.«

»Samo milijarda?«

Zakolotala je smeđim očima. Kad se sjetio kako mu je njezino kolutanje očima uvijek bilo seksi, Damion je znao da njegovu libidu prijeti opasnost da izmakne kontroli.

»Znam da vrijediš nešto više. Samo ne želim da se to vidi.«

»A to misliš postići tako da me raščupaš?« pitao je.

»Cilj mi je da izgledaš super cool, a ne super bogato.«

»Tvoj kontakt ima nešto protiv novca?«

»Samo želju da ti ga uzme što više kad shvati tko si zapravo.«

Namjeravao je slegnuti ramenima, ali zaustavio se kad mu je stavila ruku na prsa. Kao i uvijek, jednostavan čin njezina dodira djelovao je tako da se nepomično ukočio. Pokušao je disati, no uspio je samo nedovoljno dahtati.

Podignula mu je ovratnik kožnate jakne. »Okej, spreman si.«

Kimnuo je no i dalje nije mogao skinuti pogled s njezinih sjajnih usana.

»Oh, i Damione...?«

»*Oui?*« odgovorio je hrapavim glasom.

»Pusti mene da govorim, može?«

Reiko je pijuckala piće i trudila se ne gledati desno gdje je Damion sjedio. Nosio je raskopčanu jaknu tako da su mu široka prsa u crnoj majici i nevjerojatno seksi tijelo bili izloženi pogledima. Doista joj prepustio razgovor premda na vrlo ometajući način.

Kad je njegovo snažno zurenje postalo previše, okrenula je glavu prema njemu i podignula obrve. *Što to radiš?* Spori i luđački seksi osmijeh izvio mu je usne i naslonio se dublje u sjedalo, lijeno prelazeći rukom po naslonu. Prstima joj je dodirnuo ruku i zamalo je iskočila iz vlastite kože.

Yoshi Yamamoto, njezin prijatelj i kontakt u vezi sa svim poslovima oko umjetnina, sjedio je nasuprot nje i smijuljio se.

»Što se ti smijuljiš?« pitala ga je na japanskom, očajnički tjerajući puls da se smiri.

Yoshi se još šire osmjehnuo. »Poznajem te otkad ti je bilo šest godina, Rei. Nikad te nisam vidio ovako nervoznu pokraj nekoga – pogotovo uštogljenog bivšeg dečka.«

Vrućina joj se počela penjati vratom i bila je zahvalna što je u klubu dovoljno mračno da se ne vidi. »Šuti! Nisam uopće napeta. A on nije uštogljen. Samo je... samo je Francuz.«

»A izgleda i kao da bi mogao dati koji milijun za njemačke umjetnine kojih sam se dokopao. Što kažeš na to da mi dogovoriš posao? Podijelit ćemo proviziju.«

»Nije zainteresiran. I ne podcjenjuj ga. Odmah će te pročitati.«

Nasmijao se. »Opa, braniš ga. Izgleda da je istina ono što govore – tanka je crta između požude i požude.«

»To nije...« Razdraženo je otpuhнула. »Nisam došla ovamo da se izruguješ mom privatnom životu, Yosh. Imaš li informacije koje trebam?«

Yoshi se uozbiljio i kimnuo. Reiko je imala dojam da se Damion ukočio pokraj nje, ali kad ga je krajičkom oka pogledala, izgledao je jednako opušteno kao prije.

»Ponovno se pojavila prije nekoliko tjedana kad ju je ovaj ovdje dragan počeo tražiti. Priča se da je spreman platiti koliko god treba samo da je se ponovno dokopa.« Pogledao je u Damiona, a onda ponovno u nju. »Pretpostavljam da to što je ovdje potvrđuje tu priču?«

Reiko je odmahнула rukom na njegovo pitanje. »Zašto me nisi nazvao?«

Namrštio se. »Rekla si da si se povukla.«

»Imaš li detalje o kupcu?«

Yoshi je potapšao mobitel. »U idućih petnaest minuta očekuje poziv s tom informacijom.«

Njihovom je stolu prišla provokativno odjevena žena i sjela do Yoshija. Igrala se njegovom kosom, a on joj je odsutno trljao bedro, no ženin je pogled stalno bježao prema Damionu, a očito zanimanje u njezinim očima natjeralo je Reikinu utrobu da se stegne od opasne emocije.

Shvatila je da je to što osjeća posesivnost i osjetila je kako joj dah zapinje u grlu. Brzo je pogledala u Damiona, uplašena da je nekako naslutio što osjeća i otkrila je da je napeto promatra.

»Kad vidim te luđačke struje između vas dvoje, rekao bih vam da nabavite sobu, ali kako je ovo ipak respektabilan klub, zašto ne odeš zaplesati sa svojim muškarcem prije nego što se utopim u toj vašoj *seksualnoj napetosti*?« rekao je Yoshi sugestivnim i zafrkantskim glasom, istodobno povlačeći svoju djevojku bliže sebi u krilu. »Naći ću te kad dobijem poziv.«

»Mislim da je to odlična ideja«, odgovorio je Damion na besprijekornom japanskom.

Reiko je šokirano pogledala u njega. Nije ni registrirala Yoshijev smijeh i komentar »*Odlično odigrano, prijatelju*« jer je u mislima mahnito vrtjela sve što je rekla otkad su došli u klub.

O Bože!

Kad ju je Damion uhvatio za zapešće i povukao je na noge, i dalje zbunjena, krenula je za njim prema plesnom podiju.

Njegovo vedro raspoloženje kad ju je približio sebi konačno joj je odriješilo jezik.

»Ti. Govoriš. Japanski. Stvarno je podlo što mi nisi rekao.«

»Rekao sam ti da mnogo poslujem u Japanu. A mislim da me dovoljno dobro poznaješ da znaš da se ne volim odreći kontrole.«

»Ipak si mi mogao reći da razumiješ sve što sam tamo rekla.«

»Rekla si mi da pustim tebe da govoriš, sjećaš se?«

Na to nije imala odgovora. Bila je previše zauzeta prekoravanjem same sebe zbog toga što je išta pretpostavljala kad je o Damionu riječ.

Pokraj njih je plesao jedan osobito energičan par. Damion ju je uhvatio oko struka i maknuo je s njihova puta. »Znači... nisam

uštogljen nego sam... Francuz?«

Vrućina joj je pekla obraze. »Samo sam htjela biti pristojna. Nisam se trebala truditi.«

»Kako bi me opisala da si znala da te razumijem?«

»Rekla bih da si arogantan, tvrdoglav i vraški naporan.«

Tih i dubok smijeh protutnjio mu je kroz prsa. Bila mu je tako blizu da je mogla osjetiti kako mu tijelo zrači toplinom. I lakoću kojom se kretao.

Damion Fortier, francuski aristokrat za kojeg je pretpostavljala da se neće uklopiti u ovaj neobičan, alternativni svijet, plesao je baš kao u njezinu snu. Skladnost i preciznost njegovih koraka dok se kretao u ritmu, gipko prepuštanje u kukovima i arogantno samopouzdanje s kojim je plesao ubrzo su počeli privlačiti poglede na njih. Sjetivši se vrućine njihova plesa iz njezina sna, Reiko je osjetila stezanje utrobe od želje.

Trudila se ne gledati u njega, ali nije mogla. Njegov ju je čisti životinjski magnetizam držao kao da je u okovima.

Plesali su, kako joj se činilo, satima, ali zapravo je bilo jedva deset minuta.

»Stvarno dobro plešeš«, šapnuo joj je na uho. »Trebao sam te odvesti na ples i prije pet godina.«

Taj je podsjetnik djelovao na nju kao da ju je zapljusnuo hladnom vodom u lice. »Trebao si mnogo toga učiniti prije pet godina.«

Zakoračila je od njega, ali Damion ju je s lakoćom uhvatio. Ignorirao je njezin ljutiti pogled i kimnuo prema VIP salonu.

»Mislim da tvoj prijatelj ima detalje koji nas zanimaju.«

Vraćajući se prema njihovim sjedalima, stavio je ruku oko nje i povukao je bliže. Nije mogla razmišljati od njegove vrućine. I dalje se divlje otimala kad je Yoshi izvadio komad papira iz džepa.

Damion ga je uzeo prije nje i na besprijekornom japanskom zahvalio Yoshiju. Pokušavajući se usredotočiti, Reiko je ispružila ruku s namjerom da dodirne svog prijatelja, ali Damion ju je odmah zgrabio. Ovaj put je u Yoshijevu osmijehu vidjela veliki oprez.

Ne prekidajući razgovor, Damion joj je provukao ruku ispod svoje i povukao je uz sebe. Pokret joj se činio tako poznat i prirodan da je ostala zapanjena snagom iskušanja da mu se prepusti.

Uplašila ju je snaga te emocije i natjerala je da se povuče. Blago mu je mrgođenje nabralo obrve, ali osim te male izdaje emocija, Damion nije reagirao. Nastavio je normalno razgovarati, no ona je jasno vidjela da prati svaki njezin pokret.

Natjerala se da duboko udahne i nasmiješila se Yoshiju. »Hvala ti na pomoći, Yoshi.«

Samo je odmahnuo rukom. »Dugujem ti za ono kad si me prije dva mjeseca upozorila na Qianlong vazu. Smatraj ovo poklonom.«

Damion mu je predao svoju posjetnicu. »Uvijek sam zainteresiran za nove komade. Ako su te njemačke umjetnine potpuno legalne, javi se mojoj galeriji.«

Yoshi je zahvalno zazviždukao i spremio posjetnicu u džep. Mahnuo im je i nestao u gomili.

Osjećajući se potpuno izbačeno iz kolosijeka, Reiko je otišla do šanka.

»Jednu tekilu.«

»Dajte dvije«, dobacio je Damion promatrajući je onim svojim prodornim očima.

Kad su im servirane dvije čašice tekile, Reiko je uzela jednu i strusila je do dna cijela se stresavši.

»Osjećaš li se sad bolje?« pitao je Damion, polako pijuckajući svoju.

»Ne.«

Lice mu se zategnulo. »Vrijeme je za polazak.« Poveo ju je prema izlazu držeći joj ruku na križima. Njegov je automobil već čekao uz pločnik i Reiko je bez protivljenja ušla u njega.

Dok je automobil odmicao, nije skidao pogled s nje. »Jesi li imala nešto s njim?«

Zastao joj je dah. »S kime?«

»Yoshijem Yamamotom.«

»On mi je prijatelj.«

»To nije odgovor na moje pitanje. Nije uopće teško. Da ili ne?« Glas mu je imao opasnu oštrinu.

Iz brižnog pratitelja i odličnog plesača potpuno se preobrazio u ledenog čovjeka čije su oči prijetile da će joj oguliti kožu s tijela.

»Odgovor je ne. Poznajem ga od djetinjstva. Samo smo prijatelji.«

»Dobro«, promuklo je rekao.

»Pa što? Sad si ljubomoran?« upitala je s nevjericom.

»Jako sam posesivan. Ne odričem se onoga što je moje.« Pogledi su im se spojili i snaga njegove odlučnosti sručila se na nju poput munje s neba. »*Nikad*.«

Ta je izjava, zapravo posve jednostavna, izrečena s takvom težinom i tako intenzivnim predosjećajem, da je poslala snažno pulsiranje straha kroz nju.

Reiko je zurila u njega kao da nije u stanju odvratiti pogled bez obzira na opasno kovitlanje emocija duboko u njoj. Nekoliko minuta nije rekao ništa. Pogledom je lutao njezinim licem, niz tijelo i do prstiju koje je vrtjela u krilu.

»Uplašio sam te.«

Promuklo se nasmijala i odmahнула glavom. »I prije si bio intenzivan – samo ne baš ovoliko. Ne plaši me to. Samo me...«

»Napaljuje? Pomisao na to da te ponovno posjedujem?«

Slasno ushićenje koje joj je prohujalo tijelom istodobno ju je posramljivalo i uzbuđivalo, čak i dok se trudila potisnuti oba osjećaja. Damion je nikad više neće posjedovati.

»To se nikad neće dogoditi pa je ova rasprava besmislena, zar ne?«

»*Nikad* je i u najboljim okolnostima jako ugodan izazov. A kad je toliko nepristojan da dođe zamotan u nešto što jako, *jako* želim...« Ostatak njegovih riječi ostao je izazivajuće visjeti izvan dosega. A onda je dodao ono galsko slijeganje ramenima.

Njezino je popuštanje počelo snagom rastapajuće vrućine koja joj je pojurila tijelom. Zatim je slijedilo peckavo ukrućivanje bradavica. Damion se nasmiješio kao da točno zna kako djeluje na nju.

Uzeo joj je ruku i približio je usnama. Topao i čvrst, njegov ju je poljubac obilježio.

»Ne boj se, *ma petite*. Ovaj put će biti još bolje nego prvi.«

»Za početak, ne zovi me tako. Nisam ja ništa tvoje malo. Drugo, ništa se neće dogoditi između nas.« Ništa se nije moglo dogoditi. Nemoguće je. »Osim toga, zar si zaboravio da uskoro moraš pronaći buduću barunicu? Tik-tak, prijatelju. Ne gubi vrijeme na osvajanje

koje ti ništa ne znači. Trebao bi krenuti u potragu za ženom prije nego što izumreš.«

Zašto joj je izgovaranje tih riječi bolno strugalo grlo i stezalo srce?

Njegov osmijeh nije nestao, ali Reiko je osjetila promjenu u atmosferi – iznenadnu hladnoću, kao da je pogodila bolnu točku. Nasreću, automobil se upravo zaustavio ispred *penthousea*.

Damion joj je pustio ruku i Reiko je izašla iz automobila.

Kad su se ponovno našli u *penthouseu*, okrenula se prema hodniku. »Mislim da sam ostala budna dovoljno dugo da ublažim ono najgore od *jet laga* pa idem u krevet.«

»Bježiš?« blago ju je izazivao.

»Povlačim se. Poput mudrog nindže.«

»Ovo između nas neće nestati.«

»Hoćeš se kladiti?«

Čeljust mu se zategnula. »Ovo nije igra.«

»Ne, nije. I zato bi trebao odustati. Nastaviš li tjerati tu stvar, ostat ćeš razočaran. Rekla sam ti već nekoliko puta. Zašto me ne poslušаш?«

Otresao je jaknu s ramena i objesio je na naslon stolca. Njegova široka ramena i očita fizička moć njegovih kretnji prijetili su da će joj dodatno rastopiti mozak. Zato je, bez obzira na to što je nameravala otići u svoju sobu, ostala ukopana na mjestu dok je on zaobilazio sofu i uhvatio je za ruke kad je došao do nje. Vrućina koja u njegovoj blizini nikad nije ostajala ugašena, razbuktala se u njoj i planula u život.

»Jer mi nisi dala dobar razlog za to. Što si mislila kad si rekla da si nesposobna za seks?« Palcima joj je trljao šake tako da je u sebi tiho zastenjala.

Bez milosti je potisnula zvuk užitka. »Možda mi se sad sviđaju žene?«

Njegov raskošan i grlen smijeh natjerao joj je puls u juriš.

»Ne, *cherie*, sigurno ti se ne sviđaju žene. Sviđaju ti se muškarci. Još konkretnije, *ja* ti se sviđam. Toliko da ti cijelo tijelo vibrira od osjećaja koje u tebi izazivam. Da čujem razlog.«

Nemoguće, ali Reiko je počela popuštati. »Misliš da si jako dobar u ovome, je li tako?«

Namrštio se. »Dobar u čemu?«

»U neumornom napadanju. Misliš da me možeš slomiti.«

S lica mu je nestalo mrštenje. »Oboje želimo istu stvar.«

»Ne!« povikala je Reiko pa tiho opsovala kad joj je glas izašao nesiguran i natopljen suzama. »Vjeruj mi, ne želimo.«

»Zašto? Što bi se dogodilo kad bi mi popustila?«

»Ne mogu.« Znala je bez ikakve sumnje da nikad ne bi preživjela kad bi se otkrila pred Damionom i da je on zatim ponovno ostavi.

Zadrhtala je kad joj je uzeo lice u ruke. Paralizirano je gledala kako spušta glavu, a obećanje njegovih čvrstih usana koje donose užitak postajalo je sve bliže. Stisnula je šake i priljubila ih uz bokove kako bi se suzdržala da ga ne dodirne premda je cijelim bićem žudjela upravo za time.

Lebdio je usnama iznad njezinih. Iznenada joj je pobjegao jecaj. Tiho zagundavši od zadovoljstva, Damion je produbio poljubac, kliznuo joj jednom rukom iza glave držeći je na mjestu, a drugom je učinio isto oko njezina struka, povlačeći je prema svome čvrstom i snažnom tijelu. Držeći je upravo ondje gdje ju je želio, naumio joj je pokazati koliko je zapravo dobar.

Reikine su se usne odmah otvorile pod njegovima pozivajući drsko nasrtanje njegova jezika kojim je harao bez milosti. Zacviljela je od potrebe da ga dodirne, slične groznici koja joj je bjesnjela krvlju.

Ali u prikrajku svijesti znala je da je to jedina stvar koja je spriječava da se potpuno prepusti ovoj ludosti. Dodir joj je postao jedini spasitelj. Dodir ju je prizemljivao, vezao je za stvarnost poput sidra. Barem je tako bilo dok nije ponovno sreća Damiona. Sad joj je on oduzeo čak i to sigurno sidro. Sad je znala da će onog trenutka kad ga dodirne biti izgubljena. A to si nije mogla priuštiti – nije si mogla priuštiti razornu tugu koja će doći ako mu se izloži.

Osjećajući da je snažna povezanost djelomice popustila, Damion se malo odmaknuo. Nije sasvim odvojio usne od njezinih, ali Reiko je ipak osjetila da se blago ukočio.

»Reiko?« promuklo je rekao na njezinim usnama.

»Pusti me.«

»Jesam li ti naudio?« U glasu mu je bio trag zbuđenosti.

»Molim te, samo me pusti.«

»Reci mi...«

»Umorna sam. Tjelesni sat mi je potpuno zbrkan. Nemam više snage, a rano ujutro čeka me sastanak. Vjerojatno me možeš pritisnuti da ti otkrijem najmračnije tajne, ali nadam se da nećeš jer to ne bi bila poštena borba.«

Polako je odmaknuo usne od njezinih, zatim ruke i na kraju toplinu svoga tijela. Kajanje joj je probolo srce, ali natjerala se da ga prihvati.

Kajanje je bilo dobro. Gradilo je karakter.

Ali kajanje je usamljeni drug.

Šuti!

»Reći ćeš mi jednog dana vrlo skoro – bez potrebe za spravama za mučenje.«

Napokon je otvorila oči i vidjela njegov strastveni pogled. »Stvarno si pun sebe, je li?«

Samo je slegnuo ramenima.

»Okej... hmm... sretno s time.« Hodala je unatrag sve dok nije prošla kroz vrata.

»Laku noć.«

Okrenula se i pobjegla.

DEVETO POGLAVLJE

Koliko su ti dobri kontakti u istočnoj Europi?» za doručkom ju je upitao Damion s druge strane šanka gdje je dovršavao kavu.

Podignula je pogled s kutije u kojoj je bila figurica od žada Pascalea Duvalla. »Najbolji u poslu. Zašto?«

Pogled mu je pao na figuricu, a onda natrag na njezino lice. »Želim da ponovno razmisliš o mojoj ponudi za posao.« Podignuo je ruku čim je zaustila da mu se usprotivi. »Radila bi na ugovor. Razmišljam o tome da se proširim u istočnu Europu. Mojim je izvorima trebalo predugo da pronađu prave vlasnike lutki Matrjoški. Iskoristi svoje kontakte i verificiraj mi pedigree komada koje kupim.«

»Sigurno imaš tisuću zaposlenika koji bi to mogli obaviti.«

»Tisuću i jedan baš dobro zvuči.«

Rekao je svotu koju bi dobila za taj posao i šokirano je zinula. Taj bi novac značio golemu razliku u životima mnogih ljudi iz njezine grupe za podršku.

Kad je pružio ruku i jednim joj dugačkim prstom podignuo bradu, tijelom joj je prohujala vrućina, a brzo za njom i sumnja.

»Ne nudiš mi valjda posao jer se nadaš da ću završiti u tvom krevetu?«

»Završit ćeš u njemu prihvatila taj posao ili ne.«

Njegova joj je očita drskost oduzela dah. Nije se ni pokušala prepirati jer je počela shvaćati da je svaka rasprava uzaludna. Umjesto toga samo je podignula kutiju, zgrabila torbu i krenula prema vratima. Našao se kraj njih prije nje i otvorio ih, s pogledom u očima od kojeg je naizmjenice htjela nastaviti zuriti u te sive dubine i pobjeći i sakriti se.

Nije htjela biti u središtu Damionove pozornosti. Ali nije ni bježala u suprotnom smjeru kao što bi trebala.

Kad joj se nasmiješio, potresla ju je ugodna i intenzivna drhtavica. Očajnički ju je potjerala. Kad je o Damionu riječ, ne može si priuštiti

ni najmanje popuštanje opreza. Žena koju je mislio da želi više nije postojala.

»Nastavi podizati te barijere protiv mene«, rekao je razvlačeći riječi.
»Uživat ću dok ih budem rušio.«

»Nisam podizala barijere. Razmišljala sam o tvojoj ponudi za posao.«

Uzeo joj je kutiju iz ruku i poveo je kroz predvorje prema automobilu. »I?«

»Naginjem prema pristanku.«

Nasmiješio se. »*Bravo, ma chérie.*«

»Što bi to trebalo značiti?«

»Znači da se ne bojiš ovoga između nas koliko sam mislio.«

»A možda samo ne mogu odoljeti da si ne podebljam bankovni račun lako zarađenim novcem.«

Damion je mahnuo vozaču i sam joj otvorio vrata. Kad su se oboje smjestili u automobil, stavio je kutiju na sjedalo nasuprot njih, a onda ispružio ruke prema njoj i povukao je k sebi.

»Ako me namjeravaš otjerati tako da me natjeraš da mislim da te samo novac zanima, ne zaboravi da znam što si učinila s onim milijunom. Da moram pogađati, rekao bih da isto namjeravaš učiniti i s novcem od ovog posla i da je to razlog zbog kojeg si likvidirala većinu svoje imovine.«

Njezin je zapanjeni uzdah donio samodopadni osmijeh na Damionovo lice.

»Upravo si mi to potvrdila. A o čemu je zapravo riječ?« pitao je.

Oblizala je usne. »Fond za žrtve prirodnih katastrofa i katastrofa uzrokovanih ljudskim djelovanjem«, šapnula je.

Nekoliko sekundi nije rekao ništa. A onda je zavio prste oko njezina vrata i povukao je k sebi. Njegov je poljubac bio jednako razoran kao sinoć i jednako omamljujuć. Kad joj je stavio dlan na dojku, osjećaj je bio tako moćan i tako intenzivno izbuđujuć da mu je poželjela upuzati u krilo i zahtijevati još. Ali nije nego se natjerala da se povuče.

U nju su zurile potamnjele oči na licu prepunom požude, a onda su se spustile na njezine usne i zadržale se na njima.

»Što je to bilo?« protisnula je kroz usne koje su divlje pulsirale.

»Poljubac. Jedan od mnogih koji će biti dio moje artiljerije.«

Čvrsto je stisnula oči i drhtavo izdahnula. Čak i kad ju je uzeo za ruku i počeo je ljubiti, nije se mogla natjerati da otvori oči. Osjećaj slabosti u želucu rekao joj je da će joj trebati sve rezerve kako bi se oduprijela onome što joj je Damion tako odlučno namjeravao učiniti.

»Možemo li krenuti, molim te? Ne želim zakasniti.«

»*Certainement*. Reci mi adresu.«

Pročitala mu je, a on ju je prenio vozaču. Tijekom cijele jednosatne vožnje do kriznog centra gdje se nalazila sa svojom klijenticom, Damion ju je držao za ruku. Svaki put kad bi je pokušala povući, pojačao bi stisak. Naposljetku mu je dopustila da je drži.

Činjenica da će vratiti figuricu od žada koja je bezbroj generacija bila u obitelji njezine klijentice donijela je Reiko knedlu u grlo koja je ostala ondje dugo nakon što je otišla od zahvalne mušterije.

Osjetila je Damionov intenzivni pogled na sebi prije nego što je progovorio.

»Upravo si potvrdila ono što sam rekao.«

»Što si rekao?«

»Da ne radiš ovo zbog novca.«

Slegnula je ramenima. »Dala sam joj riječ da ću pronaći i vratiti ono što joj je oduzeto. Vjerovala mi je. Nisam je htjela iznevjeriti.«

»Kome *ti* vjeruješ, Reiko?«

»Molim?«

»Da vjeruješ dovoljno da podijeliš to s nekim, ne bi u sebi nosila taj kamen boli.«

Oštro je udahnula, a snaga boli koja ju je probola oduzela joj je dah.

»Kako se usuđuješ?«

»Tjeraš me od sebe jer se bojiš vjerovati instinktu.«

»Zaprijetio si Trevoru i meni zatvorom ako ne bude po tvome. Prije pet godina si me ostavio, a da se nisi ni osvrnuo. Misliš da bih sad trebala ostaviti sve i vjerovati ti?«

»Održao sam svoju stranu pogodbe – ostavio sam Ashtona na miru. Od jutros je stanje njegova duga nula.«

Ostala je iznenađena. »Ti... Zašto bi to učinio?«

»Ako završiš u zatvoru, neću dobiti ono što želim. A želim tebe.«

»Otplatio si Trevorove dugove kako bi mi se uvukao u gaćice?«

Licem mu je prošlo nezadovoljstvo. »Eto što *tebe* odaje. Kad se osjećaš stjerano u kut, postaneš vulgarna. Možda je to nekim muškarcima seksi...«

»Ali tebi nije?«

»Više me brine zašto to radiš. Sinoć si trusila tekilu jer se ne možeš nositi s onim što se između nas događa.«

Snažno se odgurnula od njega. Ovaj put ju je pustio. »Bolje je piti tekilu nego učiniti ono što si ti!«

Ukočio se. »Što to znači?«

»Godinu dana si bio u vezi s udanom ženom. *Udanom ženom s djecom!*« Gađenje se nakupljalo u njoj poput žuči.

Njegovo se čudesno lijepo lice smrknilo, a jagodice su mu bile tako istaknute da je izgledao kao da je isklesan od mramora. »Nemoj misliti da znaš...«

»Ma daj, molim te! Svi znaju da si uništio brak Isadore Baptiste, a onda je odbacio kad ti je tako odgovaralo. Je li istina da joj punih šest mjeseci nisi dopuštao da vidi svoju djecu?«

Čeljust mu se zategnula. »Ne. Nije istina.«

»Možeš imati bilo koju ženu koju poželiš, Damione. Zašto bi onda razorio nečiju obitelj?« Grlo ju je boljelo.

»Nisam...«

»Ma znaš što? Stvarno me se ne tiče. Kao što se tebe ne tiče moj život.« Pokucala je na pregradu i rekla vozaču da stane.

»Što to, kvragu, radiš?« pitao je ljutito.

»Osjećam iznenadnu potrebu da nahranim zlatne ribice. Ne znam kad ću se vratiti pa je bolje da me ne čekaš.«

Iskoračila je iz automobila i slijepo krenula naprijed samo je uronila u mnoštvo ljudi i dopustila gomili da je nosi. Nije uopće bila svjesna gdje se nalazi sve dok nije čula jezivi i proganjajuće poznati zvuk vlaka koji se približava.

Očajnički se pokušala odmaknuti. Panika joj je stisnula utrobu. Koliko god se trudila da ga potisne, vrisak si je probijao put van.

Vlak je stigao i osjetila je kako je gomila gura naprijed.

Ne!

Gotovo kao da ne upravlja udovima, Reiko se prepustila gomili... i ušla u vlak.

Paralizirana od straha, uhvatila se za najbliži stup. Neće se slomiti. Ne smije. Za koju minutu već će biti na idućoj stanici.

Misli na nešto drugo.

Snažno gutajući zrak kako bi smirila živce, vrpaljila se i zatvorila oči s osjećajem neizbježnosti kad joj je um nabasao na omiljenu temu.

Damion.

Od trenutka kad je Damion silom ušao u Trevorovu kuću i natrag u njezin život, Reiko nije uspijevala udahnuti punim plućima. Kao da su joj i tijelo i um bili na rubu, kao da je na *roller-coasteru* koji ide sve brže i brže i svi znakovi ukazuju na to da izmiče kontroli. I koliko god se trudila, ne može pronaći gumb za gašenje.

Ovo je ludost.

»Nije ništa u usporedbi s onim što će ti se dogoditi ako ikad ponovno pobjegneš od mene.« Duboki i suptilno bijesni ton glasa muškarca koji ju je proganjao natjerao je njezino već uzlupano srce da potpuno izmakne kontroli.

Reiko se okrenula i našla ga iza sebe, s onim vrućim sivim očima koje su ljutito gledale u nju, a prsa su mu se nadimala kao da je upravo istrčao maraton.

Htjela je pitati zašto ju je pratio i zašto joj je u glavi tako da ne može misliti ni na što drugo. Ali znala je da će joj se cijeli svijet srušiti ako se sad usudi otvoriti usta. Zato je samo zurila u njega, ulažući trud samo u to da nastavi disati. Pogledom je mahnito tražila ekran gdje piše koliko je još do iduće stanice.

»Nemoj misliti da ću se ustručavati da te zaustavim pokušaj li mi ponovno pobjeći.«

Reiko nije uopće sumnjala da to ozbiljno misli. Ali ostanak u vlaku bio je mnogo gori od Damionovih prijetnji. Rastreseno se ugrizla za usnu. Pogled mu je pao na njezine usne, a onda ga je podignuo i klizio joj po licu. Još jače se namrštio.

»Reiko? Dobro si?«

Čvrsto stisnutih usana, očajnički je odmahнула glavom.

Odmah je stavio ruku oko nje i zarobio je u svoju zaštitničku toplinu. Miris njegova losiona poslije brijanja napunio joj je nosnice. Bespomoćno ga trebajući, priljubila se uz njega. Stisnuo je ruke oko nje i podignula je glavu da ga pogleda.

Uzvratio joj je pogled, a onda se turobno nasmiješio.

»Idemo ti nahraniti ribicu. A onda ćemo razgovarati. Ovaj put nema opravdanja. Vrijeme se da se zauvijek riješimo tih barijera koje nas razdvajaju.«

Damion je jedva uspijevao prikriti olakšanje kad je potonula na njega, ali utroba mu se zgrčila od spoznaje da s Reiko nešto ozbiljno ne valja. Lice joj je bilo blijedo, a na najmanji trzaj vlaka jače bi mu stisnula jaknu. Nije znao što se događa.

Nikad nije postojao izbor između toga hoće li je slijediti ili ne. Zapravo je ta potreba bila tako instinktivna da nije ni na milisekundu zastao da bi je preispitao. Njegov će šef osiguranja vjerojatno doživjeti srčani jer je Damion bio siguran da ekipa nije stigla na vlak. I on je jedva stigao.

On koji nikad u životu nije trčao za ženom, koji se uvijek trudio izvući iz ljubavne veze na prvi znak posesivnosti, upravo je kroz prepunu podzemnu željeznicu i kroz nekoliko vagona trčao za ženom, užasnut od straha pri pomisli da ju je izgubio.

Krišom ga je pogledavala. Samo je šutio. Trebalo mu je vremena da shvati što se to točno u njemu događa.

Prelazio je pogledom po njezinim blago razdvojenim usnama, velikim prekrasno oblikovanim očima, divljoj razbarušenosti kose, sitnom ali savršeno oblikovanom tijelu, tankom rubu ožiljka koji joj je završavao kraj desnog uha.

Želio ju je kao što nikad nije želio nijednu ženu – toliko da mu se utroba tresla od pomisli na to da nije njegova.

Ono što nije razumio je *zašto*. Poduzeo je sve korake kako se nikad ne bi vezao za onakvu ženu za kakvu je ubrzo poslije svoga odlaska otkrio da je Reiko. Ženu poput njegove majke i naročito bake zbog kojih mu je djetinjstvo bilo neizmjereno nesretno.

Pa ipak, evo gdje je sad...

»Koliko još stanica?« upitao je, primjetivši odsutno da mu glas nije onako staložen kao što bi htio. Želio je izaći iz ovog vlaka. Odvući je u neku daleku spilju, zagledati joj se u oči i otkriti sve njezine tajne. Nije želio tajne između njih.

Pretvarao se da su Isadorine tajne bezopasne, sve dok nije bilo prekasno...

»Još jedna.«

»Živiš sama?« Iznenadna pomisao da možda ne živi sama pogodila ga je poput tornada.

»Ne, imam jednog dečkića zavezanog za krevet. Samo ćeš nam smetati u...«

Uhvatio ju je za bradu i ušutkao je najbolje što je znao. Njezin mu je dah nahrupio u usta i poslao toplu plimu želje kroz cijelo tijelo. Damiona nije bilo briga gdje su ni tko ih vidi. Poljubac mu je zapalio tijelo, natjerao ga da žudi, da čezne za njom...

Mon Dieu, gotovo kao da je... kao da je... *opsjednut*.

Trznuo se od nje i iznenadna mu je hladnoća ugasila želju. Vrtjelo mu se u glavi.

Ona je razrogačila oči i gledala ga gotovo uplašena lica. Želio joj je reći da se ne boji, ali znao je da joj ne može to zajamčiti.

Vlak se zaustavio na stanici i Damion ju je podignuo na ruke. Olakšanje na njezinu licu konačno mu je dalo nekakav znak što se to s njom događa. Ubrzao je korak penjući se stubama s njezinim rukama čvrsto stisnutim oko sebe. Kontakt mu je palio tijelo i samo pridonosio nadrealizmu situacije.

Držao ju je stisnutu uza se, štiteći je od gomile ljudi na stanici za ručak koji su iz podzemne željeznice izlazili na danje svjetlo. Kad se pokušala osloboditi, jače ju je stisnuo.

»Kojim putem?«

»Preko semafora pa uzbrdo. Stan je s lijeve strane«, promrmljala je.

Krenuo je prije nego što je završila s objašnjavanjem. Hodao je dugim i odlučnim koracima, tjeran tako snažnom potrebom da ju je osjećao u svakom milimetru kože.

Opsesija...

Ne, pretjerano je reagirao na riječ koja nije nikako utjecala na ono što se između njega i Reiko događalo.

Opsesija je bila bolest od koje su болоvali njegov otac i djed.

I Isadora.

Ostavio je svaku njezinu konotaciju u Arizoni. Činjenica da mu se baš ta riječ stvorila u glavi kad je poljubio Reiko nije značila ništa. Ne

može imati nikakvu moć nad njime ako joj on ne da prostora. Duboko je udahnuo.

»Damione, spusti me. Tvoji nas tjelohranitelji gledaju. I kako su se uopće stvorili ovdje tako brzo?«

Nastavio je hodati, stisnuvši ruke čvršće oko nje. »Preko GPS-a na mom mobitelu. Slijede nas otkad smo izašli iz podzemne.«

SUV je vozio za njima dok su se penjali uzbrdicom.

»I ostat će sve vrijeme parkirani ispred moga stana?«

»Osim ako me ne napadneš nožem za maslac. U tom ću slučaju uključiti alarm na satu i upast će u stan poput komandosa.«

Smijeh kojeg je očekivao nije se pojavio. Zapravo je postajala sve bljeđa što su se više približavali njezinu stanu. Bila je svjesna važnosti idućih nekoliko sati.

Kao i on.

Stan joj je bio prostran, svijetao i ukusno uređen. Drvene su podove prekrivali tepisi nadahnuti Istokom, a zidove je krasila kineska i japanska umjetnost. Gotovo cijeli jedan zid prekrivala je golema slika trešnjina stabla u cvatu. Prostorijom je dominirala jedna ekstra-velika sofa, a iza nje se nalazio paravan od hrastovine vrlo muževna izgleda.

Spustila je torbu na obližnji stolić i pritisnula prekidač.

Zid nasuprot njih zasjao je žutom, a zatim crvenom bojom. U idućoj su minuti tri debele narančaste holografske zlatne ribice zaplivala ispred njih.

Damion ju je pogledao. Premda joj je lice bilo snuždeno, mali joj je osmijeh izvio usne. »Nisi mi vjerovao, je li tako?«

»Baš me zanima kako ćeš ih nahraniti. Ipak je to razlog zbog kojeg si pobjegla od mene.«

Pogledala ga je ravno u oči. »Prestala sam bježati.«

Drhtaj koji mu je prošao tijelom zaprijetio je da će ga oboriti s nogu. Kad se okrenula od njega, Damion je zauzdao golemu želju da je povuče natrag. Umjesto toga gurnuo je nemirne šake u džepove i krenuo za njom u kuhinju.

»Spremna si mi se otvoriti?«

Ukočila se u trenutku dok je otvarala hladnjak. »Nemojmo se zalijetati, barune. Poput mojih lijepih zlatnih ribica ondje, i ja sam na

prvu neugodna okusa. Prilično sam sigurna da ćeš pobjeći glavom bez obzira istog trenutka kad vidiš što se skriva ispod površine.« Licem joj je prošla sjena boli.

Čeljust mu se zategnula. »Opet radiš pretpostavke, Reiko.«

U njezinu je blagom smiješku bilo još više boli. Negdje u području prsa, potmula vatra ljutnje preuzimala je kontrolu nad njime.

»Vidjet ćemo. Mogu nam spremiti ručak. Imaš li koju alergiju za koju bih trebala znati?« upitala je.

»Samo na to da me se unaprijed prosuđuje. Što se dogodilo u vlaku?«

Stisnula je prste oko boce *sakea* koju je izvadila iz hladnjaka.

»Zar ne želiš nešto pojesti?« upitala je, glasom koji je bio jedva nešto jači od šapta.

»Ne.« Hrana mu je bila posljednja stvar na pameti.

Kad je ostala smrznuta na mjestu, počeo je otvarati kuhinjske ormariće sve dok nije pronašao čaše. Uzeo je bocu iz njezine ruke, natočio jednu čašu i dodao joj je.

Sake je bio najodvratniji koji je ikad okusio, ali ipak ga je popio.

»Vlak, Reiko. Što se ondje dogodilo?«

Bolno je progundala, naslonila se na sudoper i zatvorila oči. »Moj otac... Nesreća prije dvije godine... Dogodila se u vlaku u Osaki.«

Reiko je čula njegov oštar udah, osjetila je snagu njegova pogleda na sebi i trenutak kad je zakoračio prema njoj, a onda šokirano udahnula kad ju je podignuo na ruke. Brzim ju je koracima odnio u dnevnu sobu.

Kad ju je spustio na jedan kraj sofe, napokon je otvorila oči. Vidjela ga je kako odlazi u kuhinju i vraća se s pićima.

Srce joj je lupalo dok je sjedao kraj nje. Svakim atomom svoga bića znala je da će otići čim mu kaže i da ga vjerojatno nikad više neće vidjeti. Srce joj je pucalo od te pomisli. Pogled joj je klizio po njemu, pohlepno bilježeći u sjećanje savršenstvo muškarca koji je sjedio samo dodir dalje od nje.

»Kršiš pravila.« Oštrina u njegovu glasu nije bila u skladu s lijenom rukom koju je podignuo otpijajući gutljaj pića.

»Koja pravila?«

»Da držimo ruke dalje jedno od drugoga dok ne odradimo razgovor.«

»Ali... nisam te uopće dodirnula!«

»*Ce n'est pas vrai*. Tvoje me oči diraju onako kako ruke čeznu za time. Ali prvo moramo odraditi ono najvažnije. Ako ti je otac poginuo u željezničkoj nesreći, zašto misliš da si ti kriva?«

Zastao joj je dah. »Ja... ja sam ga natjerala da ode na taj vlak. Nije želio. Natjerala sam ga ucjenom.«

»Kako?«

Reiko je oblizala usne i osjetila kako od pomisli na ono što će mu otkriti u njoj raste nemir. »Ja... Želio je da... napravim neke promjene u životu. Nisam htjela pristati dok se ne pomiri s mojom majkom. Bili su razdvojeni šest mjeseci. Došao mi je reći da će se razvesti od nje. Nisam to htjela.«

Bolni mu je izraz prošao licem. »Nije svaki brak osuđen na uspjeh. Katkad je odlazak najbolja opcija.«

»Znam, ali to su bili *moji* roditelji. Moja majka nije žena koja je stvorena za ulogu supruge ili majke, ali bez obzira na sve njezine nedostatke, znala sam da ne bi preživjela bez oca. A on ju je na neki svoj način volio. Pristao je pokušati još jedanput.«

»Imala si sreće. Moji su roditelji ostali zajedno i zbog toga su umrli.«

Šok joj je potresao tijelo. »O Bože. Kako...? Što se dogodilo?«

Pogled mu je postajao sve mračniji tako da su mu sive oči gotovo pocrnjele. »Zbog opsesije. Proklela ih je njihova opsjednutost.«

Zurila je u njega. »Kakva...«

Odmahnuo je na njezino pitanje. »Ostavit ćemo ružne pojedinosti moga djetinjstva za neki drugi put. Pričala si mi što se dogodilo.«

Odupirući se potrebi da učini nešto u vezi s njegovom boli, Reiko je nastavila. »Živjela sam u Osaki kad mi je tata došao u posjet. Mrzio se voziti vlakom, ali ja sam inzistirala na tome jer bi vožnja do Tokija gdje je majka bila potrajala još duže.« U prsima ju je stegnula bol koja nikad nije bila daleko. »Dvadeset minuta poslije polaska, vlak je izletio u tunelu. Ostali smo zarobljeni u njemu dva dana. Otac me sve vrijeme držao za ruku. Kad sam konačno smogla hrabrosti da

mu kažem da mi je žao, bio je mrtav. Majka je okrivila mene kad je saznala. Od nesreće sam je vidjela samo dva puta.«

Nije bila svjesna da plače dok joj Damion nije dodao papirnati rupčić. Kad ju je privio u zagrljaj, suze su brže potekle.

»Kad imaš noćne more sanjaš nesreću?«

Kimnula mu je glavom na prsima. »Nekad ga vidim kako umire; nekad sam zarobljena u zapletenom metalu i ne mogu doći do njega. Ali uvijek sanjam nesreću.«

»Da je tvoja psihijatrica imalo dobra rekla bi ti da, bez obzira što tvoja majka misli, nisi kriva za očevu smrt.«

Topla nota sućuti u njegovu glasu potjerala joj je suze još brže.

»Nije važno što drugi kažu. Bila sam sebična. Nisam vidjela ništa osim onoga što ja želim. Nisam htjela priznati da im je možda bolje da budu razdvojeni. Tata ju je volio na svoj način, ali znam da se samo zbog mene odlučio na pomirenje – da je bilo po njegovu, sigurno bi se razveo. A navela sam ga i na zaključak da je moj način života na neki način njegova krivnja.«

»Koji način života?«

Srce joj je zateturalo, a onda počelo snažno udarati. Reiko je otvorila usta, ali nije mogla pronaći snagu da izgovori te riječi. Izjedao ju je sram.

»*Koji način života?*« ponovio je pitanje.

U glas mu se vratila oštrina. Kad je pogledala u njega, vidjela je da mu je ukočena napetost zaledila tijelo.

Oblizala je usne. »Izlasci... muškarci.«

Dnevnom sobom pulsirala je tišina. Njegova ruka na kauču stisnula se u čvrstu šaku. »Koliko ih je bilo?« napokon je izgovorio u nabijenu atmosferu.

»Damione...«

»*Koliko?*«

Rekla je broj. Ispod njegova inače zdravog tena, lice mu je poprimilo pepeljastu boju. Svojim očima je vidjela kako je ustuknuo. Grlo mu se pomicalo dok je vidljivo gutao.

I svaku sekundu koju je Reiko proživjela kroz pogled u njegovim očima željela je propasti u zemlju.

Skočio je na noge. I bez ijedne riječi izašao iz prostorije.

Reiko nije bila sigurna koliko je dugo ostala nepomično na sofi. Znala je da je prošlo dosta vremena jer joj je grlo bilo izgrebano od plakanja, a u dnevnoj sobi je bio potpuni mrak osim isprekidanog sjaja zlatnih ribica.

Baš kao što je i predvidjela, Damion je otišao. Mali dio nje koji se nije previjao od boli zapravo je odahnuo. Nije mu dopustila da je natjera da mu pokaže svoje vanjske ožiljke i tako se spasila njegova još većeg gađenja. Ne bi podnijela da zgroženo pobjegne od njezinih ožiljaka kao što je pobjegao od drugih priznanja.

Prelazila je prstom po ožiljku na licu i potekle su joj nove suze kad se sjetila kako ga je Damion prije samo nekoliko dana poljubio.

Sažaljenje. To nije bilo ništa nego sažaljenje. Prstima je masirala sljepoočnicu, a onda je shvatila da lupanje koje čuje nije samo u njezinoj glavi.

Spustila je ruku i, kad je lupanje postalo glasnije, pogled joj je odletio prema vratima.

»Reiko! Otvori vrata«, začula je strogu zapovijed.

Ustala je i zaljuljala se od iznenadne vrtoglavice. Drhtavom je rukom trljala lice kad je lupanje ponovno počelo.

Potiskujući još suza, upalila je najbližu svjetiljku i otvorila vrata. »Što želiš, Damione?« pitala je impozantnu figuru na vratima.

Zakoračio je naprijed, zatvorio vrata za sobom i podignuo bocu skupog crnog vina. »Onaj sake koji si mi dala bio je uvreda okusnim pupoljcima. Mislio sam da će nam trebati nešto ukusnije.«

»Otišao si... kupiti vino?«

»Ne bilo koje vino, *ma belle*. Ovo je Bordeaux iz mog privatnog vinograda.«

Njegove su riječi bile opuštene, ali u očima mu je vidjela neumoljivu odlučnost od koje joj je zastao dah.

»Damione...«

»Nismo završili s razgovorom.« Otišao je do sofe i spustio neotvorenu bocu na stol. »Dođi i sjedni, Reiko.«

»Zašto si zapravo otišao?« upitala je.

Stisnuo je usne i mislila je da neće odgovoriti. A onda je provukao prste kroz kosu. »Većina muškaraca ne želi razmišljati o tome da je

žena s kojom su vodili ljubav spavala s drugim muškarcima. U mom slučaju, ta me pomisao tjera u blago ludilo.«

Iznenadio ju je njegov odgovor. »Stvarno?«

Zaustavio je prodoran pogled na njoj. »Sjećaš li se što sam ranije rekao o opsesiji?«

Oprezno je kimnula.

»Moj je otac patio od opsesivnog ponašanja, kao i moj djed dok je baka bila živa. Danas mi je u vlaku sinulo da sam možda i ja na putu da postanem takav kad je o tebi riječ.«

Šokirano je zinula. »Voliš me?«

Svojim je smijehom mogao smrznuti vodu. »Ne miješaj opsesiju s ljubavlju, Reiko. Ta mi je pogreška pretvorila djetinjstvo u nešto što nijedno dijete ne bi trebalo proživjeti.«

»Što se dogodilo?«

»Bio sam pijun kojeg je moj otac koristio kako bi pokušao držati majku pod kontrolom. Bila je zarobljena u braku u kojem nije htjela biti, a on joj nije želio dati razvod jer je smatrao da mu pripada. Na kraju ju je ubio, a onda je i sebi oduzeo život.«

Na njezin je užasnuti uzdah odgovorio turobnim osmijehom.

»Kad sam otišao živjeti s bakom i djedom, zavaravao sam se misleći da će se stvari promijeniti. Nisu. Baka me iskorištavala kako bi sakrila izvanbračne afere – neću ti reći koliko sam samo puta zakasnio u školu jer je ona morala vidjeti *prijatelja* – i djed je to znao, ali bio je toliko lud za njom da joj je sve opraštao. Svaki put kad bi se to dogodilo, vidio sam kako je izgubio komadić sebe.«

»Vidjela sam vas zajedno na izložbi. Izgledali ste vrlo blisko.«

Damion je zaklopio oči. »Bilo je trenutaka kad bake nije bilo i on bi tada djelovao kao sasvim drugi čovjek. Tako je bilo lakše podnijeti one strašne trenutke.«

Nekoliko dijelova slagalice koja je činila Damiona sjelo je na svoje mjesto. »Zato pokušavaš pronaći sliku, iako prezireš svoju baku?«

Uzeo je vinsku bocu i počeo skidati foliju. »Njegova posljednja želja je da bude pokopan s *Femme sur Plage*. Neću stati na put toj želji.«

Konačnost te izjave rekla joj je da je vrijeme za promjenu teme. Ali nije mogla. Pročistila je grlo. »Znači... postaješ opsjednut mnome?«

Prsti su mu se umirili. »Nadam se da nije tako jer bi to bila loša vijest za oboje.«

Oblizala je iznenada posve suhe usne. »Zaš... zašto?«

Podignuo je glavu i prodorno je pogledao. »Nikad me nisi pitala kako sam saznao za onog drugog muškarca.«

Progutala je. »Kako si saznao?«

Njegov je smijeh bio grubi zvuk koji je odzvanjao polutamom sobe. »Doletio sam natrag dva tjedna nakon što sam otišao jer nisam mogao prestati misliti na tebe. Našao sam te u tvom najdražem vinskom baru u Tokiju. Stajala si u kutu i ljubila ga. Krenuo sam za vama kad ste otišli iz bara.« Slegnuo je ramenima na njezin šokirani uzdah. »Kad si ga odvela u svoj stan, želio sam vas oboje ubiti. Tad sam shvatio da se moram držati što dalje.«

»A sad?«

Pogled mu se smračio. »Ne mogu podnijeti pomisao na tebe s drugim muškarcima, ali bilo bi licemjerno da te mrzim zbog toga.«

»Damione...«

»Učinila si to zbog mene? Jesi li spavala s njim zato što sam te ostavio?« rekao je.

To je bilo pitanje kojeg se bojala. Odgovoriti na to pitanje značilo je otkriti mu koliku je moć imao nad njom. Ali nije mogla lagati. »Da. Bila sam utučena jer si mi lagao o tome tko si, a onda si me poslije djedove smrti pokušao isplatiti kao da sam neka ljigava pogreška. Mrzila sam te, ali mislim da sam još više mrzila sebe. Dogodilo se samo jedanput. Nisam... nisam ga nikad više vidjela.«

Tiho je opsovao. »*Je suis desole*. Bilo je mnogo trenutaka kad sam ti želio reći istinu, ali svakim je danom bilo sve teže.« Slegnuo je ramenima. »Mislim da sam te želio više nego što sam želio da mi oprostiš. Žao mi je, ali nisam savršen.«

Čvrsto stegnuti čvor u njoj malo je olabavio. »Mislim da smo nepobitno ustanovili da nijedno od nas dvoje nije savršeno.«

Zaobišao je stol i krenuo prema njoj. »I dalje te želim.«

Ustuknula je od njega. »Čekaj! Mislim da bi trebao znati nešto.«

Divlji mu je sjaj zapalio oči. »Ne želim slušati o drugim muškarcima, Reiko.«

»Nema drugih. Izlazila sam s mnogima, ali poslije tog prvog ni sa jednim nisam spavala. Bila sam glupa i pustila sam da otac misli najgore o meni samo kako bi ostao s majkom.«

Iznenadena je razrogačio oči. Prsa su mu se raširila od teška izdaha. A onda je ponovno krenuo prema njoj. »Reiko...«

Povukla se. »To ne znači da ću... Ti si... Ne mogu spavati s tobom, Damione.«

Nije usporio korak. »Ah, *oui*, onaj detalj da nisi sposobna za seks. Još nismo razgovarali u toj bombi.«

Zatresla je glavom. »Ne želiš čuti, Damione. Nije nimalo lijepo.«

»Seks rijetko kad jest, *ma petite*«, progundao je. A onda ju je ponovno pokušao dohvatiti.

Odmicala se unatrag sve dok leđima nije dodirnula pregradu koja je pripadala njezinu ocu. »Stani. Ne mogu podnijeti da tako navališ na mene želiš li da se ovaj razgovor nastavi.«

Stao je i prekrižio ruke, ali oči koje su postale tamno i olujno sive nisu joj ni na trenutak napuštale lice.

Oblizala je usne i pogled u njegovim očima poprimio je tako snažno iskonski izgled da joj je srce zadrhtalo.

»Sedam mjeseci poslije nesreće moja je psihijatrica smatrala da je vrijeme da se prestanem skrivati, da pokušam pronaći nove prijatelje, stvoriti nove veze. Pokušala sam. Otišla sam čak i na... jedan spoj.«

Bicepsi su mu se napeli kad su se prekrižene ruke zategnule. »I što se dogodilo?«

Bol joj je harala tijelom dok se prisjećala te večeri. »Bilo je neugodno. Bilo je ponižavajuće... i... krvavo... I jedno od najbolnijih iskustava u mom životu. Zaista ne znam zašto se to dogodilo. U jednom je trenutku sve bilo u redu, a u idućem mi se cijela utroba zamrznula. Osjećala sam kao da ga moje tijelo fizički izbacuje iz sebe. To je... bilo je jezivo.«

Damion je dugo i teško opsovao na francuskom. Kad se odmaknuo od nje, bila je uvjerena da se ovaj put kad ode neće više vratiti. No iznenadila se kad je otišao samo do prozora. Njegova je tišina bila tako potpuna, tako ponižavajuće sablasna, da je Reiko bila sigurna da može čuti čestice prašine kako padaju na pod.

Dugo je stajao na mjestu, a tijelo mu je vrištalo napetošću i bio je tako zastrašujuće ukočen da se iznutra počela raspadati.

»Rekla sam ti da će ti se gaditi.« Od boli koja se cijedila kroz nju glas joj je izašao tanak poput igle i isprekidan.

Okrenuo se i na licu mu je vidjela zaprepaštenje. »*Gaditi?* Zašto bi mi se gadilo?«

»Stojiš na drugom kraju prostorije kao da mi ne želiš biti blizu. Iznenadjujuće je lako povezati točke.«

Ono što se zatim dogodilo pojasnilo je pojam *brz kao munja*.

Jer nekako se našla u krilu Damiona Fortiera, a on ju je čvrsto držao za bradu i natjerao je da se usredotoči na njega.

»Ništa mi se ne gadi. Ako ti razmišljaš tako o sebi, pronaći ću one vijke za palčeve koje si žarko željela i uživat ću u tome da ih upotrijebim. *Nakon* što provedem jednu noć dokazajući ti suprotno.«

Začudila ju je njegova arogancija. »Vau. Cijelu noć?« zajedljivo je rekla.

Nije zagrizao mamac. »Temeljit sam. Znaš da jesam.«

Poljubac koji joj je zatim spustio na usne bio je nježan i nabijen emocijama.

»Prestani to raditi!« Pokušala je izvući bradu iz njegove šake, ali čvrsto ju je držao.

»Što?«

»Počinjem te manje mrziti. A s obzirom na to da sam posljednjih pet godina provela mrzeći te, to mi je... čudno.«

»Čudno u smislu ›pobjegla sam iz zoološkog‹ ili čudno u smislu ›beskrajno me privlačiš?«

»Više ono prvo, a manje drugo.«

Njegov je osmijeh podignuo raspoloženje i olakšao joj bol u prsima.

»Ja baš mislim da je obrnuto, *oui!*«

»*Oui—non!* Zbunjujete me, barune. A to me neizmjereno živcira.«

Pokušala se odmaknuti od njega no stavio joj je snažnu ruku oko struka. Okrećući se od njega, okrznula je vrlo stvarnu silu njegove erekcije. Vrućina joj je zapljusnula lice. Krišom ga je pogledala i vidjela da je i dalje gleda, poput sokola. Još joj se šire osmjehnuo.

»Ja tebe zbunjujem, a ti mene napaljuješ. U ovom trenutku ti svaka kost u mom tijelu želi to dokazati na tisuću različitih načina.«

»Zato što si takav stručnjak za žene?«

»Zato što je kemija između nas snažna kao uvijek. Jedva čekam da te ponovno vidim голу«, tiho joj je rekao s usnama na obrazu.

I tek tako, svaki atom njezina bića u trenu se zaledio.

»*Arrete!*« rekao je hrapavim glasom s usnama na njezinoj čeljusti.

Reiko se još više napela. U njemu je rasla frustracija. Nikad u životu nije doživio da je tako teško doprijeti do nekoga. I nikad u životu nije cijelim svojim bićem želio pokušati.

Pogledao ju je – naprezanje na njezinu licu, očajničku želju da sakrije svoju ranjivost – i nešto mu se stegnulo u prsima. Silio se da se opusti.

»Prestani se zatezati. Nije ti dobro za mišiće. A to da me želiš isključiti, odavno smo prošli tu fazu.«

Razdraženo je napućila usne. Morao je nekoliko puta duboko udahnuti kako bi odolio želji da je ponovno okusi. Uskoro će doći vrijeme za to.

Najprije joj je morao otkriti još neke tajne. Ponovno je udahnuo.

»Nedugo poslije odlaska iz Tokija, upoznao sam Isadoru Baptiste.«

Postala je još napetija. Prešao joj je rukom po koljenu, a onda je spustio na topli, vitki list i nježno je masirao dok se nije počela opuštati.

»Ne ponosim se time, ali pokušao sam je iskoristiti da te zaboravim. Trebalo je biti samo privremeno.«

Stisnula je pune usne i imala je izraz uvrijeđenog prezira na licu.

»Bila je udana.«

Ne, nije bila udana. Kad sam je upoznao, već je tri godine bila rastavljena. Ali njezina je modna kuća bila vezana za mužev biznis. Da je javnost znala da nije više u braku s Antoineom Baptisteom, vrijednost dionica drastično bi pala.«

»I bilo je bolje da je proglase preljubnicom kako bi se sačuvala dobra cijena dionica?«

»Ne budi zajedljiva. Carstva i dinastije rasla su i padala zahvaljujući dobrim bračnim savezima. A to ništa manje nije slučaj u dvadeset i prvom stoljeću nego što je bio u prvom.«

»A što je s djecom? Je li ih doista napustila?«

Damionova se utroba bolno zgrčila. Osjećaj krivnje zbog spoznaje da je nesvjesno pogoršao situaciju i danas ga je probadao jednako oštro kao kad je tek otkrio što se događa.

»*Oui*, to je točno.«

Lice joj je odražavalo ljutnju i razočaranje. Srce mu je pojurilo od potrebe da izbriše obje emocije u njoj.

»Tri mjeseca nakon što smo se upoznali, pitala me želim li upoznati njezinu djecu. Nisam mislio da imam ono što je potrebno da budem uzor djeci pa sam odbio. Ona je to protumačila kao da ne volim djecu. Nisam ni znao da ih je isključila iz života dok mi to njezin bivši muž nije rekao.« Sjetivši se što je Isadora još učinila, osjetio je kako mu se utroba steže od poznate mješavine sažaljenja i ljutnje. »Pokazalo se da nije bila baš stabilna.«

Oči su joj poletjele prema njegovu licu i zadržale se ondje. Polako je ispustila dah. »Zašto si prekinuo s njom?«

»Jer sam prekasno shvatio da utjelovljuje sve ono što sam pokušavao ostaviti iza sebe.«

»Bila je opsjednuta tobom?«

Kimnuo je. »Kad mi je njezin muž rekao daje isključila djecu iz života, otvoreno sam se suočio s njom. Nije dobro prošlo. Dva sata kasnije našao sam je u kadi prerezanih zapešća.«

DESETO POGLAVLJE

»Dragi Bože!« Potresali su je valovi šoka dok je zurila u Damiona. Sjaj boli koji mu je vidjela u očima samo se pojačao. Protivno svakoj potrebi za samoočuvanjem, stavila je dlan na njegov čvrsti obraz. »To sigurno nije bilo lako.«

»Nije«, iskreno je rekao. »Vrlo je brzo postalo jasno da ima ozbiljnih problema. Zato se Antoine i rastao od nje. Pronašao sam joj jednu ustanovu u Arizoni i sredio da je prime.«

Sjetila se njihova razgovora u pariškom restoranu. »Otišao si s njom?«

Kimnuo je. »Ostao sam prvih nekoliko tjedana – sve dok nije postalo jasno da nije stvar u tome što je okidač njezina stanja nego *tko*.«

Turobni mu je izraz ušao u oči i trgao joj utrobu. »Ti?«

Skinuo je njezinu ruku s obraza i nježno joj poljubio dlan. Reiko je osjetila kako duboko u njoj nešto popušta – nešto što je pokušavala skupiti u čvrsti oblik, ali nije uspijevala.

»Zasad još nisam uspio naći način da si oprostim zbog svega što sam joj priuštio. Znao sam znakove opsjednutosti, no ipak su mi promaknuli. Neće se ponoviti.«

Pogledao ju je ravno u oči i sirova ranjivost u njegovu pogledu oduzela joj je dah.

»Damione...«

»Potpuno sam ti se ogolio, *ma fleur*. Ne žalim što sam to učinio jer želim da mi vjeruješ. U svemu.«

Srce joj je zadrhtalo. »Ja... ne mogu. Previše je bolno.«

Unaprijed očekujući prepirku, iznenadila se kad je samo kimnuo i poljubio je u čelo. »Proces je zastrašujuć. Razumijem. Ali doći ćemo mi do toga.«

Mi.

Ta ju je mala riječ uplašila više od čelične odlučnosti koja mu je isijavala iz svake pore.

Klizio joj je dugim prstima uz bedro, preko suknje sve do svilene košulje. Požuda je odgurnula bol u stranu pojačavajući duboko rastapanje u njoj. Kad se usnama počeo spuštati od njezina čela prema obrazu i naposljetku do usana, Reiko je uzdahnula od užitka koji joj je potekao tijelom.

Sve dok nije osjetila da joj je otkopčao prvi gumb. »Što radiš?«

»Ono što luđački želim učiniti još otkad sam te prošlog tjedna vidio kroz Ashtonov prozor.«

Vrući mu je pogled pao na njezin izloženi vrat pa se spuštao prema dekolteu koji je upravo otkrivao. Otkopčao je još jedan gumb.

Ciknula je i pokušala se odmaknuti od njega. Nije morao uložiti mnogo truda da je umiri.

»Želim te vidjeti, Reiko.« Snažna mu je odlučnost produbila glas.

Strah od izloženosti potjerao joj je hladnoću niz kralježnicu. »Ja... nisam spremna za to.« Niti će ikada biti spremna. Poniženje će uvijek biti jače. Imala je ožiljke, izvana i iznutra. »Osim toga, zar nisi zaboravio nešto, Damione?«

»Što?«

»Trebao bi tražiti prikladnu mladenku – nekog tko će ti pomoći da stvorite iduću generaciju Fortiera.« Osjetila je probadanje boli koja se zadržala u praznoj maternici u kojoj nikad neće rasti dijete.

Damionov se pogled smračio. »To će se naposljetku dogoditi. Ali najprije moram učiniti ovo.«

»Zašto? Zašto *moraš*?«

»Povrijedio sam te. Sad to znam. Daj mi priliku da se iskupim.«

»Tako što ćeš ponovno spavati sa mnom? Mogu li samo reći da ti opraštam?«

Damion je zatresao glavom. »Misliš da nešto ne valja s tobom. Želim ti dokazati da nije tako. Ne brini se, *ma belle*, ići ćemo polako.«

Otkopčao je još jedan gumb i Reiko se zapitala zašto još nije počela užasnuto vrištati.

Zaintrigirana unatoč svemu što si je govorila, pogledala je u njegovo lice. »Što znači to da ćemo ići polako?«

Nasmiješio se. »Zasad ti samo želim otkopčati košulju.«

»Ništa više?« upitala je.

»To ovisi o tebi.«

Otkopčavši i posljednji gumb, nježno je razdvojio revere, sve vrijeme ne skidajući pogled s njezina lica. Kad je kliznuo rukom preko struka suknje i dotaknuo joj donji dio trbuha, svaki joj je živac u tijelu zaurao od zadovoljstva.

»Što ti želiš, Reiko?«

Pogled joj je pao na njegove usne. »Da me poljubiš...«

Zatvorio joj je usta svojim i prije nego što je dovršila rečenicu. Užitek joj je eksplodirao pod kožom i brzo zaprijetio da će izmaknuti kontroli. Bradavice su joj iskočile ispod satenskog grudnjaka. A ispod nje snaga njegove erekcije gurala se uz njezinu stražnjicu.

Mali dio nje zaplakao je na pomisao da nikad više neće doživjeti kako je to voditi ljubav s Damionom. Onaj lakomi dio nje uzimao je što je mogao.

Uronila mu je prste u kosu i uživala u njegovim uzdasima dok su mu se ruke još čvršće stezale oko nje. Na dnu trbuha skupljala joj se vrućina, a između nogu počelo snažno pulsiranje koje ju je natjeralo da čvrsto stisne bedra.

Ništa ne može biti od ovoga. Ništa...

Kad se Damionova ruka spustila na njezinu stražnjicu i stisnula je, Reiko je ciknula, a tijelo joj je potresla drhtavica.

Zastao je i polako podignuo glavu. »Dosta?«

Svaki joj je nagon vrištao *ne*. Ali znala je da može dati samo jedan odgovor. Odgurujući oštro probadanje boli, progutala je. »Dosta je.«

Idućeg je jutro Damion nazvao trgovca koji je kupio *Femme sur Plage* i ponudio mu cijenu koju nije mogao odbiti.

Do podneva je slika već bila vraćena. Tri sata poslije bili su na putu prema aerodromu.

U žurbi da što prije odu, Damion nije niti zamotao sliku. Dok je elegantan i luksuzan privatni zrakoplov polijetao i jurio natrag prema Francuskoj, Reiko je promatrala sliku naslonjenu na zid kabine i pitala se kako je tako čudesno lijepa žena mogla biti onakva kako ju je Damion opisao.

»Što ćeš učiniti s drugim slikama?«

Mnoštvo emocija preletjelo je Damionovim licem prije nego što se zaledilo u pažljivo neutralnoj maski koju je tako dobro nosio. »Nekoliko puta sam pomislio da ih zapalim.«

»Ne bi se usudio!«

»Ali pretpostavljam da moja djeca zaslužuju znati u kakvoj su poremećenoj obitelji rođena.«

Spomen djece poslao joj je strašni drhtaj hladnoće kroz tijelo. Posljednje dvije godine gurala je pitanje djece pod svoj mentalni tepih – *daleko od očiju, daleko od misli*.

No sad je zadrhtala pod udarcem tisuću mentalnih slika Damionove djece i pokušavala doći do daha.

Damion je stajao nasuprot nje i mrštio se. »Što ti je? Probljedila si.«

Spustila je pogled na svoje ruke. »Mislim da je samo *jet lag*. Nisam preboljela ni onaj prošli, a već sam ponovno u avionu.«

Nekoliko ju je sekundi proučavao, a ona je držala dah uplašena da je samo jedan pokret dovoljan da se slomije i da se otkriju sve njezine tajne.

Kad je vratio pogled na sliku, bilo je očito da su mu misle i dalje zaokupljene sjetnim uspomenama na djetinjstvo i Reiko je izdahnula od olakšanja.

Sjena mu je prešla preko lica. »Sigurno misliš da sam beščutan zbog onoga što osjećam prema svojoj obitelji?«

Zatresla je glavom i ukočila se kad je pogledom prešao po ožiljku koji je nehotice otkrila. Reiko ga je htjela pokriti, ali nije to učinila. Duboko je udahнула i uhvatila ga za ruku. Skupio je svoje tople prste u njezinima, a oči su mu potamnjele kad je spustio pogled na njihove isprepletene prste.

»Ne. Pretpostavila sam da obitelj koja je izvana tako čestita poput tvoje sigurno skriva prilično sablasne kosture. Ali voljela bih da se prestaneš pretvarati da te sve ovo ne uznemiruje«, tiho je rekla, s bolom u srcu zbog svega što je propatio.

»Kad cijeli život svakoga dana gledaš tako hirovite emocije, to te nauči da ponavljaš isto ponašanje ili da ga zauvijek pokopaš.«

»Govoriš o opsesiji. Ali što je s ljubavlju?«

Slegnuo je ramenima. »Dosad sam preživio s minimumom. Nije baš visoko na popisu stvari koje silno želim.«

Osjećaj nelagode stisnuo ju je u prsima. »Znači, ne osjećaš nikakvo kajanje zbog slomljenih srca koje si ostavio za sobom po cijeloj Europi?«

Podignuo je njihove isprepletene ruke i nježno joj ljubio zglobove prstiju. »Princ mora poljubiti mnogo žena-žaba da bi pronašao onu pravu.«

Zaustavio je pogled na njoj, a od tajanstvenog sjaja u njegovim očima Reiko je osjetila trnce straha na koži.

»Ali mislim da je mojoj potrazi blizu kraj.«

Ton mu je postao vedriji, a lice koje je prije samo nekoliko minuta bilo ledena maska počelo se odmrzavati. Ali gotovo jednakom brzinom, Reiko je osjetila kako joj se utroba snažno steže od jeke njegovih riječi.

U tom scenariju nije bilo mjesta za nju. A nije imala pravo ni osjećati da je tuga u njezinu srcu nešto najbolnije što je ikad doživjela.

Chateau Fortier, drevno sjedište obitelji Fortier staro nekoliko stoljeća, bio je natopljen kišom dok mu se njihov automobil približavao dvostrukim prilazom s drvoredima. Reiko je zapanjeno zurila u tamnu vodu koja je zapljuskivala kamene zidine.

Vidjela je obrambeni jarak. I pravi pravcati pokretni most.

Pokušala je potisnuti histerično ključanje zadovoljstva koje joj je raslo u grlu. I uspjela je. Ali slomila se pri prvom pogledu na *chateau*.

Damion je sjedio kraj nje, na stražnjem sjedalu srebrne limuzine koja ih je dovezla od privatnog aerodroma u Bordeauxu, i osjetila je kako je znatiželjno pogledao u nju.

Automobil se zaustavio na kraju vijugavog prilaza. Podignula je pogled na beskrajnu i bajkovitu raskoš Chateaua Fortier i zatresla glavom. »Nije imao nikakve šanse.«

»Tko nije imao šanse?«

Čula mu je mrštenje u glasu. »Moj djed. Protiv svega ovoga.« Pokazala je zamahnuvši rukom. »Tvoj je djed imao ovo, a kad je upoznao tvoju baku, moj je djed bio samo siromašni student umjetnosti iz predgrađa Kyota sa stipendijom za Sorbonne. Nije joj mogao priuštiti ništa slično.«

Damionovo je mrgođenje zamijenio pažljivo neutralan izraz lica, ali tek nakon što mu je zapazila tračak žaljenja u očima.

»Novac nije sve«, rekao je.

Reiko je razdraženo otpuhnula dok se iznutra punila tugom. »Glupost. Samo ljudi koji imaju novca govore takve besmislice. Novac kupuje moć. A moć je droga kojoj samo rijetki mogu odoljeti.«

»Ti si odustala od jurnjave za novcem zbog više svrhe.«

»Ne pričamo sad o meni. Pričamo o tome kako život zna biti nepošten.«

Suzio je oči zalupivši poklopac prtljažnika i stao ispred nje. Podignuvši joj bradu jednim dugim i vitkim prstom, pustio je pogled da klizi njezinim licem. »Ali da možeš imati što god želiš, Reiko, što bi izabrala?«

Da me ti ponovno ne ostaviš.

Da zbog svojih pogreški ne ostanem s emocionalnim i fizičkim ožiljcima.

Nije mogla čak ni misliti na treću i najdublju želju pa je odvrtila pogled od njega i počela brojati koliko je tornjića na *chateau*. Kad ih je izbrojala više od deset, duboko je udahнула da se pribere i ponovno ga pogledala.

»Zasad? Voljela bih u obilazak dvorca. Možda i sendvič sa sirom na kraju? Umirem od gladi. Misliš li da bi mi tvoj kuhar složio jedan ako ga lijepo zamolim?«

»Naravno.« Uzeo ju je za ruku i poveo je kroz ulaz s dva stupa u *chateau*. »Ali najprije ćemo odraditi tvoje vježbe.«

Puls joj je odmah pojurio. »Kako to misliš *mi ćemo*? Mogu i sama.«

»Opet te boli. Nemoj mi govoriti da nije. Premda je tvoj prenatrpan hod vraški seksi, ne mogu ne primijetiti zašto je takav. Dakle... najprije vježbanje, onda obilazak pa hrana.«

»Je li ti itko rekao da si nepodnošljivi tiranin?«

Čeljust mu se zategnula. »Ne, ali koliko znam, neki misle da sam uštogljani Francuz. Reci mi – hoću li te ozlijediti ako te podignem?«

Osjetila je da joj odlučnost kopni i da ima sve veću potrebu odložiti uzde samokontrole koje žuljaju. Samo da se prepusti... barem na kratko. »Ne, ali zašto...?«

Hitro ju je podignuo na ruke, prislonio je na prsa i krenuo kamenim stubama prema *chateau*.

Preko njegova ramena vidjela je prekrasno uređene vrtove kako se prostiru dokle pogled seže. Iznad glave ugledala je tornjić s krovom od škrljevca i ponovno ju je zapljusnuo onaj osjećaj preplavljenosti. Bilo je jednostavno previše – ovog muškarca, njegova bogatstva i prestiža, povijesti ovog mjesta.

Pogledala mu je profil i osjetila neodoljivu potrebu da mu dodirne lice. Popustila je i prešla mu prstima po čeljusti. Tvrdoj, toploj i pomalo gruboj. I tako izazovno seksi da nije odoljela nego se nagnula i pritisnula mu usne na kožu.

Stao je kao ukopan nasred hodnika. Buku krvi koja joj je brujala kroz uši nadglasao je njegov glas kad je vozaču i domaćici rekao da su slobodni. Zagledao se u nju pogledom koji je bio tako zanosan i moćan da je zadrhtala.

»Vidiš li koliko smo daleko dogurali, *ma petite*? Sad me ljubiš jer ti je prebolno odoljeti. I dodiruješ me zato što to želiš. A ne zato što se želiš domoći prednosti.«

Iznenadjenje ju je potreslo i odmah je spustila ruku. »Znao si?«

Nasmiješio se i spustio nos do njezina pa ga protrljao. »To je vrlo učinkovito oružje. Uvijek mi je bilo teško razmišljati bistre glave kad su tvoje ruke na meni.«

Vrućina joj je buknila u trbuhu i poplavila cijelo tijelo tako da se na kraju osjećala kao da ju je progutala. Kad su se njegove usne spustile još centimetar, dva da se spoje s njezinima u vrućem poljupcu, popustila je želji zbog koje je koji trenutak kasnije zadihano hvatala zrak.

Kad je naposljetku podignuo glavu, osjetila su joj bila u vrtlogu. Nekoliko je sekundi zatvorila oči kako bi vratila ravnotežu. Kad ih je napokon otvorila, Damion je koračao prema desnom krilu spektakularnog zavojitog stubišta.

Napokon je pogledala naokolo i prvi put ugledala unutrašnjost Chateaua Fortier.

Debeli su zidovi bili ukrašeni portretima starih Fortiera, a između njih je bilo i drugih prekrasnih umjetnina i antikviteta. U hodniku je

bilo mnoštvo remek-djela, a u podnožju svakog stubišta stajale su istaknute dvije biste od francuskog mramora.

Došao je do vrha stubišta i skrenuo u istočni koridor. Niz hodnik su stajali starinski kožnati sanduci, a iznad nje su svjetlucali i bljeskali prekrasno izrađeni kristalni lusteri koji su visjeli na zasvođenom stropu.

Apartman u koji je Damion ušao bio je vrhunac luksuza. Plavo-zlatni dekor bio je čudesno lijep i u skladu s izvanredno toplom no ipak prekrasno ekstravagantnom temom Chateaua Fortier. U sobi se na povišenom postolju nalazio golemi krevet s pravom nadstrešnicom razrađenog dizajna s koje je oko kreveta padao beskrajni zastor od bijelog muslina.

Uzdahom divljenja privukla je Damionovu pozornost. »Sviđa ti se?« pitao je.

»Kako mi se ne bi sviđalo? Prekrasno je. Mislim da se previše bojim dodirnuti bilo što da ne bih razbila nešto.«

Spustio ju je na pod, ali je i dalje držao ruke oko nje. »Predmeti se mogu zamijeniti. Tvoja udobnost je ono što je važno.« Sagnuo se i poljubio je u čelo. »Ali ako se previše uplašiš, slobodno mi pokucaj na vrata. Ja sam odmah ondje.« Kimnuo je prema vratima na drugoj strani sobe.

Osjećaj koji joj je prostrujao tijelom nije imao nikakve veze s ukočenim mišićima nego samo s time kako se zbog ovog muškarca osjećala.

Sve jače se trudio u svojem nastojanju da je odvede u krevet i ta ju je spoznaja trebala plašiti, ali Reiko je osjećala samo pakleno vruću požudu kako joj hara tijelom i polako joj olabavljuje kontrolu.

Može li ikako štetiti ako iskoristi ovu posljednju priliku da bude s njim?

Da!

Očajnički je pokušala ponovno ovladati sobom. »Vjerojatno neće biti potrebno. Ne plašim se tako lako.«

Povukao ju je prema sebi tako da je grudima dodirnula njegova prsa. Bradavice su joj se ukrutile, a kad je vidjela da mu je na trenutak zastao dah, znala je da ih je osjetio.

»Onda bih ti savjetovao da zaključaš vrata. Možda se neću uspjeti suzdržati.« Ponovno ju je poljubio no ovaj put je produbio poljubac odvažnim milovanjem jezikom.

Reiko je zacviljela od žudnje. U prikrajku svijesti nazivala se budalom i idiotom jer se prepušta ovoj opasno opojnoj situaciji. Ali kad je Damion u pitanju, snaga njezine volje uvijek je bila žalosno nedovoljna.

Do trenutka kad je zakoračio od nje i duboko udahnuo, bila je spremna baciti sav oprez u vjetar, bez obzira na posljedice.

Mračni pečat strasti na njegovu licu pričao je svoju priču o divljanju požude. »Moram otići odavde. Reci mi da odem, Reiko.«

Oblizala je peckave usne boreći se sa željom da kaže suprotno. »Damione, otiđi.«

Oštro je uzdahnuo, napravio još jedan korak unatrag i grubo provukao prste kroz kosu. »Odjeni kupaći kostim i nađemo se dolje za pet minuta.«

»Kako idemo?«

Zagonetni mu je osmijeh zatitrao na usnama. »Imam iznenađenje za tebe.« Spustio je pogled na njezina stopala. »I obuj udobne cipele.« Rekavši to, okrenuo se i izašao iz sobe.

Reiko je nekoliko sekundi ostala nepomično na mjestu, a osjetila su joj krahirala poput ovisnika koji tone sve dublje i dublje. Imala je dojam da je Damion sa sobom odnio sav zrak i životnu snagu, ostavivši je punu želje i očaja.

Kad je shvatila da stoji na mjestu poput neke melankolične djeve iz bajke, natjerala se da se pomakne. Ali kad je ugledala lijepo dizajnirano zrcalo pozlaćenih rubova za koje je znala da je iz spavaćih odaja francuske kraljice, nije se mogla oduprijeti osjećaju da doista jest u bajci. Svaki je ukras, svaki tepih i slika bio utkan u bogatu tapiseriju povijesti. Povijesti koja će biti ovdje još dugo nakon što ona prođe ovuda.

Dugo nakon što Damion dovede odabranu suprugu u *chateau* i napravi bezbroj djece, a ona ostane samo daleka uspomena.

Bol ju je trgnula iz letargije. Stisnuvši usnice, prošla je kraj kreveta prema vratima za koja je pogodila da vode u garderobu.

Njezin je kofer stigao u sobu prije nje – samo još jedna potvrda učinkovitosti kojom se odvijalo sve u Damionovu svijetu...

Pronašla je triko od likre koji je nosila u Parizu i brzo ga odjenula. Osjećajući se dovoljno pokriveno, obula je balerinke i sišla u prizemlje.

I prije nego što se spustila veličanstveno zakrivljenim stubištem primijetila je da se Damion namrštitio.

»To nije kupaći kostim«, rekao je promuklo i s nezadovoljstvom u glasu.

»Zao mi je što sam te razočarala. Ako očekuješ da ću paradirati ispred tebe u nekom minijaturnom komadu, zaboravi. Uopće ne posjedujem kupaći kostim.« Zapalila ih je sve u mračnom bunilu mjesec dana poslije nesreće. I nikad nije požalila.

»Mogu ti...«

»Ne. Sigurna sam da negdje u ovoj golemoj palači imaš ormar pun bikinija, ali ne hvala. Ovo je višenamjenski odjevni predmet. Poslužiti će za bilo što što si isplanirao.«

Pogledom je klizio po njoj i Reiko je vrlo brzo otkrila da ni komplet od volframa ne bi izdržao uzavreli intenzitet u Damionovim očima. Osjećajući kako joj se bradavice ukrućuju, a između bedara ponovno joj se skuplja vrućina nemirno se uzvrpoljila.

»Damione...«

»*Alors*, idemo«, naredio je duboko hrapavim glasom.

Uzeo ju je za ruku i poveo je iza lijevog stubišta. Spustili su se nekoliko stuba i našli se ispred velikih crno obojenih vrata.

»Vodiš me u tamnicu?«

Osmijehom je pokazao bogatstvo mračnih obećanja. »Ne još.«

Vrata su se otvorila u mali, ali dobro osvijetljeni hodnik. Vapnenački zidovi i sive podne pločice odzvanjali su zvukovima njihovih koraka dok ju je vodio sve dublje ispod *chateaua*.

Nekoliko zavoja i skretanja kasnije, prošli su ispod kamenog luka i ušli u zatvoreni prostor. Isprva ga nije vidjela jer je bila previše očarana pogledom na Damionova široka ramena. Kad je uspjela odlijepiti pogled od njih, prekrasan prizor ispred nje ostavio ju je bez daha.

Bazen je s tri strane bio okružen visećim biljkama i osvjetljen odozdola tako da je voda svjetlucala nježnom i očaravajućom nijansom zeleno-plave boje. Čula je tiho žuborenje vode i okrenula se ulijevo gdje je vidjela mali otvor iz kojeg je voda istjecala u bazen. Pokraj je stajala velika drvena klupa i kameni stol s naslaganom hrpom ručnika.

Mjesto je bilo jednostavno... savršeno.

»Spremna?«

Damion se skinuo u kratke kupaće gaće. Ono malo daha što joj je preostalo odmah je isparilo. Drhtavo je kimnula glavom, a on ju je uzeo za ruku i poveo plitkim kamenim pločama u vodu.

»Topla je!«

»To je termalna voda koja teče iz planine. Nije uvijek topla. Dao sam ugraditi posebne grijaće šipke tako da cijelu godinu bude topla.«

Povukao ju je prema sebi i okrenuo je tako da je bila leđima priljubljena na njegova prsa. Nagnuo se u stranu i usnama joj lagano klizio po uhu. Premda ju je odmah ponovno preplavila želja, Reiko je već osjećala kako joj ljekovita moć vode čudesno djeluje na tijelo. Još više se opustila na njemu i zadovoljno uzdahnula.

»Hvala ti na ovome. Savršeno je.«

Poljubio ju je u čeljust. »Nema na čemu. Ali još imaš posla. Stavi mi ruke oko vrata.«

Ispružila je ruke unatrag i spojila ih iza njegova vrata. Njezin je izloženi položaj označavao početak ranjivosti. Nije bila toliko blesava da bi zanemarila seksualnu moć koju je Damion imao nad njom. Samo jedan njegov dodir bio je dovoljan da izgubi sav zdrav razum i još više od toga. Grudi su joj već otežale, a dah joj je zastajao u prsima dok joj je rukama polako klizio preko bedara.

Međutim, strogo se držao zadatka. Spustio je ruke i povukao joj koljena na prsa. Mišići u leđima odmah su joj se istegnuli i počeli otpuštati zgrčenost. Polako je ponovio isti pokret, slušajući njezine upute i vješto je vodeći kroz vježbu.

Gotovo četrdeset i pet minuta kasnije, odradila je i posljednje istežanje. Damion ju je okrenuo u rukama.

»Dobro si?« Na licu mu se vidjela zabrinutost.

Nasmiješila se. »Ne brini se. Neću te zaliti suzama.«

»*Bien sur.* Dobro je znati. I prije nego to kažeš, *oni*, uzbudio sam se.«

Povukao ju je bliže. Smijeh se prolomio iz nje kad je osjetila dokaz njegova uzbuđenja.

»Misliš da je smiješno?«

»Možda. Ali sasvim sigurno je seksi.«

Odgovorio joj je dubokim režanjem i podignuo je iz vode. Brzim i sigurnim koracima donio ju je do klupe i polegnuo je na nju. Nije stigla ni udahnuti, a već se ispružio po njoj.

Damionov je poljubac bio tako vatren da je graničio s očajem. Ljubio ju je kao da je želi cijelu progutati, s halapljivim rukama na njezinu tijelu. Kad joj je stavio jednu ruku na dojku, ciknula je od užitka, a taj ga je zvuk samo dodatno raspalio.

Mrmljao je mračne, grlene riječi smještajući joj se između nogu i ponovno se spustio na njezine usne pa drskim pokretom gurnuo jezik u njih kao da polaže pravo na nju i poslao je bliže rubu.

Nezasitnim je rukama klizio njezinim tijelom. Povukao joj je zatvarač na kombinezonu i uvukao jednu bradavicu u usta.

Vatra joj se rasplamsala tijelom i pržila je od glave do pete u ugodnoj požudi. Povlačio je, golicao, sisao i lizao, a onda je prebacio pozornost na drugu dojku.

Naposljetku se pomaknuo tako da joj je jednom rukom gladio trbuh. Mišići opušteni vježbanjem odmah su se stegnuli. Kad je spustio ruku niže i smjestio joj je između bedara, Reiko je zadržala dah, a osjećaji bojažljivo nesigurnosti u njoj su rasli i miješali se s požudom.

»U redu je, vjeruj mi«, šapnuo je.

Sporim i odmjerenim pokretima pritisnuo joj je ruku između nogu i milovao je kroz kombinezon. Zabacila je glavu, a tijelo joj se svojevolumino izvijalo u moćne pokrete njegove ruke. Noge su joj isijavale vrućinom, a klitoris joj je nateknuo u osjetljivi grumen kad ga je Damion našao i počeo se igrati njime.

Spustio je glavu i jezikom okružio jednu bradavicu. Ciknula je od dvostrukog užitka, a srce joj je udaralo tako jako da je dah kuljao iz nje. Vješto tempirajući lizanje i trljanje, gurao ju je sve bliže i bliže

rubu i istodobno joj bez prestanka šaptao vruće, dekadentne riječi na francuskom.

Uronila mu je ruke u kosu, očajnički tražeći sidro usred oluje blaženstva koja se sručila na nju. Nije joj pokazao milost. Još jednom je kvrcnuto prstima i dugo povukao bradavicu poslavši je prema zvijezdama.

Reiko je samo djelomice bila svjesna da se divlje vrpolti ispod njega i da je promuklo kriknula dok joj se tijelom kotrljao val za valom užitka. Osjetila je čak i kad joj je zakopčao kombinezon i poljupcima zasuo lice hvatajući jednu suzu koja joj se otkotrljala iz oka. Ali nije uspjela pronaći riječi niti snagu za bilo što drugo osim uživanja u trenutku.

Raspala se i potpuno izgubila kontrolu... no nije osjetila nikakvu bol niti poniženje. Otvorila je oči.

Je li Damion imao pravo? Je li moguće da je zapravo sve u redu s njom? Pomisao na to kako bi bilo da je dodirne, da je *doista* dodirne, poslala joj je val nove vrućine tijelom...

A onda je spoznaja da razmišlja o tome da ponovno vodi ljubav s Damionom Fortierom poslala hladni udarni val kroz nju.

Ali zar bi to bilo tako loše? Već ti je vidio ožiljke.

Ali nije vidio one najgore. A kad ih vidi...

»Za ženu koja mi je upravo svršila u rukama, previše razmišljaš za moj ukus.«

Pogledala ga je. Grubi pečat požude na njegovu licu se produbio, kao da je to što je njoj pružio zadovoljstvo potaknulo i njegove potrebe. Na trbuhu je osjetila lagano gurkanje nekontroliranog dokaza. Odgovorila mu je trznuvši također prema njemu.

Njegovo je teško stenjanje odjeknulo iznad vode. Duboko je uzdahnuo i odmaknuo se od nje. Osjetila je gubitak topline i težine njegova tijela.

»Kamo ideš?«

Ustao je i pogledao je. »Nisi spremna za seks, a ja te ne želim zajašiti i trljati se o tebe.«

Uzbuđenje joj je odriješilo jezik. »Ne znam baš... i to ima svojih prednosti.«

»Ne vidim kojih.«

Osmijeh joj je bio vragolast. »Za početak, mokri smo pa nećeš iziritirati kožu trljanjem.«

Unatoč opasnoj vrućini u njegovim očima, nasmijao se.

Zvuk njegova smijeha prostrujao joj je tijelom potpalivši drukčiju vrstu vatre koju je odbijala detaljnije analizirati. Sagnuo se i otvorenih je usta poljubio točno iznad pupka.

»*C'est vrai*, spašen sam od izgrebane kože.«

Uspravio se i krenuo prema tušu. Gledajući ga kako odlazi, Reiko je nervozno progutala boreći se sa snažnim osjećajima koji su se bućkali u njoj.

Damion Fortier i dalje je bio onaj opasan i zastrašujuće okrutan čovjek kakvim ga je prije pet godina upoznala. Ali posljednjih nekoliko dana pokazao joj je jednu svoju stranu koju prije nije vidjela. Pokazao joj je da može biti ljubazan, pun podrške i nevjerojatno velikodušan.

Njegova okrutna crta nije bila daleko od površine, ali te novootkrivene osobine njegova karaktera, u kombinaciji s opasno usredotočenom i upornom odlučnošću da ide za onim što želi, bile su... vrlo seksi.

A njegovo tijelo...

Kupaće su mu gaće bile priljepljene za stražnjicu pa joj nije mogao promaknuti njezin čvrsti i primamljivi oblik. Niti torzo u obliku slova V koji kao daje pripadao rimskom gladijatoru. Usta su joj se napunila slinom, a još su joj neki dijelovi tijela postali vlažni dok mu je i dalje zurila u stražnjicu.

Stao je ispod prvog od tri tuša uz jednu stranu bazenu. Stresao se i pretpostavila je da temperatura tuša nije ni blizu ugodnoj temperaturi termalne vode u bazenu.

Reiko je progutala i počela se premišljati koliko je mudro to o čemu je razmišljala... a onda je potpuno prestala razmišljati.

Ukočio se na prvi dodir njezine ruke. Ciknula je od hladnoće vode.

Brišući vodu s očiju, Damion je zamahnuo glavom prema njoj. »Što to radiš?«

Pogled joj je pao na njegovu još uvijek moćnu erekciju koja bez obzira na hladnu vodu nije popuštala.

»Mislila sam da bih ti mogla... znaš... pomoći.« Oblizala je usne, a u njegovim je očima bljesnuo opasan sjaj.

»Prije pet godina nisi mogla ni izgovoriti riječ *pušenje*, a da ne pocrveniš. Činjenica da to još uvijek ne možeš govori mi da ga ne bi trebala nuditi, *cherie*.«

Pocrvenjela je čak i dok je podizala bradu. »Je li to izazov?«

Oslonio se jednom rukom na zid tuša, a čeljust mu se zategnula kad je na sekundu zatvorio oči. »To je molba da promijeniš temu.«

Tijelom joj je zaplesalo vragolasto zadovoljstvo. »Zašto? Previše ti je *napeta*?«

Zvuk koji je ispustio bio je napola stenjanje, a napola zapanjena nevjerica. »Kvragu, Reiko. Ne guraj očajnog muškarca do krajnje granice.«

»Ali nudim mu savršeno rješenje.«

Spustio je ruke, a oči su mu poprimile tamniju nijansu sive koju je Reiko poistovjećivala s Ozbiljnim Damionom.

»Idući put kad budem tražio olakšanje s tobom, želim biti u tebi. Ništa drugo neće biti dovoljno.«

Osjetila je probadanje boli znajući da se to nikad neće dogoditi i ta ju je spoznaja snažno stegnula u prsima. »A ako se to nikad ne dogodi?«

»Hoće.«

Rekao je to takvom nepokolebljivom sigurnošću da si je Reiko na sekundu dopustila da mu vjeruje. Samo jednu glupavu, očajnu sekundu. A onda se stvarnost sručila na nju.

Kao da joj čita misli, Damionovo je lice poprimilo neumoljiv izraz. »Bez obzira što ti mislila da s tobom nije u redu, prebrodit ćemo to. Neću prihvatiti ništa osim uspjeha. A ni ti ne bi trebala.«

»To nije ono što...«

Stavio joj je dugački kažiprst preko usana. »Vodit ćemo ljubav, ti i ja. I vrištati ćeš od siline olakšanja u mojim rukama.« Zakoračio joj je bliže. »Ali zasad ću se zadovoljiti poljupcem.«

»Je li to mudro?« hrabro je pitala.

»Ne, ali tome služi hladan tuš.«

»Ne izgleda baš da djeluje.« Drsko je pustila pogled da mu padne ispod struka. »Ako nemaš nikakvo drugo rješenje osim toga da se

pretvoriš u skulpturu od leda, moja ponuda i dalje stoji.«

»Sad je dosta!« Isključio je vodu i to tako snažno da je zamalo razbio slavinu. Nasreću, lijevano je željezo nesumnjivo već više puta odoljelo snazi Fortierova bijesa. »U pravu si. Ne djeluje.«

Dohvatio je dva ručnika i dao joj jedan. Žustro se obrisao, a onda zamotao novi ručnik oko struka. »I dalje želiš u obilazak *chateaua*?«

Odsutno je kimnula.

Osmijeh mu je bio neveseo. »*Bien sur*. Počet ćemo od tamnica. Ondje ima savršeno udoban muški korzet za koji mislim da će mi trebati.«

Od njezina se šokiranog smijeha samo još turobnije nasmijao dok ju je gotovo silom odvlačio natrag u njezin apartman.

JEDANAESTO POGLAVLJE

Biti čestit čovjek totalna je koma.

Damion je škrgutao zubima kad je u zoru ponovno stao pod hladan tuš.

Tijelo mu je zaživjelo vlastitim životom. Žudjelo je za Reiko Kagawom i baš ništa, čak ni iscrpljujuća dva sata provedena na traci za trčanje, nije ublažavalo potrebu.

Stajanje ispod oštih iglica mrzle vode bilo je jedino rješenje.

Nije jedino rješenje.

Ne. Nije mogao krenuti putem koji je očajnički želio. Reiko je trebala vremena.

Nije morao biti genije da bi zaključio kako nesreća koju je doživjela na nju nije ostavila samo fizičke posljedice. Nije ni čudo što bi ustuknula svaki put kad bi otišao predaleko s njom.

Vrijeme provedeno u Arizoni s Isadorom naučilo ga je koliko je ljudska psiha složena. Vratio se s nevoljkim razumijevanjem što je to njegova oca i djeda tjeralo da reagiraju onako kako su reagirali. I samo je pojačalo njegovu odlučnost da nikad ne upadne u istu klopku.

Kad je upoznao Isadoru, njezino je samopoštovanje već bilo pogođeno jednom propalom vezom. Kad ju je suočio s neuspjehom u ulozi majke, gurnuo ju je preko ruba.

Bude li previše pritiskao Reiko, znao je da će pobjeći. Tijelo mu se napelo odbijajući tu ideju. Stojeći pod hladnom vodom tuša, Damion je shvatio da ne mora biti tako. Postojali su i drugi, *manje* traumatični načini da spava sa ženom.

Provukao je ruku kroz mokru kosu.

Ali u tome je stvar. Svaka žena koje se mogao sjetiti iznenada mu je djelovala... *manje*.

Sjećanje na Reiko kako mu eksplodira u rukama ponovno mu se vrtjelo u glavi i tijelo mu je odmah reagiralo, kao da odgovara na

privlačnu pjesmu sirena.

Opsovao je i zavrnuo slavinu. Bilo je beskorisno pokušavati proniknuti u enigmnu njegovu želju za Reiko. Prije pet godina njegova požuda nije imala objašnjenje. Nije ga imala ni sad i nema šanse da će provesti makar još jedan trenutak smrzavajući jaja i pokušavajući pronaći objašnjenje za ono što je osjećao.

Vjerojatno će izgubiti privlačnost kad konačno spava s njom?

Vraćao se u spavaću sobu ušutkavajući glas koji mu se rugao govoreći mu da ne bude tako siguran.

»Onda, kakav to posao imaš za mene?« pitala je Reiko za doručkom.

»Doći ćemo do toga za koji trenutak. Kako si spavala?« pitao je pretražujući joj pogledom lice u otvorenom i intimnom proučavanju koje ju je istog trenutka vratilo u prošlu večer i ono što se između njih dogodilo na bazenu.

Vrućina joj je poletjela u obraze. »Ne možeš to raditi!«

Hitro je podignuo jednu obrvu. »Ne mogu te pitati kako si spavala?«

»Gledaš me onako *znalački!*«

»To je zato što te *znam, ma fleur.*«

Razdraženo je otpuhнула i pokušala zaustaviti podivljali puls. Istinu govoreći, jutros se probudila uz zvukove cvrkutanja ptica, jarko sunce i s beznadnim osjećajem da će držanje Damiona na distanci biti mnogo teža zadaća nego što je dotad mislila.

Čak ni pomisao na to da je vidi, da vidi njezino tijelo koje je sad posve drukčije od tijela koje je prije pet godina poznavao, nije ju punila ježom kao što je to očekivala.

Progutala je. »Dobro sam spavala. A ti?«

Spustio je šalicu, uzeo viljušku i zabio je u oblu, savršeno izrezanu breskvu. »Neću te zamarati intimnim detaljima moje nespokojne noći, *mon amour*. Recimo samo da sam često koristio tuš.« Pružio joj je komad voća.

Osjećajući da je zapljuskuje još jedan val vrućine, otvorila je usta i prihvatila voće. Pogled mu je pao na njezine usne i oči su mu iz sive odmah potamnjele do gotovo crne boje.

»Neću se osjećati krivom samo zato što sam spavala bolje od tebe.«

Nasmijao se. »Upravo suprotno. Drago mi je da je tako. Trebat će ti snaga kad dođe trenutak.«

»Baš si uvjeren da ćeš uspjeti?«

»*Oui*«, jednostavno je odgovorio, iritantno siguran u sebe.

»*Saru mo ki kara ochiru.*« Nije uspjela odoljeti želji da mu ispuhne tu aroganciju.

Njegov ju je grleni smijeh pogodio negdje duboko i prije nego što je toga postala svjesna, osmijeh joj se razlio licem. Prinio joj je još jedan komad voća usnama.

Uzela ga je namjerno držeći usta oko viljuške duže nego što je bilo potrebno. Izdahnuo je siktajući kroz zube.

»U pravu si. Čak i najbolji griješe«, odgovorio je ozbiljnim, dubokim tonom. »Ali imam osjećaj da ovo neće biti jedan od tih trenutaka. Želiš ponovno biti moja jednako kao što ja želim biti tvoj.«

Njegova ju je odvažna izjava otriježnila. Nije postojala nikakva šansa da bi ona i Damion ikad mogli biti zajedno. I koliko god on bio arogantan, to nimalo neće promijeniti realnost njezina stanja.

Bila je sve što Damion Fortier u svom savršenom životu nikad ne bi prihvatio.

Očajnički tjerajući od sebe val beznada koji je prijetio da će je poklopiti, obrisala je nekoliko mrvica sa stola. »Htio si mi reći što će moj posao obuhvaćati.«

Namrštio se na njezin odrješt ton i promjenu teme, ali uzdahnula je od olakšanja kad je spustio viljušku i kimnuo.

»Prva dva tjedna svakog ožujka otvaramo neke dijelove *chateaua* za javnost. Svi muzeji i galerije koji inače drže posuđene Fortierove umjetnine i slike obvezni su ih vratiti za izložbu. Ja ću ti dati popis, a ti ćeš surađivati s raznim kućama koordinirajući prijevoz i sigurnu dostavu svih djela. Osim toga, sutra mi dolazi šest komada iz Kazahstana. Kad ih pregledaš, odlučit ću koje ću uključiti u izložbu.«

»Kvragu, trebala sam tražiti duplo veću plaću.«

Nasmiješio se. »To nije sve. Na kraju ta dva tjedna održava se bal. Najčešće organiziram reviju zbirke nakita Fortiera. Pomoći ćeš i u organizaciji toga.«

Namrštila se. »Zar nemaš nekakvog kustosa odnosno organizatora zabava za takve stvari? Organiziranje izložbi baš i nije moje

područje.«

Tama mu je naoblačila oči. »Ovo će biti djedov zadnji bal pa želim da bude poseban. Usput, on dolazi sutra. A i osoba koju sam lani angažirao nije više dostupna, a nisam pronašao zamjenu.«

Prva njegova izjava smekšala ju je od suosjećanja. Ali posljednja je odmah ukrotila mekoću. »Hoćeš reći, napucao si je.« To nije bilo pitanje. »Pretpostavljam da je bila jedna od žena-žaba koja nije zadovoljila uvjete?«

»Što da kažem? Perfekcionista sam.«

Njegove su riječe probile rupu kroz nju. Odgurnula je stolac i ustala. »Kojeg vruga onda radiš sa *mnom*? Daleko sam od bilo kakvog savršenstva.«

Uhvatio ju je za zapešće i povukao je prema sebi prije nego mu stigne pobjeći. Izvukao je noge ispod stola i stavio joj obje ruke na kukove tako da ju je držao u klopci između svojih nogu. »Malo si i oštećena, svojevolutna i sklona obrambenoj ljutnji i ružnom rječniku.«

»A što misliš tko si ti? Freud?«

»Namjeravam te potpuno izliječiti od svega toga.«

»*Izliječiti* me? Molim? Što sam ti ja, neki projekt?«

»Ti si prekrasna žena zbog koje sam proveo nekoliko besanih noći s neukrotivom erekcijom svih erekcija. Namjere mi nisu potpuno altruistične pa nemoj misliti da sam svetac.«

Frknula je nosom, unatoč boli. »Svetost je posljednja počast koju bih ti dodijelila.«

»Tvoje povjerenje je sve što trebam, *ma fleur*.«

Još jedan val beznađa ispuhnuo je njezinu povrijeđenost i ljutnju. »Tražiš nemoguće, Damione.«

Pogled mu se smračio. »*Koketsu ni irazunba koji wo ezu*.« Tko ne riskira, ne profitira.

Idućih tjedan dana Damion joj je pokazivao koliko točno može biti uporan. I koliko je *on* spreman vjerovati *njoj*. Reiko je iskoristila svoje veze kako bi ubrzali dopremu umjetnički djela koja su dolazila iz dalekih mjesta poput Nikaragve i Zanzibara. Stigle su i umjetnine iz Kazahstana. Pet ih je bilo potpuno legalno. Imala je neke sumnje oko posljednjeg komada zbog čega je nazvala Yoshija, a onda se posvetila poslu oko otvaranja *chateaua*.

Uz pomoć odbora St Valoirea, posebno odabranog za pomoć pri organiziranju otvorenih dana i bala, sa sve većim zadovoljstvom je gledala kako se *chateau* iz prekrasne privatne rezidencije pretvara u veličanstveno javno remek-djelo.

Upravo je slagala posljednju hrpu sjajnih letaka s opisom kratke, ali bogate povijesti dvorca na komodu Luja XIV. kad su je nečije snažne ruke obujmile oko struka.

»Skoro je sedam. Radno vrijeme ti je prošlo prije gotovo dva sata.« Damionove su joj usne golicale ušku dok ju je povlačio unatrag na svoje toplo tijelo.

»Nikad nisam bila tip žene od devet do pet«, odgovorila je. Nije mogla odoljeti pa se naslonila na njega i osjetila njegovu tvrdoću na svojoj stražnjici.

Cijeli je tjedan radio takve intimne geste, katkad ispred svoga djeda i asistenata koji su jurcali naokolo pripremajući dvorac za izložbu. Jutros je njihov poljubac postao tako vruć da se članica odbora nekoliko puta nakašljala prije nego što su se napokon odvojili.

I sa svakim dodirrom, sa svakim poljupcem, Reiko je osjećala kako njezino opiranje još malo erodira. Čak je i sad, odolijevajući snažnoj želji da se okrene i uživa u njegovoj veličanstvenosti, znala da je samo pitanje trenutka kad će popustiti.

»Kao tvoj šef, kažem ti da je dosta za danas. I izuj te cipele.« Čula mu je mrštenje u glasu. »Ne razumijem kako možeš hodati u njima.«

Napokon se okrenula prema njemu, posve spremna za potres koji su pogled na njegovo prekrasno lice i čudesno tijelo uvijek donosili. »Osjećam se dobro. Bazen je učinio čuda s mojim leđima...« Zbunjeno je zastala u pola rečenice kad ju je Damion pustio i kleknuo pred nju.

»To i dalje nije razlog da činiš štetu svome zdravlju.« Uhvatio joj je jedan list. »Izuj je.«

Preplavljena neobičnom novom emocijom, Reiko se uhvatila za komodu. Neočekivani prizor Damiona kraj njezinih stopala izbio joj je sav zrak iz pluća. U njegovoj gesti nije bilo ničeg osobito erotičnog ili pohotnog, ali osjetila su joj ipak zavrištala, a srce joj je pulsiralo ritmom tako divljim da je zamalo ostala bez daha od njegove snage.

»Evo... sad je bolje.«

Osobodivši joj stopala štikli s platformom, baci ih je ustranu i uspravio se. Sad kad je ostala bez pomoći potpetica, nadvio se nad njom još viši, veći od života, i kad je stavio ruke oko nje, osjećala se nježno poput trešnjina cvijeta.

»Damione...«

»Umirem od želje da te poljubim kako treba još otkad su nas jutros prekinuli.«

»Mislím da smo šokirali madam LeBoeuf.«

»Mora naučiti da nikad ne valja srljati«, rekao je hrapavim glasom i podignuo je na ruke. »Stavi noge oko mene.«

Ciknula je od slike koja joj je bljesnula u glavi. Intimnost njihova položaja potjerala joj je krv brže kroz vene. Koračao je naprijed istodobno je ljubeći, ne žureći s istraživanjem njezinih usta lakoćom i stručnošću od koje joj se zavrtjelo. Nije znala kamo je vodi sve dok joj hladni povjetarac nije dodirnuo kožu.

Bili su na istočnoj strani *chateaua* gdje se s povišene terase pružao fantastičan pogled na dolinu. St Valoire je danju oduzimala dah, a noću je očaravala.

Spustio ju je na pod, a kad se okrenula, ugledala je okrugli stol postavljen između dva impozantna stuba koji su držali svod. Smjestio ju je na stolac i podignuo poklopce s tanjura.

Jednostavnu večeru *chateaubrianda* s popečcima od krumpira i mahunama pratio je raskošni Bordeaux intenzivne arome proizveden od grožđa iz vinograda dvorca. Kad su završili s večerom, zadržali su se ispijajući vino do kraja.

»Hvala ti što si mi dao ovaj posao. Nisam bila sigurna kako će mi sjesti, ali zaista uživam.«

»Voliš umjetnost i voliš izazove. Kombinacija to dvoje morala je raditi u tvoju korist, a onda i u moju.«

»Ali sam si rekao da ti je ovo djedov posljednji bal. Mogao si angažirati mnogo drugih ljudi za ovaj posao. Ali vjerovao si meni. I zato ti hvala.«

Dugo ju je promatrao, a onda mu je nečitljivi izraz ušao u oči prije nego što je spustio kapke.

Nježni sjaj svjetala ugrađenih u zid bacao mu je sjene po licu dok se naginjao kako bi joj natočio još vina u kristalnu čašu. Pratila je

isklesano savršenstvo njegove čeljusti i usne koje su je ranije večeras luđački ljubile.

Podignuo je pogled i uhvatio njezin. »Što je?«

»Doista si spektakularno predivan, Damione.«

Udario je vinskom bocom o stol nešto jače nego što je bilo potrebno. »Reiko...«

Prvi put otkad ga je upoznala, imala je dojam da je ostao bez riječi. Sve začuđenija, gledala je kako mu se crvenilo šulja zategnutim obrazima.

Nasmijala se. »O Bože, nisam htjela da ti bude neugodno. Ne znam što mi je došlo.«

»Ja znam«, odgovorio joj je. »Reiko, pogledaj me«, promuklo je rekao. »Dobro me pogledaj i reci mi je li neugoda to što me muči.«

Pogledala ga je. I zatim progutala. Šake su mu bile čvrsto stisnute na stolu, puls mu je lupao na sljepoočnici i cijelo mu je tijelo bilo napeto, zahvaćeno emocijom koju je dosad već jako dobro upoznala.

Bio je izvanredno i spektakularno napaljen. Zbog jednostavnih, istinitih riječi koje mu je rekla. Ta je ideja bila tako intenzivno moćna, tako natopljena razarajućom snagom da nije odmah uspjela oblikovati odgovarajuće riječi kojima bi mu odgovorila. »Ja... Ja sam...«

»Spremna si«, dovršio je. »Povjerio sam ti nešto što mi je važno. Kako si se osjećala zbog toga?«

»Poštovano. Uvaženo. Kao da sam ti važna.«

»A što osjećaš za mene? Kad me pogledaš, vidiš li čovjeka koji će te ponovno povrijediti?«

Oštro je udahnula. »Ne namjerno«, iskreno je odgovorila. »Ali...«

Odgurnuo je svoj stolac. »Nema više ›ali‹.« Ne odvajajući pogled od njezina, ispružio je ruku prema njoj.

Nesigurno je stavila dlan na njegov. Hitro ju je podignuo u naručje kao da je laka poput perca.

Nakon bezbrojnih sati koje je provela zamišljajući kako izgleda njegov apartman i posebice njegov krevet, Reiko ga je jedva vidjela kad je Damion zalupio vratima iza sebe i spustio je na noge.

Nagnuo se i poklopio joj usne svojim u još jednom divljem poljupcu koji joj je poslao otkucaje srca u visine. Mahnito je lutala rukama po njemu, mišići su mu se zagrijavali od njezina dodira i koža mu je gorjela dok im je poljubac postajao sve strastveniji.

Ali kad joj je uhvatio rub pamučne majice, toplina je zaprijetila da će se ohladiti.

»Ja... Smeta li ti da ugasimo svjetla?« šapnula mu je na usnama.

Podignuo je glavu i prostrijelio je direktnim, ispitivačkim pogledom. »Zašto? Vidio sam ti ožiljke na licu i na rukama. Nema ih smisla skrivati od...«

»Damione, ima još ožiljaka... još gorih«, brzo je rekla, a vrućina je popustila i zamijenio ju je poznati pljusak boli.

Pokušala se odmaknuti od njega, no držao ju je na mjestu i suženim joj očima pretraživao lice.

»Pokaži mi«, naredio je.

»Ne. Možemo učiniti ovo... to... s ugašenim svjetlima.«

»Želim te vidjeti. Svaki centimetar. I nećeš mi to uskratiti. A sad, želiš li sama skinuti odjeću ili da ja to učinim umjesto tebe?«

Srce joj je potonulo u želudac od njegova neumoljiva stava.

»Damione, molim te...«

»Svaki centimetar. Vjeruj mi i skini odjeću.«

Zakoračio je dalje od nje kako bi joj dao prostora i spojio ruke iza leđa kao da se fizički pokušava suzdržati da je ne dodirne. Samo od te jedne geste, spoznaje da on zna da je ranjena i da je i dalje želi, osjetila je snažnu emociju koja je njezinim prstima dala snagu da uhvate majicu.

Sive su je oči progutale iste sekunde čim se obnažila pred njim, a pogled mu se najduže zadržao na njezinim grudima u čipkanom grudnjaku. A onda se namrštitio. »Ne vidim nijedan ožiljak.«

Duboko je udahnula, zgrabila dugu i tešku kosu i prebacila je preko jednog ramena. Srce joj je udaralo svake sekunde i polako se okrenula. Reiko je osjećala njegov pogled na svakom od brojnih dugačkih, ljubičastih ožiljaka koji su joj prekrivali potiljak i leđa. Osjetila je trenutak kad je zakoračio bliže donoseći svoju snažnu prisutnost sa sobom.

Ali ono za što nije bila spremna bio je spori, gotovo obožavajući dodir prstiju kojima joj je prelazio preko ožiljaka. Niti za dodir njegovih usana na najdubljem ožiljku na dnu leđa. Šokirano je pogledala preko ramena.

Drugi put danas Damion Fortier bio je na koljenima, a svojim joj je prstima i usnama zagrijavao kožu koja je od straha postala ljepljiva i zategnuta.

Oči su joj se napunile suzama, a zagušujući jecaj potresao joj tijelo. Stavio je ruke oko nje i naslonio obraz na njezina leđa dok je jecala. Naposljetku je ustao i privio je uza se, nježno joj šapućući nešto na francuskom.

Kad je plakanje popustilo, posegnuo je prema zatvaraču na uskoj suknji. Tijelom joj je prošao novi val straha. »Ima ih još, Damione.«

»Svaki centimetar, Reiko«, odgovorio je i svojim dubokim, odlučnim tonom nije ostavio mjesta za raspravu.

Povukao joj je suknju dolje i skupa s njom gaćice. Zatim je skinuo grudnjak. Gola, uplašena i emocionalno prilično uzdrmana, Reiko je poželjela pobjeći. Ali Damionove su je oči držale na mjestu. Oštri izdisaji koji su mu bježali iz prsa, vulkanska toplina njegova pogleda i napeta kontrola koju je imao nad svojim tijelom natjerali su je da vjeruje da možda, samo možda, nije zgrožen pogledom na nju. Samo od pomisli na to zavrtjelo joj se od olakšanja.

Povukao ju je k sebi, uhvatio joj lice svojim snažnim rukama kako bi joj ponovno mogao progutati usne. Zubima joj je uhvatio donju usnicu i zagrizao je nimalo nježno od čega joj je tekuća vrućina pojurila prema truhu. Bradavice su joj se ukrutile u dodiru s njegovim tvrdim prsima izgarajući od želje da ih dodirne. Kao da čita svaku njezinu potrebu, Damion joj je uzeo jednu dojku u dlan i gnječio je, a onda joj palcem i kažiprstom stisnuo bradavicu.

Kriknula je pod razornom silinom njegovih usana.

Ispustio je glasan zvuk sisanja i odmaknuo se. Oblizivao je usne spuštajući joj pogled niz tijelo pa ispružio ruku i uhvatio joj drugu dojku.

Dugo je i glasno zastenjala, zvukom natopljenim požudom.

»Palim li te i dalje?« pitao je, glasom grubim od uzbuđenja.

Uspjela mu je odgovoriti kroz usne natečene od želje: »Bože, znaš da je tako.«

»Vjeruješ li mi?«

»Da«, tiho je rekla.

Obujmio ju je oko struka i podignuo je uvis, a onda počeo koračati dugim i odlučnim koracima. Nježno ju je polegnuo na krevet i odmaknuo se. Polako je udahnuo, ne odvajajući pogled od njezina dok je stajao ispred nje, otkopčavao remen i spuštao zatvarač. Pogled joj je počeo kliziti niže.

»Gledaj me u oči. Moram ti vidjeti povjerenje u njima. A ti ne trebaš vidjeti koliko sam sad pun želje za tobom.«

»Ali ti si savršen. Ja... ja nisam.«

»Tvoji ožiljci ne definiraju tko si. Osim toga, nisam ni mislio na to. Pet godina je dugo vremena, ali nisam zaboravio kako si uska i mala. A ja nisam.«

Nije to bila arogancija, samo iskazivanje činjenice.

Dah joj je pojurio iz pluća. »Damione, prestani se hvaliti. Znam koliko si velik. A znam i da mi nećeš nauditi.«

Olakšanje se izlilo iz njega. »Kastriraš me riječima, *ma belle*.«

»Nadam se ne previše. Treba mi malo tvoje muževnosti.«

S osmijehom je spustio hlače i iskoračio iz njih. »Brzina kojom se oporavljam i dalje je fenomenalna.« Ispružio se kraj nje i lice mu se uozbiljilo dok je pogledom putovao po njoj. »Želim te. Jako.«

Premjestila se bliže njegovoj toplini i ostala bez daha kad je grudima dotaknula svilenkaste dlake na njegovim prsima. »I ja tebe želim.« Nije si mogla pomoći i pritisnula je usne na napetu kožu njegova ramena.

Drhtavica mu je potresla moćno tijelo. »Reiko, moram biti siguran da si spremna. Mogu ići sporo koliko god želiš.« Glas mu je imao nježan i molećiv prizvuk koji je u njezinu srcu zapalio veličanstvenu buktinju.

Hrabro je podignula jednu nogu i prebacila je preko njegova bedra. »Spremna sam. Slobodno provjeri je li tako.«

Ruka kojom joj je harao po grudima na trenutak se umirila, a onda je polako kliznula preko nagrđene kože na truhu, kroz svilenkaste kovrče i uronila u njezin procjep.

Kad je našao vlažni dokaz njezine uzbuđenosti, duboki mu se jecaj otkinuo iz grla. Podignula je teške kapke i pogled joj se sudario s njegovim. Najpažljivije što je mogao, uvukao je jedan prst u nju. Mišići su joj se odmah stegnuli oko njega.

»Dobro si, *ma chérie*?« pitao je grlenim glasom.

S dahom koji je kuljao od straha, ugrizla se za usnu i kimnula. Nije osjećala bol, ali od zategnutosti je osjećala laganu nelagodu. Damion je izvukao prst, no šaku je ostavio pritisnutu na nju. Palcem joj je kružio oko klitorisa šaljući valove novog užitka. Kao što je učinio i na bazenu, uzeo joj je jednu bradavicu u usta pa jezikom željno kvrcnuo po njoj zbog čega je odmah kriknula od užitka.

Zgrabila ga je za svilenkastu kosu, gotovo silovitim pokretima dok je divlja, nepodnošljiva glad odnosila tjeskobu. Opet i opet, stalno ju je vodio do ruba, a onda bi se povukao netom prije nego što bi napravila onaj posljednji korak u zaborav.

Iz grla su joj sukljali vrući i neprepoznatljivi zvukovi. Nestrpljivim mu je prstima grebala leđa. Glava joj je pala na jastuk dok joj je cijelo tijelo pretvarao u jednu veliku erogenu zonu.

»Molim te, Damione... Oh, molim te...« preklinjala je dok nije gotovo ostala bez glasa.

Napokon ju je lagano ugrizao za bradavicu i pojačao pritisak na pulsirajućem grumenu. Ispustila je oštar, promukao krik i osjetila kako je potresa orgazam od čije je siline podignula kukove visoko s kreveta.

Srušila se natrag na zemlju, tresući se, dahčući, očajnički se trudeći da se drži za Damiona, njezino sidro u svijetu koji se rapidno raspadao.

Tek kad se uspjela dovoljno smiriti shvatila je da su dva Damionova prsta duboko u njoj. I daje nije boljelo.

Njezin se šokirani pogled spojio s njegovim. Sagnuo se i usnama okrznuo njezine.

»Kako se osjećaš?« Njegov je naglasak dodatno naglasio pitanje.

»Dobro. Osjećam se... odlično«, tiho je rekla i nove su joj suze zapeckale oči. Otjerala ih je treptanjem i fokusirala se na njega. Na bedru je osjećala snažno pulsiranje njegove erekcije. »Želim te osjetiti. U sebi.«

Zatresao je glavom. »Ne još, *ma petite*. Još uvijek si nevjerojatno uska.« Opet ju je poljubio. »Ne želim te ozlijediti.«

»Nećeš.« Trljala mu se o prste i gledala kako mu se čelo orosava znojem. Kad se opet pomaknula, lagano je izvukao prste, a onda ih ponovno gurnuo u nju.

Uzbuđenje joj je projurilo kožom i poslalo je na još jedno putovanje u blaženstvo.

»Damione, molim te..«

»Ne još, ali uskoro. Obećajem«, promrmljao joj je na uho, a onda joj nabrojao sve što joj namjerava učiniti. Prstima je uhvatio polagan, ali odmjeren ritam i istodobno kružio palcem, pokretima tako vještima da ju je vodio u ludilo. »Kakav je ovo osjećaj?«

»Dobar... jako dobar!«

»Izgledaš prekrasno. Tijelo ti je nevjerojatno kao što ga se i sjećam. Tako dobro reagira i tako je živo od svega što osjećaš. Nikad u životu nisam bio ovako napaljen.«

»Ti... ti mi to radiš.« Preplavljena zadovoljstvom, čvrsto je zatvorila oči. Jecaj joj je nahrupio iz grla kad joj je još jedan siloviti vrhunac proparao tijelo.

Otvorila je oči začuvši zvuk trganja folije. Teško je progutala gledajući ga kako stavlja kondom. Nije mogla vjerovati, ali gorjela je od iščekivanja. Pomisao na to da poslije toliko vremena s Damionom doživi drukčiji vrhunac zapalila joj je krv i natjerala je da željno pruži ruke prema njemu dok je on duboko udisao kako bi zadržao kontrolu i zatim se nadvio nad njom. Bljesak zabrinutosti zamračio mu je oči.

Pridignula se i počela ga ljubiti po čeljusti. »Spremna sam. Obećajem.«

Progutao je i kimnuo, gutajući je očima dok joj je širio bedra i smještao se između njih.

Pogledala je njegov penis smješten na njezinu jezgru. Bio je širok i moćan.

Tek je neznatno ušao u nju kad su joj se mišići počeli grčiti kao da se bune. Tijelom joj je proletjela uzbuna i kako je strah eskalirao, disala je sve brže i pliće.

Potonuvši na laktove, Damion joj je uzeo lice u dlanove. »Reiko, pogledaj me.«

Zatresla je glavom i svaki je uplašeni atom u njoj bio spreman odbiti tu nasilnu prisutnost.

»Pogledaj me, molim te! Vjeruj mi. Osjeti koliko te želim.«

Tjerajući strah u stranu, pogledala ga je u oči, a snažna i odlučna utjeha koju je ondje vidjela polako ju je smirila. Umirujuće milovanje njegovih prstiju kroz kosu donijelo joj je suze na oči.

»Opusti se«, tiho joj je rekao, nježno joj ljubeći sljepoočnicu.

Ponovno je gurnuo. Reiko je osjetila da je uklizao još jedan milimetar. Preplavio ju je drukčiji osjećaj. Još dva centimetra i osjetila je kako joj srce počinje kucati drukčijim ritmom. Polako, pokazujući beskonačnu brigu i čeličnu kontrolu, Damion je cijeli ušao u nju. Ni u jednom trenutku nije maknuo pogled s nje niti joj prestao govoriti da je lijepa i hrabra.

Uhvatio je ravnomjeran ritam, malo bi se izvukao, a onda ponovno uklizao. Ovaj je put povezanost između njih bila intimnija i dublja jer ju je sve vrijeme promatrao, procjenjivao svaku njezinu reakciju i gutao sitne uzdisaje koji bi joj počeli duboko u grlu pa malo po malo izlazili van.

Nije prošlo dugo, a već ga je stiskala za leđa, grozničavo ga istraživala rukama tražeći drukčiji vrhunac od onih koje je prije dosegla. Znoj mu je kapnuo sa čeljusti i sletio na njezine grudi. Kliznula mu je rukom po obrazima i u kosu, a intiman osjećaj njegove znojem natopljene kose samo joj je potpalio užitak.

»*Mon Dieu*, obožavam tvoje tijelo«, promuklo je promrmljao.

»Ponovi taj posljednji dio, na francuskom«, molila ga je, a uzbuđenje od njegova grlenog šaputanja samo je pridonijelo nevjerojatno opojnoj čaroliji koja se počela oslobađati u njoj.

Učinio je to i ponovio litaniju koju nije razumjela, ali koja ju je, u kombinaciji s vještim nasrtajima njegovih kukova, brzo poslala do vrhunca mnogo opojnijeg od svih koje je prije doživjela.

»*Merci*«, šapnuo joj je na uho kad im se disanje umirilo. Privio ju je uza se, priljubio joj leđa na svoja prsa i prebacio toplu plahtu preko nje.

»Mislim da si se zabunio. Ja bih trebala tebi zahvaljivati«, pospano je šapnula.

Usnama joj je pronašao znojni potiljak. »Tvoje mi povjerenje mnogo znači.«

Dugo nakon što joj je njegovo ravnomjerno disanje otkrilo da je zaspao, Reiko je ležala budna, obuzeta zastrašujućim osjećajem da je jedini razlog zbog kojeg si je dopustila da vjeruje Damionu bilo to što se počela zaljubljuje u njega.

Iduća dva tjedna proletjela su u opojnoj, čarobnoj magli. Danju bi stajala uz Damiona dok bi svakoga jutra otvarao *chateau* održavši kratki govor i zatim bi prepustio vođenje obilaska Sabine LeBoeuf.

Kad bi svi otišli, Damion bi večerao s djedom, ako bi Sylvain bio raspoložen za to, ili s njom na terasi. Poslije bi je odveo na termalni bazen. Katkad bi joj dopustio da odjene neki od bikinija koje joj je uporno kupovao. Većinu vremena bilo mu je najdraže da je gola – premda se ona još uvijek nije osjećala sasvim ugodno bez odjeće.

Dan prije bala došao je sredinom jutra do nje dok je s glavnim kuharom pregledavala posljednje detalje jelovnika.

»Dođi... probaj ovo.« Nabola je komad jastoga s umakom od manga i limete i pružila mu ga. Zvakao je i kimao s odobravanjem. »To će biti predjelo, posluženo s Mersaultom, a za glavno jelo govedina ili riba. Francois je predložio *foie gras*, no uvjerila sam ga da promijeni odluku.« Nasmiješila se francuskom kuharu koji je slegnuo ramenima i izvadio desert. »Želiš li probati desert?«

Stavio joj je ruke na kukove i privukao tijelo bliže njezinu. »Dobro mi je što god ti izabereš. Vjerujem ti.«

Srce joj je ponovno poskočilo kao što bi u posljednje vrijeme učinilo svaki put kad bi Damion rekao nešto slično. A radio je to nevjerojatno često. Nije znala reći zašto ju je to plašilo. Zapravo ne, nije istina. Znala je zašto. Bojala se da pada u zamku vjerovanja da ovo između njih ima duži rok trajanja, premda je duboko u sebi ipak znala da je riječ samo o prolaznom trenutku.

Samo što je sa svakim njegovim iskazom povjerenja osjećala kako pada dublje u provaliju za koju se bojala da se nikad neće uspjeti izvući iz nje kad Damion sazna cijelu istinu.

Zahvalno je dodirnula Francoisovu ruku i osjetila kako se Damion ukočio pokraj nje. Čak i prije nego što se kuhar vratio u golemu

kuhinju, Damion ju je okrenuo prema sebi. Mračni izraz nezadovoljstva na njegovu licu zaustavio joj je dah.

»Što je bilo?«

Povukao ju je bliže tako da mu je lice bilo samo koji centimetar od njezina. »To što dodiruješ druge ljude. To mora prestati«, tiho je rekao.

Šokirano je zinula. »To ne znači ništa.«

Zatresao je glavom. »Znači. To je mehanizam suočavanja sa stresom – tvoj način da se pričvrstiš kao sidrom. Kao što si radila s ocem kad ste ostali zaglavljani u nesreći.« Glas mu je postao blaži. »Razumijem zašto to radiš, ali moraš prestati. Ne mogu se nositi s time.«

»Znači li to da ne smijem ni tebe dirati?« zadirivala ga je.

Pogled koji joj je uputio spržio joj je dušu.

Pribrala se. »Ne mogu si pomoći, Damione. Psihijatrica mi je rekla da prihvatim svoje mane i da ih iskoristim kao oslonac ako mi je potreban.«

Ruke su mu klizile gore-dolje njezinim trupom kao daje tješi, ali usne su mu bile čvrsto stisnute. »Počinjem misliti da je tvoja psihijatrica bila neka nadriliječnica koju treba likvidirati. Reiko, ja ću ti pomoći da se nosiš s time. Svaki put kad poželiš nekoga dodirnuti, dodirni mene.«

»A ako te nema u blizini?«

Ljubio joj je čeljust i zatim joj šapnuo na uho: »Samo misli na to da te držim i da te diram. Neka ti to bude sidro.«

Dok ga je gledala u oči, intenzivni joj je osjećaj projurio tijelom, osušio joj usta i ubrzao otkucaje srca. Njegove su riječi i dubina osjećaja u njegovu glasu ukazivali na ono nemoguće. Odbijala je vjerovati da je Damion prema njoj osjećao bilo što više od kratkotrajne požude. Zato što bi sve drugo bilo nezamislivo. Pa ipak...

Jednako kao što je neumoljivom upornošću navalio na njezino opiranje da spava s njim, izgleda da je pokrenuo napad i na njezine emocije – gotovo kao da mu je stalo do nje...

Potpuno odbacivši tu pomisao kao apsurdnu, prepustila se poljupcu koji je znala da slijedi.

Kad je konačno podignuo glavu, pogled u njegovim očima zamalo joj je ponovno poslao emocije u slobodan pad.

»Postoji li razlog zbog kojeg si došao ovamo po mene?« upitala je, tražeći način da se spusti natrag na zemlju.

»*Oui*. Moram u Bordeaux po jednu sliku – Ventimigliju. Rekla si da nemaš ništa što bi mogla odjenuti na bal. Mislio sam da riješimo dvije muhe jednim udarcem.«

Neko joj je sjećanje zagolicalo svijest. Kad se nije odmah sjetila, slegnula je ramenima. »Zvuči super. Idem dovršiti desertna vina s Francoisom, uzet ću torbicu i nađemo se vani za deset minuta.«

Kimnuo je, a onda se sagnuo i još jednom je strasno poljubio. »Zapamti – bez dodirivanja.«

»Izviđačko obećanje, barune.«

Oči su mu potamnjele, ali njegov je jedini odgovor bilo lagano tapšanje po njezinoj stražnjici dok je odlazila od njega.

Damion je inzistirao na tome da ide s njom u šoping. A onda je preuzeo vlast u garderobi i odbacio svaku haljinu koju je isprobala. Ili je bila preuska ili presmiona ili preseksi.

»Želiš li da pitam prodavačicu ima li kakvu vreću otraga? Mogla bih izrezati dvije rupe u njoj da vidim kuda idem i stvar je riješena«, zadirkivala ga je kad je odbio još jednu haljinu.

Ustao je s fotelje i krenuo prema njoj. Sivim joj je očima prelazio od glave do pete i cijelu je gutao posesivnim pogledom.

»Ne želim da te drugi muškarci gledaju i da im pada svašta na pamet.«

Frknula je nosom, a onda je shvatila da je ozbiljan. »Hvala ti... valjda.«

»*Valjda?*« Povukao ju je k sebi i rukama joj klizio po stražnjici priljubljujući je uz sebe. »Misliš da te drugi muškarci ne žele?«

Slegnula je ramena, osjećajući navalu nesigurnosti. Gurajući je u stranu, pogledala je Damiona, pogled u njegovim očima i duboko udahnula.

»Posljednja dva tjedna si mi mnogo dao. Mnogo više nego što bih ti ikad mogla vratiti. Uvijek ću ti biti zahvalna na tome.«

»Ne želim tvoju zahvalnost i ne sviđa mi se kako zvuči taj tvoj mali govor. Zvuči mi kao da ćeš u nastavku reći da me ostavljaš, a to

nikako nije moguće.«

Opušteno samopouzdanje kojim ju je povukao u naručje trebalo joj je ići na živce.

Ali govorio je istinu. Nije ga namjeravala ostaviti. Naposljetku će morati. To je znala. Ali nije bila spremna pustiti Damiona Fortiera. Ne još...

Nečiji je diskretni kašalj prekinuo njihov poljubac. Damion se tiho nasmijao, promrmljao nešto o tome da im se to stalno događa, a onda su se oboje okrenuli.

Reiko je šokirano ciknula. Damion je s odobravanjem kimnuo i zamalo zapreo od zadovoljstva. »*Oui*, to je prava haljina. Uzet ćemo je.«

DVANAESTO POGLAVLJE

Damion si je poravnao smoking i namjestio zlatne gumbe za manšete s obiteljskim grbom Fortiera. Nije želio priznati da je nervozan. Nervoza bi značila da je u planovima koje je napravio bilo i nečeg drugog osim altruizma.

Namrštio se svom odrazu koji mu se rugao i povukao rukav.

Dakle da, ipak mu je bilo stalo.

Reiko neće biti oduševljena, u to nije nimalo sumnjao, ali bila je i praktična. Shvatit će zašto je to odlučio učiniti.

Zadovoljan svojim zaključkom, pogledao je prema vratima koja su njegov apartman povezivala s njezinim i osjetio poznato ubrzanje pulsa. Premda je spavala u njegovu krevet, uvijek se htjela oblačiti u svome apartmanu. Nije se slagao s tom odlukom, no ipak joj je dopuštao. Nije ignorirao činjenicu da joj treba više vremena da bi se osjećala sasvim sigurno s njim. A što se tiče njezinih noćnih mora, onih za koje je arogatno mislio da će nestati samo zato što je on drži noću u rukama...

Škrgućući zubima, ušao je u njezin apartman.

Začuo je tihi zvuk tuša i svaka mu se stanica u tijelu napela od uzbuđenja. Svakim pumpanjem srca želio je otvoriti vrata kupaonice. Ali da to učini, znao je da nikad ne bi stigli u prizemlje na vrijeme.

Tražio je da njegov prvi gost dođe prije ostalih.

Teškim i neodlučnim koracima zakoračio je od vrata i spustio se u prizemlje baš u trenutku kad se ispred ulaza zaustavljao automobil. Prelazeći predsoblje, kimnuo je batleru koji mu je otvorio vrata.

Nervoza mu je ponovno zategnula potiljak.

Ali prihvatio je da velike životne odluke podrazumijevaju malo nervoze. Donio je odluku i to je jednostavno bila činjenica. I ništa mu neće stati na put.

Reiko se vrtjela ispred zrcala, a zadovoljni joj je osmijeh razvedrio lice dok je gledala kako se haljina širi, a onda joj ponovno pada niz

tijelo. Na prvi pogled se zaljubila u zeleno-plavu i blistavo zlatnu haljinu. Bez rukava, s jantarnim kristalićima prišivenima na prsa, haljina se ispod grudi širila u zlatnu suknju sa zeleno-plavim slojevima šifona koji su lepršali sa svakim njezinim korakom. Na Reikinoj je preplanuloj koži tkanina izgledala raskošno i dekadentno. Kosa joj je slobodno padala niz leđa u dugačkim valovima, a na nogama je imala profinjeno omotane trakice zlatnih štikli koje su dovršavale cijelu kombinaciju.

Bilo joj je drago što haljinu nije isprobala ispred Damiona. Htjela je uživati u izrazu njegova lica kad je vidi na njoj. Htjela je i da vidi njezinu zahvalnost jer joj je pomogao da vrati dovoljno samopouzdanja da prvi put u posljednje dvije godine pokaže gole ruke. Pogledala je dugi ožiljak na jednoj ruci i prigušila komešanje straha.

Još jednom je provjerila šminku, uzela svileni šal koji se slagao s haljinom i zaputila se u prizemlje.

Pozornost su joj privukli prigušeni glasovi iz smjera dnevne sobe pokraj plesne dvorane. Sa smiješkom namještenim na lice kako bi srdačno dočekala prvog gosta, Reiko je ušla u prostoriju.

Damion se naglo okrenuo, krenuo prema njoj i stavio joj ruku oko struka. »Reiko, želim te upoznati s dr. Emmanuelom Falconeom.«

Unatoč ležernom tonu njegova glasa, osjetila je da je napet. Pogledala ga je, no lice mu je i dalje bilo oprezno neutralno.

Zalijepila je osmijeh na lice i pružila ruku prema muškarcu.

»Dr. Falcone je svjetski poznat psihoterapeut...«

Ostatak Damionovih riječi izbljedio je pod udarcem šoka koji joj je zaustavio dah.

Srce joj je ubrzalo, a misli se raštrkale dok joj se sve što je mislila da su posljednja dva tjedna predstavljala iznenada raspadalo pred očima.

»Reiko?« U Damionovu je glasu bilo nesigurnosti dok je gledao u nju.

Nekako je uspjela pronaći glas kako bi mu odgovorila i obavila razgovor za koji je znala da je zapravo suptilni intervju s psihijatrom.

Reiko se natjerala da ostane mirna, ali duboko u njoj nešto je napuklo, a onda joj se tijelom razlila bol. Poslije svega što je rekao,

svega u što ju je naveo da povjeruje, Damion je ipak mislio da s njom nešto ne valja.

Dr. Falcone je spomenuo nešto o odgovarajućem terminu za sastanak. Reiko je samo kimala i prihvatila njegovu posjetnicu, tjerajući obamrlost da je ne preplavi.

Zašto je to uopće bilo važno? Ionako će uskoro otići.

Napokon se usredotočila i shvatila da oba muškarca u tišini zure u nju.

»Hm, moram svratiti do kuhinje i provjeriti je li sve spremno. Vraćam se za koju minutu.« Reiko je bilo drago što joj je glas izdržao. Da, i dalje joj je odlično išlo održavanje privida normalnosti.

Kad su otišli – a Damion joj je dobacio upitan pogled ispraćajući liječnika van – Reiko je nekoliko puta duboko udahнула tjerajući bol.

Ispred je čula zvukove automobila koji dolaze, glasove pune uzbuđenja i iščekivanja zbog večeri koja je bila pred njima. Mogla je ovo odraditi... *mogla* je. A kad večer prođe, otići će.

Još jedanput je duboko udahнула, a onda se okrenula.

Damion je stajao na vratima.

Srce joj je poskočilo od pogleda na njega, a onda potonulo kad mu je na licu vidjela odlučnu namjeru. »Ne sad, Damione.«

»*Oui*. Sad.« Nosnice su mu se stisnule kad je oštro udahnuo. »Ljutiš se na mene. To znam. Ali samo sam želio...«

U njoj se rasplamsala ljutnja i otjerala posljednje tragove šoka. »*Ti* si želio. Dosad se sve vrtjelo oko toga što *ti* želiš. Pozvao si ga ovamo bez moga pristanka. Zato što i dalje misliš da sam slomljena, da me treba popraviti.«

Probljedio je i uhvatio joj ruku. »Ne, ne mislim to. Ali mislim da ti treba pomoć da se oslobodiš noćnih mora.«

Zapljusnula ju je umorna resignacija. »Prihvatila sam ih kao dio života. Osim toga, one nisu tvoj problem.«

Čeljust mu se zategnula. »Ne bi ti morale biti dio života. Prošla si dovoljno.«

»Zaista ne želim sad razgovarati o tome.« Pogledala je prema vratima gdje su glasovi postali glasniji.

Toplim je šakama stisnuo njezine. »Jednom to moraš učiniti. Ovo se ne može nastaviti, Reiko.«

Zatresla je glavom. Posljednjih ju je tjedana natjerao da se suoči s nekoliko demona, ali strah da je Damion postupno preuzimao njezin život i emocije postajao je stvarnost koju nije više mogla ignorirati. Ne bude li pazila, cijelu će je progutati.

»Gosti ti pristižu. Moram se pobrinuti da imaju sve što treba. Skupljaju se i modeli za reviju. To je posao za koji si me angažirao, nije li tako?«

Odbacio je njezine riječi tipičnim galskim odmahivanjem rukom. »Gosti se mogu sami zabavljati. Ovo je važno.«

»Tajming ti je očajan, Damione. Sve ovo vrijeme bio si odlučan u tome da me izvedeš na pošten put. A sad kad sam taman pomislila da bih se mogla uživjeti u ovaj posao organiziranja i planiranja zabava, želiš me maknuti.« Satirično je zatresla glavom.

Lice mu se zatvorilo, ali tek nakon što je uspjela na trenutak ugledati nesigurnost.

»Zabrljao sam. Sad to shvaćam. Dopusti mi da pokušam popraviti.«

»U tome i je stvar. Kako ti nije jasno? Pokušavaš *popraviti* mene od trenutka kad smo se sreli. A znaš što? Mislim da sam sebi draža slomljena. Tako sam mnogo zabavnija.«

»Reiko, *arrete*.«

Podignula je bradu. »I nije fer što ti znaš japanski, a ja ne znam francuski. To me zapravo užasno živcira...«

Zajedljivi joj je odgovor zapeo u grlu kad je preko Damionova ramena vidjela tko je upravo ušao u prostoriju.

Isadora Baptiste. Plave kose, plavih očiju, visoka i iznimno lijepa, bila je sve što je Reiko znala da ona nikad neće biti. I kao dodatna potvrda tog zaključka, pokraj nje su stajale dvije djevojčice odjevene u bijele haljine slične onoj koju je nosila i svjetski poznata dizajnerica. Isadorine kćeri.

U tom je trenutku činjenica da *ona* nikad neće imati priliku doživjeti majčinstvo rasporela put boli kroz Reiko.

»*Ti si je pozvao?*« Nije mogla reći koja je emocija u njoj bila jača – šok ili utučenost.

Pogledao je svoju bivšu djevojku. »Isadora mi je i dalje prijateljica.«

Pokušala se pribрати, pronaći stabilnost i mirnoću kojih joj je bolno nedostajalo od trenutka kad se spustila niza stube i upala u ovaj

kaos.

»Idemo onda pozdraviti tvoju *prijateljicu*, hoćemo li?«

Idućih pet minuta Reiko je odigrala predstavu života. Krenula je ispred Damiona i predstavila se. Premda joj se Isadora nasmiješila, pozornost joj je pobjegla prema Damionu, gutajući ga očima na način od kojeg joj je Reiko u jednom trenutku poželjela iskopati oči, a u drugom pobjeći da ih ostavi same. Još gore, svi četvero su počeli razgovarati na francuskom ostavivši je da stoji i grize usne preplavljena novim valovima očaja.

Podnosila je to koliko god je bilo moguće. »Ispričavam se.« Natjerala se na osmijeh dok se ispričavala i otišla prema drugoj skupini gostiju.

Idući sat držala se na sigurnoj udaljenosti. Svaki put kad bi joj Damion došao bliže, ona bi se udaljila. Jednom mu je uhvatila pogled preko cijele prostorije. Njegovo ju je nezadovoljstvo pogodilo poput malja i cijela se stresla od mračnog obećanja kazne. Prkosno mu je uzvratila pogled.

Odakle mu pravo da se ljuti kad je zapravo on uznemirio nju? Dok ga je Reiko ljutito gledala, neprimjetno mu je prišla Isadora i uvukla ruku ispod njegove. Tijelom joj je potekla bol. Sigurno je to primijetio jer mu se izraz lica promijenio. Od blagog ispitivačkog izraza osjećala se još izloženije.

Srce joj je lupalo. Posljednje što je htjela bilo je da Damion sazna koliko su njezini osjećaji prema njemu zapravo duboki. Već je bila dovoljno ranjiva. Isadora se nagnula i šapnula mu nešto na uho. Nasmiješio se, ali nije micao pogled s Reiko.

Naposljetku ga je maknuo kad ga je jedna od Isadorinih kćeri, Alaine, povukla za rukav. Ali tek nakon što je Reiko svakim djelićem svoga bića shvatila da je Damion vidio što joj je u srcu i pogodio koliko je uništena. I to je sigurno namjeravao iskoristiti.

Prenulo ju je gundanje dubokog glasa pokraj nje. »Opet se srećemo. Pravi *deja vu*, *non?*« obratio joj se Sylvain Fortier s pronicljivim sjajem u očima.

»Da. Hoću reći, ne.« Pročistila je grlo. »Sylvain, drago mi je što vas vidim...«

Odmahnuo je rukom. »Možemo i bez otrcanih fraza, *ma petite*. Vrijeme je da prestaneš bježati.«

»Molim?«

Kimnuo je prema mjestu na kojem je Damion stajao, u društvu Isadore i njezine djece, a njegova prekrasna tamna pojava bila je savršen kontrast njihovoj plavoj ljepoti. Izgledali su poput savršene slike od čega je osjetila probadanje boli u prsima.

»Moraš prestati bježati i zgrabiti svoju budućnost prije nego što ti isklizne iz ruku.«

Gorki joj je smijeh grebao grlo. »Ništa u mojoj budućnosti ne uključuje *njega*. Ovdje sam jer radim svoj posao, a onda će slijediti neki drugi. Po mogućnosti negdje jako jako daleko. Kad smo već kod poslova...« Mahnula je Sabine LeBoeuf koja je pokušavala privući njezinu pozornost.

S olakšanjem se ispričala i brzo ostavila Sylvaina – ali tek nakon što mu je na licu uhvatila izraz lica sličan Damionovu procjenjivanju.

»Što se događa?«

Sabine je uzbuđeno mahala rukama. »Jedna manekenka se nije pojavila. Iz agencije su javili da je krenula, ali nije došla, a revija počinje za deset minuta. Imamo samo šest modela što znači da revija ne može završiti u planiranom roku, a vatromet je podešen na tajmer i ne može se odgoditi.«

Reiko je pokušala ne paničariti. Sabine je bila dovoljno uzrujana za obje. »Kvragu, gdje ću pet minuta prije početka pronaći manekenku?« tiho je progundala.

Prišao im je stilist koji je brzo govorio u mobitel. Pogledala ga je s nadom. Kad je zatresao glavom, srce joj je potonulo.

»Mogli bismo zamoliti neku od gošći. Madame Baptiste, možda?« predložila je Sabine.

»Ne!«

»Ne...«

Bilo joj je drago što je stilist podržao njezino odbijanje. Premda je vjerojatno bilo iracionalno, Reiko nije htjela Damionovu bivšu ljubavnicu ni blizu produkcije u koju je unijela cijelu dušu.

Srce joj je zadrhtalo kad je u stilistovim očima vidjela ispitivački pogled. »Što je?«

»Mislim da smo pronašli rješenje«, odgovorio je.

Zapljusnulo ju je olakšanje. »Odlično. Koga?«

»Tebe.«

»Mene? Zar si poludio?«

»Bit ćeš savršena.«

»Kako da ne. U zemlji Liliput. Možda nisi primijetio, ali visoka sam 157 centimetara. Čak i da obujem potpetice od osam centimetara, i dalje bih izgledala smiješno pokraj drugih modela.«

»Bit ćeš savršena«, ponovio je.

Sabine je oduševljeno zapljeskala. »Šminka ti je besprijekorna, ali morat ćeš podignuti kosu – ne želimo da ta prekrasna griva zasjeni Fortierove dragulje. Poslat ću asistenticu da ti pomogne.«

»Da pomogne oko čega?«

Damionov duboki glas oglasio se neposredno iza njezina ramena. Sa srcem u grlu, okrenula se i pogledala ga. Koliko dugo već stoji tu?

»Imali smo logistički problem«, promrmljala je, osjećajući kao da će se onesvijestiti. »Ali izgleda da je riješen.«

»Ne zvučiš baš sigurno.«

Naravno da nije bila sigurna. Plašilo ju je ono o čemu je razmišljala. Posljednja dva tjedna ogoljela se više nego protekle dvije godine. Pomisao na to da se izloži pogledima nekih od najljepših žena na svijetu i najutjecajnijih muškaraca zaledila joj je krv u žilama.

Ali srce joj je polako počelo lupati od odlučnosti.

»Sad jesam. Sigurna sam.« Nije si mogla pomoći i pogled joj je odlutao po njemu. U savršeno skrojenom smokingu, potjerao joj je sav zrak iz pluća. »Otkud ti ovdje?«

»Došao sam vidjeti što te zadržalo.« Ispitivački ju je promatrao. »Moramo razgovarati, Reiko.«

»Nisam sigurna kakva je korist od toga.« Sad kad ga je vidjela s Isadorom i njezinom djecom, Reiko je postala bolno svjesna onoga što mu nikad neće moći dati. Koliko god razgovarali, to se neće promijeniti.

»Poznaješ me dovoljno dobro da znaš da ne prihvaćam odgovor ne.«

Otvorila je usta da mu se usprotivi no u tom je trenutku Sabine ponovno ušla u prostoriju, ovog puta u društvu dva krupna tjelohranitelja koji su nosili staklene kutije s draguljima obitelji Fortier.

Damion je pogledao u nakit pa u modele, a onda ponovno u nju. »Nedostaje vam jedan model?« upitao je.

»Ne više«, odgovorila mu je Sabine. »Reiko će uskočiti.«

Nekoliko mu je intenzivnih izraza proletjelo licem. A onda mu je pogled pao na nakit.

Prvi je komad bila ogrlica od 40 centimetara s dva niza sastavljena od bezbroj smaragdnh perli pomiješanih s grumenima 24-karatnog zlata, a na svakom je grumenu bio sitni otisak obiteljskog grba Fortiera. Odgovarajuća narukvica s jednim nizom i sličnim samo manjim perlama smaragda svjetlucala je dok su je zakopčavali oko zapešća modela.

Druga je manekenka oko vrata imala ogrlicu sa školjkama od tučenog zlata, a najveća je u sredini imala savršeni biser iz Južnog mora koji je blistao pod svjetlom kristalnog lusteru.

Stilist je podignuo tijaru velike vojvotkinje s postelje od crnog baršuna. Bezbrojni dijamanti na dizajnu koji je oduzimao dah hvatali su tisuće svjetala dok se stilist okretao prema Reiko.

»Ne to«, oštro je rekao Damion.

Olakšanje je onemoćalo Reiko. Sama pomisao na to daje na njoj težina tolike povijesti bila joj je nezamisliva. Treća je manekenka vidljivo uživala u časti koja joj je ukazana i ponosno je likovala dok su joj namještali tijaru na glavu.

Sjetni zvuci violina označili su početak revije. Mašući četkom za kosu, u prostoriju je uletjela asistentica i brzo krenula prema Reiko.

Damion ju je zaustavio i uzeo joj četku iz ruke.

»Možemo li ostati sami, molim vas?«

Sabine ih je samo pogledala i pvela sve van.

»Sjedni.« Pokazao joj je na stolicu ispred osvijetljenog zrcala.

Sa srcem u grlu, samo mu se pokorila. Češljao ju je dugim i ritmičkim zamasima, kao da mu se nikamo ne žuri.

A onda joj je podignuo kosu. Prvi put poslije dugo vremena, Reiko je osjetila lagani povjetarac na golom potiljku. Trznula se kao da joj

je Damionova ruka doista dodirnula tri dugačka, uzdignuta ožiljka na vratu.

Zavodljivo sigurnom stručnošću, zavezao joj je kosu i uzeo kutiju pokrivenu svilom.

Odmotao ju je i Reiko je šokirano zinula. Kratka ogrlica od dijamanta i safira bila je najljepši komad nakita koji je ikad vidjela. Postavljen preko četiri niza dijamanta, na sredini ogrlice bio je safir veličine jajeta.

Na kopči je bilo šest minijturnih kamenčića utkanih u lijepo izrađeni detalj.

Podignuo ju je i želudac joj se zgrčio. Kad joj je namjestio ogrlicu, poljubio ju je u prvi kralježak. »Bravo, *ma belle*.«

Suze su joj zapeckale oči. Tjerala ih je treptanjem, a onda se prisilila da zakorači od njega. Zatim se odmah vratila korak naprijed. »Ja... Mislim da ne mogu to učiniti, Damione. Svi oni prekrasni ljudi... u susjednoj prostoriji... a ja sam...«

»Ti si moj neustrašivi nindža«, rekao je.

Zatresla je glavom. »Ne, nindža je na odmoru. Ne krivim ga. Čak i nindža zna da sam toliko oštećena da mi nema popravka.«

Neobičan mu se izraz uvukao u oči. »Ne slažem se. Savršenstvo ne postoji, ali da ga ipak ima, ti bi mu bila najbliža.«

»Prokletstvo, Damione. Ako me sad rasplačeš i uništiš mi šminku, doista ću te razbiti kao nindža.« Snažno je treptala. »Uostalom, zar ne bi trebao zabavljati svoju *prijateljicu*?«

Osmijeh mu je zaigrao na usnama. »Sviđa mi se što si ljubomorna.« Pogled mu je pao na ogrlicu i osmijeh mu je nestao. »Mnogo toga na tebi mi se čak i previše sviđa.«

Poslije te zagonetne izjave samo ju je poljubio u čelo i otišao.

Pojačani volumen glazbe prekinuo joj je zbrkane misli. Kad je stilist progurao glavu kroz vrata i pitao »Spremna?« svaki joj se mišić stisnuo kako bi je zadržao na mjestu.

Nekako je uspjela napraviti jedan korak, a onda i drugi. Na vratima je drhtavo kimnula. »Spremna sam.«

Damion se smjestio na kraj piste kako bi bio prva osoba koju će Reiko vidjeti kad zakorači na nju. Želio je da joj pozornost bude čvrsto na njemu. Trebala mu je, žudio je za njom. Još uvijek je bio

pod dojmom pogleda na nju s onim komadom nakita njegove obitelji oko vrata.

Naravno, Reiko nije znala povijest ogrlice koju je nosila. Malo tko ju je znao. Suzdržao se da se ne nasmije na pomisao kako će reagirati kad je otkrije.

S jedne Damionove strane sjedio je njegov djed, pogleda usredotočenog naprijed. S druge strane mu je Isadora nešto nježno govorila pokušavajući privući njegovu pozornost. Nije osjećao obvezu da joj se posveti. Svako njegovo osjetilo gledalo je samo zastor od crvenog baršuna obasjan reflektorima gdje će svakoga trenutka...

Iskoračila je na pistu i dah mu je zastao u grlu. Da kaže da je izgledala prekrasno, to ne bi bio ni početak. Glava joj je bila nakrivljena pod kutom koji je najbolje pokazivao ogrlicu, a njezin spori i zavodljivi hod palio mu je vatru u preponama. Imao ju je prije samo nekoliko sati, ali kao da mu se tijelo nije sjećalo tog zasićenja. Vrištalo je potrebom kao što žedan čovjek vrišti za vodom.

Oko njega su odjekivali uzdasi – neki od divljenja, a drugi od istog onog čuđenja kojim se katkad i sam pitao što je to u njoj što ga toliko fascinira.

Došla je do kraja piste i spustila pogled prema njemu. Punu minutu nijedno od njih nije se pomaknulo. U njezinu je pogledu bio trag straha, zdrava doza prkosa i mnogo ponosa. Ali hrabrost koja je prštala iz jezgre njezina bića pogodila ga je u srce. Bez obzira na drsku vanjštinu, Reiko Kagawa mnogo je propatila, a onda je iz te patnje izašla doslovce boreći se.

Obožavao ju je. Bilo je posve jednostavno. Pustio je da mu taj osjećaj prožme svaku stanicu tijela sve dok nije bio siguran da ga i ona vidi.

Točno je vidio trenutak kad je to prepoznala. Prekrasne su joj se oči raširile, a usne razdvojile u plitkom udahu koji je poslao još jednu munju požude kroz njega.

Moja si, oblikovao je usnama.

Vidjela je i to. Onim prstima koji su uvijek tražili kontakt sad je lupkala po bedrima trljajući šifon.

Kimnuo je nečujno obećanje. Udahnula je, pokušavajući se fizički i psihički pribitati. A onda se okrenula.

Svjetlo reflektora palo je na njezina gola leđa i otkrilo mnoštvo ožiljaka koji su joj nagrđivali kožu. Gomilom je ponovno proletio zapanjeni uzdah. Jedva je registrirao Isadorin šokirani uzdisaj pokraj sebe. Nije mogao odvojiti pogled od Reiko, a osjećaji koji su divljali njime prijetili su da će ga poklopiti svojom čistom, razornom silom.

»Znaš li što je dobro za tebe, momče, izvući ćeš glavu iz stražnjice i djelovati brzo«, progundao je njegov djed.

Damion se okrenuo prema njemu i ukratko mu rekao što točno namjerava učiniti. Srce mu je poskočilo kad je djed kimnuo u znak odobravanja.

Okrenuo se i gledao Reiko. Do trenutka kad je nestala iza zastora praćena gromkim pljeskom, Damion je bez najmanje sumnje znao da je završio s ljubljjenjem drugih žena-žaba.

Reiko je izašla iz garderobe baš u trenutku kad je nebo obasjao početak vatrometa. Premda je još uvijek drhtala od reakcije publike, nije se mogla prestati smješhati niti je uspijevala smiriti podivljalo, uzbuđeno srce.

Nitko nije bio zgrožen mojim ožiljcima. Misao je bila tako oslobađajuća da se oduševljeno nasmijala. A pogled u Damionovim očima... Vrućina joj se kovitlala tijelom, štipkala joj bradavice i grčila trbuh od želje.

Imat će još ovu posljednju noć. Nešto po čemu će ga pamtiti kad ode. Naravno, to je bilo krajnje sebično, ali u tom je trenutku želja premašivala odluku da si to uskrati.

Sylvain ju je ugledao na putu prema izlazu i zaustavio električna kolica u golemom predsoblju.

»Drago mi je što konačno vidim da je skinuta kletva s Fortierove ogrlice.«

Reiko je zastala. »Kletva?«

»*Oui.* Tu je ogrlicu moj djed naručio za svoju ženu koja je bila tinejdžerica. Osvojio ju je u dvoboju s muškarcem za kojeg se trebala udati. I nije želio da muškarac to zaboravi pa ju je tjerao da nosi ogrlicu svaki put kad bi izašli u javnost.«

»Okej, to je bilo nešto... drukčije. Ali gdje je tu kletva?«

»Pretvorila je barunov život u pakao – baš kao svaka žena udana za Fortiera koja ju je poslije nosila«, objasnio joj je Sylvain. »I osobno to mogu potvrditi.«

Prisjetivši se svega što je znala o Gabrielle Fortier, Reiko se sažalila nad njime. »Žao mi je«, tiho je rekla.

Sylvain je zatresao glavom. »Ne sažalijevaj me. Muški Fortieri skloni su voljeti preduboko, čak i kompulzivno, ali sve dok smo živi volimo samo jednu ženu.« Pogledao je prema stubama gdje je na počasnom mjestu visjela *Femme sur Plage*. »Hvala ti što si mi je vratila. Damion mi je rekao da si ti kupila *Femme en Mer*. Mislim da nisi baš imuna na mog unuka kao što bi htjela da mislim?«

Reiko nije znala što bi odgovorila, ali dok je hodala za Sylvainom, koža joj se naježila od jedne druge emocije.

Onog trenutka kad je zakoračila na terasu, osjetila je Damionov prodoran pogled.

Moja si.

Nije mu odoljela kad je došao do nje i povukao je k sebi. Ostali su tako spojeni dok nije završio vatromet, ali svakom minutom koja je prolazila, Reikino je srce tonulo sve dublje, a euforično uzbuđenje koje je doživjela na pisti ustupilo je mjesto očaju.

Damion nije objavio ništa posebno. Stavio je svoj pečat na nju, objavio svijetu da je njegova kao da je nekakav... komad mesa.

Uspjela se ne slomiti... ali jedva.

Vrata su se tek zatvorila za posljednjim gostom i Reiko se odmah okrenula prema njemu. »Damione, skini ovu ogrlice s mene.«

No on je imao druge zamisli. Podignuo ju je na ruke i nije ju oslobodio sve dok je nije unio u svoj apartman. A i tada je to učinio samo kako bi skinuo sako, a onda ju je ponovno zgrabio i ljubio je dok oboje nisu ostali bez daha.

Kad ju je pustio, zateturala je od njega.

»Jesi li me čuo? Skini je s mene.«

Polako je hodao prema njoj i gledao je sa sjajem u onim tamnim, seksi očima. »Ne još. Sviđa mi se na tebi.«

»Znam zašto si mi je stavio. Tako me vidiš? Kao svoju *imovinu*?«

Stao je. »Ne, ali kad je o tebi riječ, izrazito sam posesivan. Kad sam te večeras gledao...« Zatresao je glavom, a naglasak mu je bio

netipično izražen. »Mrzio sam svaki put kad bi te drugi muškarac pogledao.«

»Onda si me trebao pustiti da je ranije skinem.«

»Testirao sam sebe.«

»Molim?«

»Kad sam prvi put vidio svoju baku s tom ogrlicom, rekla mi je priču o njoj. Znao sam da baka nije pokoran tip pa sam je pitao zašto je nosi. Rekla mi je da želi podsjetiti djeda na to tko ima kontrolu.«

Reiko se namrštila. »Ne razumijem.«

»Nikad nisam vidio muškarca tako obuzetog ženom kao što je djed bio bakom. Zaokupljala je svaki njegov trenutak. Mislim da nikad nije ni udahnuo, a da nije mislio na nju.«

»Neki bi to nazvali ljubavlju.«

Oči su mu se smračile. »Koristila je njegove osjećaje kako bi ga demaskulirala. To je ljubav?«

»Kako se osjećao kad je umrla?«

»Nikad ga nisam vidio tako nesretnog«, priznao je.

Zaustila mu je reći što to znači, ali srce joj je pogodio žalac straha.

»A taj test koji si provodio... koji je bio rezultat?«

Osmijeh mu je nosio razornu snagu. »Shvatio sam da mogu disati.«

Srce joj je klonulo. »Drago mi je zbog tebe. Možeš li mi je sada skinuti?«

Nije poštovao njezinu molbu nego ju je bez žurbe proučavao. U oči mu se ušuljao sjaj od kojeg joj je dah zastao u prsima.

»Damione...?«

»Dijamanti te ozare. Miluju ti vrat poput dodira ljubavnika.« Krenuo je prema njoj. »Poput moga dodira. Lud sam od pomisli na to da te netko drugi dodiruje.«

»Nisam nikoga dodirnula večeras.«

»*Non*. Da jesi, sad bismo vodili sasvim drukčiji razgovor.«

Otvrdnuo, primitivan pogled u njegovim očima poslao joj je vrući drhtaj naslade tijelom, bez obzira na sva upozorenja koja si je davala.

»Gledao si me cijelu večer?«

Duboko je udahnuo. »Čini se da je to jedino što radim kad sam s tobom. To je potreba koju izgleda ne mogu pobijediti.«

Vrućina joj je nahrupila u želudac i zapalila tinjajuću vatru kojoj je očito trebalo samo obećanje Damionove blizine da se rasplamsa.

Stavila je ruku na vrat. Safir joj je grijao prste, glatki kamen gotovo jednako zavodljiv kao Damionov duboki glas. Strašna potreba da skinje ogrlicu konačno je popustila.

»Želim te vidjeti голу. Da ne nosiš ništa osim te ogrlice.«

»Damione...« promrmljala je s namjerom da se usprotivi, ali glas joj je izašao slabašan. Tijelo joj je već očajnički žudjelo za njime.

Ovio je ruke oko nje, a toplina njegova tijela odmah je zapalila njezino. »Nosi je za mene. Proslavimo kraj kletve.« Ruka mu je odlutala na njezinu haljinu i polako je spustio zatvarač.

Reikini su se protesti otopili pod vrućom snagom njegova dodira. Tiho je uzdahnula i prepustila mu se. Kad je vidio što je nosila ispod haljine – čipkane gaćice zlatne boje – samo je zastenjao.

»A možda sam ipak uklet. Izluđuje me pogled na tvoje tijelo.«

»Ni tvoje nije loše.«

Zarežao je, podignuo je i bacio je na krevet. Podignula se na koljena, a onda mu počela otkopčavati gumbe. Pogled mu je klizio njezinim tijelom i zadrhtala je od vatre u tim očima.

Između nogu skupila joj se vrućina. Brzim je pokretima povukla gaćice, a onda se, bez ičega osim ogrlice na sebi, spustila na krevet. Damionov je dah izašao kao siktanje, a ruke su mu se zaledile na remenu. Osjetila je želju da ga još jače izazove. Podignula je ruke iznad glave, uhvatila jastuk pa polako razdvajala bedra, potpuno mu se otkrivajući, tom muškarcu u kojeg se, sad je to shvaćala, zaljubila.

Sive su mu oči potamnjele gotovo do crnila. Koža oko usana zategnula mu se od siline naprezanja da zadrži kontrolu, ali ruke su mu letjele brzinom munje dok so oslobađao ostatka odjeće. Veličanstveno gol, prekrasan bez imalo truda, potonuo je na krevet pokraj nje i zatim vodio ljubav s njom kao da mu život ovisi o tome.

Nekoliko orgazama kasnije, probudila se i našla ga kako je gleda. Progutala je i osjetila nježno stezanje ogrlice.

»Što je?«

»Dišem, Reiko. Zbog tebe dišem. Želim da ostaneš sa mnom.«

Dašak nelagode ohladio joj je kožu. »Da ostanem s tobom? Poput... pohotnih kunića koji skakuću po poljima dok ne pronađu

druge pohotne kuniće s kojima će se igrati?»

Poljubac mu je bio grub, s ciljem da je kazni. »Ne, neće biti drugih pohotnih kunića u tvojoj budućnosti. Samo ja.«

»Kad kažeš ›budućnost«, pričamo li u znanstveno-fantastičnim pojmovima ili o nekoliko godišnjih doba u godini?»

»Postaješ duhovita. Odlično. Sad znam da slušaš i da me doživljavaš ozbiljno.«

Led joj je stezao dušu. Imala je jezivi predosjećaj što slijedi. Samo što Damion nije znao što nudi. Ono što je očajnički željela zgrabiti objema rukama, ali znala je da to ne može imati.

»Želim te, Reiko. Zauvijek. I ti mene želiš. Ovo ima smisla. Večeras sam pogriješio u vezi s psihijatrom. Dovoljno si jaka da sama pobijediš noćne more.«

»Damione...«

Zaustavio ju je još jednim strastvenim poljupcem. »Ne moraš mi odmah odgovoriti. Možeš i ujutro pristati.« Ljubio ju je po čeljusti ostavljajući trag vatre koji je prijetio da će otopiti led koji joj je zarobio nutrinu.

Reiko se borila protiv topljenja.

»Slušaj...«

»Ššš. Zastrašujuće je, znam. I ja se bojim. Ali oboje to želimo.«

Njegovo joj je ranjivo priznanje rasporelo srce. Ljubav koju je prema njemu osjećala povećala se još tisuću puta. S obožavanjem mu je dodirnula dragocjeno lice, a srce joj je plakalo od pomisli koliko će je koštati to što će ga izgubiti.

»U redu. Razgovarat ćemo ujutro.«

Kukavica. Potjerala je zajedljivi glas i poljubila ga. Zastenjajući preuzeo je poljubac i ljubio je sve dok nije više znala je li budna ili sanja.

Odvažnim, očajničkim potezom gurnula ga je na krevet i nadvila se nad njega. Ostao je bez daha kad ga je uzela u ruku i usmjerila ga u sebe.

»*Mon ange, qu'est-ce tu m'as fait?*« Riječi su mu izašle prigušene, rascjepkane, kao da ih najtanja moguća kontrola drži na okupu.

Naslonila je ruke na njegova dlakava prsa i sve brže ga jahala. Zabacio je glavu i izvio vrat dahćući očajničke riječi u zrak natopljen

požudom.

Reikina su osjetila podivljala. Čvrste su je ruke stiskale i držale je u emociji koja ih je spajala, sve dok nijedno od njih nije više moglo izdržati. Njezini su ekstatični uzdasi potaknuli i njegovo olakšanje. Srušila mu se na znojem natopljeno tijelo i pod obrazom osjetila kako mu se prsa nadimaju. Ostali su tako dok nije bila sigurna da je zaspao.

Suze su joj klizile niz lice kad se napokon pridignula i oprezno se odmaknula od njega.

Ogrlica ju je ponovno stegnula kad je progutala. Očajničkim je prstima tražila delikatne kopče. Nekoliko napetih minuta kasnije, napokon se uspjela osloboditi. Brzo ju je stavila na noćni ormarić, ustala i pokupila svoju odjeću, odlučna da neće pogledati prema krevetu.

Pakiranje je potrajalo kraće od skidanja ogrlice.

Boreći se sa suzama koje su joj pekle grlo, uvukla je stopala u ravne cipele i požurila niz hodnik.

Bila je na polovici lijevog stubišta kad je začula zvuk iza sebe. Kad ga je ugledala na vrhu drugog stubišta, kovčeg joj je ispao iz slabašnih ruku i glasno se survao sve do dna stubišta. Nijedno od njih nije pogledalo prema njemu.

Damionovo je lice bilo čvrsto stisnuto, a jedna obrva zadirkujuće podignuta.

»Stvarno, Reiko? Nisam mislio da je iskradanje usred noći tvoj stil.«

Nervozno je progutala. »Ne znam što je moj stil. S tobom proživljavam samo prva iskustva. K... Kako si znao da odlazim?«

Podignuo je ogrlicu koju je čvrsto držao u ruci. »Kliznula je i pala na pod.«

Počeo se spuštati stubama, s čvrstom namjerom u očima. Preplavljena snažnim emocijama, Reiko je pojurila u suprotnom smjeru.

Zastao je i upitno je pogledao. »Zar ćemo to stvarno raditi? Lovit ćemo se gore-dolje po stubištu usred noći?«

Preskočio je dvije stube prema gore. Ona se spustila tri. Čeljusti stisnute od negodovanja, stavio je ogrlicu na policu i pogledao prema njoj preko velikog prostora između dva stubišta.

»Što god bio razlog zbog kojeg bježiš, razgovarat ćemo o tome. Noćas.« Spustio se još nekoliko stuba.

Ona je odmah pitala nekoliko stuba prema gore.

Damion je provukao ruku kroz kosu. »Kvragu, Reiko. *Arrete!*«

»Ne. Ne mogu bistro razmišljati kad me diraš. I ne mogu ti dopustiti da me nagovoriš da donesem odluku koju ćeš za nekoliko godina požaliti.«

»Prestani govoriti u zagonetkama i reci što imaš za reći.«

»Ne mogu biti s tobom, Damione.« Srce joj se kidalo na komadiće.

»A ja te neću pustiti da odeš. Eto... problem riješen.« Upro je prstom u nju. »Ne miči se.«

Bosa su mu stopala pljeskala po stubama dok je jurio prema podestu.

Ciknula je i pojurila niz stubište pa glasno vrisnula kad je Damion promijenio smjer. Vratila je ravnotežu, a onda također krenula u drugu stranu.

»Past ćeš i slomiti taj tvrdoglavi vrat!«

Okretnošću i snagom sportaša, uhvatio se za rukohvat i preskočio ogradu. Sletio je grubo, ali nije gubio ni trenutka nego se odmah bacio prema njoj. Brzinom jednog udaha došao je do nje i unio joj se u lice. Povukao ju je u zagrljaj i čvrsto je stisnuo kao da je nikad neće pustiti.

»Sutra ujutro odmah ću dati iščupati ove stube i zamijeniti ih jednim stubištem.« Odmaknuo se i sklonio joj kosu s lica. »A sad mi reci što se događa. *Odmah.*«

Odmahnula je glavom kao da nije u stanju artikulirati dubinu svojih rasprsnutih osjećaja.

»Vidjela sam te večeras s Isadorom.«

»A ja nisam vidio nikog osim *tebe*. Ali ovdje nije riječ o ljubomori jer bi mi već mnogo ranije iskopala oči. Nešto se dogodilo. Reci mi što.«

»U redu. Gledam ovo mjesto i mogu namirisati povijest, namirisati naraštaj za naraštajem bogatstva i moći. I pitam se kojeg vruga ja radim ovdje. Ne pripadam tu.«

»Ja te želim tu. A to znači da pripadaš. Zašto si tako odlučna okončati ovo?« Glas mu je bio grub.

Gledala ga je u oči i osjetila kako joj je srce zamalo stalo od straha i teške ranjivosti u njima.

»Zato... zato što moram.«

»Jasno mi je da smo u ovome oboje kao ribe na suhome, ali odlazak nije opcija. Neću ti dopustiti da odeš.«

Pogledala ga je u oči i srce joj je prepuklo. »Damione, ne mogu biti s tobom.«

Napokon, *napokon* je izgledao kao da prihvaća da ozbiljno misli to što mu govori. Lice mu se smrknilo, a tijelo postajalo kruće sve dok se nije doimao kao da je isklesan od kamena.

»Reci mi zašto.«

»Jer si posljednji Fortier. Moraš pronaći prikladnu barunicu, oženiti se i napraviti gomilu tamnokosih Fortiera.« Srce joj se sasvim rastvorilo, a drhtavica je prijetila da će je baciti na koljena. »A ja... ja ne mogu imati djecu, Damione.«

TRINAESTO POGLAVLJE

Reiko se bacila na posao kao nikad prije. Kad je Yoshi čuo da je na raspolaganju, natovario ju je desecima zadataka. Provlačila se kroz guste vijetnamske džungle kako bi pronašla rijetki artefakt, tri dana jahala na devi kako bi marokanskom šeiku dostavila sliku i hrabro se suočila s hladnim ostacima zime u Kazahstanu kako bi posredovala u dogovoru za skulpturu od šest dijelova.

I kroz sve to, bez obzira na to koliko je bila iscrpljena, posljednja misao prije spavanja i prvo sjećanje kad bi se ujutro probudila uvijek je bilo Damionovo lice nakon što je izgovorila onu bombu.

»Ne možeš imati djecu ?«

Krv mu je potpuno nestala iz lica, a cijelo mu se tijelo zaledilo od nevjerice.

Obamrla, samo je odmahнула glavom. »Liječnici su mi rekli kad sam se probudila poslije operacije. Morali su mi izvaditi jedan jajnik, a drugi je nepopravljivo oštećen. Moja reproduktivna sposobnost ravna je nuli.«

Šokirano je izdahnuo. A onda su mu se usne razdvojile, ali kroz njih nije izašla ni riječ. Bez obzira na bol koju je osjećala, u tom je trenutku suosjećala s njim.

»Ti želiš djecu, je li tako?«

Još više je problijedio prije nego što je smrknuto kimnuo.

Premda je već znala odgovor, Reiko se osjećala kao da joj je nož prošao kroz srce. »Pokušala sam te upozoriti da se ne vežeš za ovu olupinu.«

Nije se ni pomaknuo. Zapravo, izgledao je kao da još nije došao sebi od njezine bombe. Dio nje želio je ostati, upiti ga još jedan posljednji put. Ali veliki dio nje, onaj koji je bio slomljen i koji je krvario, želio je otići – brzo.

Prsti su joj se grčili od potrebe da ispruži ruke i posljednji put ga dodirne. Čak i u stanju šoka u kojem je bio, Damion ju je čitao.

Proizveo je nekakav zvuk u grlu, a onda su se *njegovi* prsti stisnuli u šaku.

»Zbogom, Damione.«

Pohitala je stubama u prizemlje prije nego što izgubi hrabrost. Njezin je izudarani kovčeg preživio pad. Zgrabila ga je i pojurila prema vratima. Ispred ju je čekao taksi koji je pozvala iz svoje sobe još dok se pakirala.

Posljednja histerična misao koja joj je prošla glavom dok ju je taksi odvezio bila je da nikad neće imati priliku plesati argentinski tango s Damionom...

Reiko je otključala vrata svojeg stana u Kyotu i bacila torbicu na najbližu površinu. Trostruko pištanje mobitela signaliziralo je da je dobila poruku. Snažna želja da je ignorira otopila se pod pomišlju što bi se dogodilo kad bi si dala previše slobodnog vremena.

Počela bi razmišljati o Damionu, prisjećati se svakog njegova osmijeha, svake njegove riječi i svakog dodira. I ponovno bi krenule suze. Ona koja je tvrdila da je neustrašivi nindža većinu bi noći zaspala plačući.

Tipično kako te tvoj unutarnji nindža napusti baš onda kad ga najviše trebaš...

Oglasila se još jedna poruka. Uzdahnula je i uzela mobitel. Yoshijeva je poruka bila kratka i direktna.

V.V.VIP klijent. Posao života.

Zakolutila je očima i odgovorila. Yoshijev najnoviji klijent, Tom Radcliffe, zagrijao se za nju. Reiko je znala da je ona razlog zbog kojeg im Radcliffe daje toliko posla, ali duboko u sebi osjećala je olakšanje. Kad je bila zaokupljena drugim stvarima, nije imala vremena razmišljati o Damionu.

Nije očekivala da krene za njom – za muškarca njegova pedigrea, činjenica da žena ne može imati djece nije nešto preko čega se može prijeći. Loza Fortierovih ne može završiti samo zato što se on pomamio za *njom*.

No, bez obzira na to, probadala ju je bol od čije je siline glasno ciknula. Raspustila je kosu koju je u posljednje vrijeme stalno nosila podignutu, ne mareći tko će joj vidjeti ožiljke.

Sad je bila mnogo jača. Zahvaljujući Damionu...

Zapljusnula ju je još jedna plima očaja. Duboko je udahнула pa zarila prste u kosu i odmah se sjetila kad je Damion učinio isto to kraj bazena i kako je zapreo čistim muškim zadovoljstvom dok je provlačio prste kroz njezinu gustu kosu.

Ponovno joj je zasvirao mobitel. Raširila je oči kad je vidjela lokaciju sastanka. Od svih mjesta na svijetu... Zabilježila je vrijeme i poslala poruku da joj odgovara.

Zatim je sjela i zagledala se u holografske zlatne ribice, sileći se da se ne prepusti suzama jer su je sad čak i *one* podsjećale na Damiona.

Stabla trešanja u punom cvatu u njezinu najdražem parku u Kyotu inače bi je uvijek oraspoložila, ali ovaj put Reiko nije uspijevala skupiti ni mrvicu zadovoljstva dok je birala klupu i gurala ruke duboko u džepove kaputa. U nekim drugim okolnostima zaintrigirao bi je klijent koji je izabrao to mjesto za sastanak, baš ovdje na njezinu najdražem mjestu na svijetu, ali sad kad joj je srce bilo u komadićima, nije ju bilo previše briga. Oči su je odmah zapeckale...

Dragi Bože...

Iza jednog posebno lijepog rascvjetalog drveta iskoračila je sjena. Širina muških ramena i drskost u hodu zaustavili su joj dah. Natjerala se da diše.

Nije imalo smisla da se davi zbog svakog muškarca čiji su je visina ili hod podsjećali na Damiona. Silom je odvratila pogled od njega. Nije si to više mogla raditi. Nije mogla...

Pogled joj je ponovno odletio prema muškarcu.

Sad je bio mnogo bliži. Dovoljno blizu da mu vidi lice, oči, razarajuće prekrasan oblik čeljusti.

Sreća joj je nahrupila u srce prije nego što ju je očajnički potjerala.

»*Damione!* Što radiš ovdje?« Grozničavo zadihani glas izašao joj je iz grla poput skvičanja.

Došao je do nje i zagledao joj se u lice. »Ako si očekivala Radcliffea, žao mi je što ću te razočarati.«

Njegova joj je prisutnost šokirala sva osjetila. Tjednima joj je ulazio u sve misli, danju i noću, u snu i na javi. A sad je stajao ispred nje...

Namrštila se. »Očekivala sam Yoshija. I odakle ti znaš za Toma Radcliffea?«

Nasmiješio se, ali ne i očima. »Otišla si od mene. Pustio sam te jer nisam bio u najboljem stanju. Ne čini tu pogrešku da me podcjenjuješ, Reiko. Što god radila, pronaći ću te«, obećao joj je mračnim prednjem.

»Ako je to šifra za uhođenje, onda ti treba ozbiljna pomoć. I što ti to znači, *pustio* si me?«

Oči su mu zasvjetlucale. »Pripadaš meni, Reiko. Vrijeme je da se vratiš.«

Damion je gledao kako joj licem lete različiti izrazi, a svaki je pratio sa srcem u grlu i osjetilima koja su se spremala za svađu bude li potrebna.

Posljednja tri tjedna bila su najgora u njegovu životu. Isprva si je govorio da joj samo treba vremena. Ali zapravo je *njemu* trebalo vremena.

Morao je pregledati zonu katastrofe u koju su se njegove dotad pažljivo suzdržane emocije pretvorile. Na kraju je bilo jednostavno.

Njegova potreba za Reiko Kagawom premašivala je sve ostalo. Baš sve.

»Pogledaj dobro, Damione. Nemam uzicu oko vrata. Ne posjeduješ me.«

»Ni ne želim te posjedovati.« Provukao je ruku kroz kosu i zastao. »Pripadamo *jedno drugome*. I stavimo li nekoliko tisuća kilometara između nas, to se neće promijeniti.« Čeljust mu se zategnula. »A ni da pustiš Radcliffea da njuška oko tebe neće ti pomoći da me zaboraviš.«

Sumoran je pogled ušao u njezine lijepe oči i rezao ga do kosti. »Nije baš tako jednostavno, Damione. Znaš da nije.«

Kimnuo je, na trenutak kao da ne može progovoriti od teškog lupanja srca. »Ne, nije jednostavno. Ali vjerovala si mi dovoljno da mi povjeriš svoju najmračniju i najbolniju tajnu. I zabrljao sam. Došao bih i ranije, ali djed mi je umro...«

Prsti su joj poletjeli na usne. »Oh, Damione. Žao mi je.«

Njegova je bol bila očita, premda je samo kratko kimnuo. »*Merci*. Nemam pravo tražiti od tebe da mi ponovno vjeruješ, ali ipak to tražim. Možemo to prebroditi, Reiko.«

»Nema se što prebroditi. Nikad ti neću moći roditi djecu, Damione.«

Bol ju je razdirala dok je izgovarala te riječi.

Njegove su se tamne oči smračile. »Želiš li?«

Naglo je izdahnula. »Molim te, Damione, nemoj...«

»Zašto želiš imati moju djecu, Reiko?« Nije odustajao. »Mogu krenuti prvi i odmah ti ogoljeti dušu. Ali ne želim te uplašiti. Spomenula si da sam opsjednut tobom. I možda imaš pravo. Ali želim da i ti pogledaš u sebe. Reci mi je li ono što ja osjećam drukčije od onoga što ti osjećaš.«

Njegove su riječi, nabujale od značenja i očekivanja, grebale put straha kroz nju. Straha od onoga što bi joj previše nade moglo učiniti. Ali ipak je rasla puneći obamrli prostor u kojem joj je prije bilo srce.

»Zašto želiš moju djecu, *mon amour*?«

»Z... zato što te volim.«

Damion je izdahnuo, dugo i teško, a onda krenuo prema njoj. Točno u tom trenutku kraj njih je vrišteći prošlo dvoje male djece, a za njima njihova trudna majka.

Vrijeme se zaustavilo. Nije ni bila svjesna da plače sve dok joj hladni povjetarac nije zaledio suze. Oštro je jauknula, okrenula se i potrčala.

Damion je povikao njezino ime no nije se zaustavila. Nije mogla. Naravno, bio je mnogo brži od nje. Kad je stigla do izlaza iz parka, njegov je SUV već čekao ondje, a on je stajao kraj otvorenih vrata i nečujno joj zapovjedio da uđe.

Rezignirano je udahnula i kliznula u automobil. Cijelim putem do njegova *penthousea*, pritiskala ju je tuga.

Rekla mu je da ga voli. On nije rekao ništa.

»Znaš li da je ovo najduže da smo u nekom zatvorenom prostoru, a da me nisi dodirnula?«

»Molim?«

»Zajedno smo već više od jednog sata i nisi me ni jedanput dodirnula. Znaš li koliko me to boli?«

Njegove tihe, duboke riječi prolazile su joj tijelom i smjestile se duboko u truhu. Srce ju je boljelo od njegove blizine, tako zavodljive, tako *dodirljive*.

Zatvorio je vrata i pružio joj ruku. »Dođi ovamo, Reiko.«

»Ja...«

»Ne želim ti s drugog kraja prostorije govoriti što osjećam.«

»Što osjećaš?«

Samo je šutio, i dalje ispružene ruke. Polako je krenula prema njemu i svakom stanicom u tijelu vibrirala od napetosti, tako jake da se bojala da će se rasprsnuti u milijun komadića. Inače bi zakoračio prema njoj no ovaj put je čekao da ona dođe k njemu.

Konačno je stavio ruku na njezino tijelo. Dodir za kojim je žudjela i dozivala ga u tami noći napokon je došao.

»Volim te, Reiko Kagawa. Više nego što želim imati djecu. Više nego što želim idući udah. *Je t'aime.*«

Veselje je prsnulo u njoj, a silina sreće koju je osjećala tolika da su joj koljena otkazala. S lakoćom ju je uhvatio, ovio snažne ruke oko nje i podignuo je uz svoje tijelo. Poljubac je trajao sve dok oboje nisu morali udahnuti.

Damion je naslonio glavu na njezinu. »Znam da te moja posesivnost plaši. Pokušat ću je obuzdati. Ne znam kako, ali spreman sam pokušati. Samo mi reci ako misliš da ti je previše i naći ću način da funkcionira.«

»Kako?«

Izgledao je zbunjeno, kao da nije razmišljao o tome kako će to učiniti. I što je više mislio na to, postajao je sve bljeđi.

»Damione?«

»Nemam odgovore, *mon amour*. Jedino što znam je da ne mogu živjeti ni dana bez tebe i molim se da ćeš mi dopustiti da budem s tobom.«

Uzdahnula je. »To je to. Odgovor koji sam trebala.«

Zbunjeno mu je mrštenje nabralo čelo. »Koji?«

»Da znam da nemaš sve odgovore. Ja ih sigurno nemam. I sviđa mi se što je tako – čini život zanimljivijim.« Srce joj je posrnulo kad joj je bol nagrizla sreću. »Damione...«

»Prije nego što si naneseš još nepotrebne boli, postoji još nešto što trebaš znati. Našao sam najbolje liječnike za plodnost u Francuskoj. Želiš li to, možemo istražiti koje mogućnosti imamo. A ako ti je posvojenje draže, možemo se odlučiti i za tu opciju.«

Njezin je šokirani uzdah odjeknuo prostorijom. »Učinio bi to? Ali tvoja obitelj...«

»Sad kad je djed umro, ja sam posljednji potomak obitelji. To me stavlja u jedinstven položaj da mogu sam odlučivati o svojoj sudbini. A ja sam se odlučio za tebe. Prvu i zauvijek.«

»Ozbiljno nemaš pojma kako te to sad čini seksi u mojim očima.«

»Dovoljno seksi da se skineš i oznojiš sa mnom?« Povlačio joj je nos po čeljusti.

»Za početak. A budeš li jako, jako dobar, mogla bih čak izvaditi kostim gejša za tebe.« Pobjegao mu je hrapavi zvuk, a ona se zločesto osmjehnula. »Pali te to?«

»Tri tjedna sam bio bez tebe. Potreba mi je astronomska i zato dobro pazi u kakvu se opasnost stavljaš, *ma petite*.« Njezina ga je grimasa natjerala da se nasmije dok ju je vješto oslobađao odjeće.

»Ne sviđa ti se taj nadimak?«

»Kad privlači pozornost na moju visinu i stas? Ne.«

»Savršena si.«

»Imam 157 centimetara. Trebaju mi štule samo da bih vidjela pola onoga što se događa u svijetu.«

Uozbiljio se, a pogled mu je postao intenzivan i dubok. »Sad imaš mene. Bit ću tvoj vodič. Ne trebaju ti više štule. Mislim da si proživjela dovoljno boli za jedan život.«

Oči su joj se napunile suzama. »Volim te, Damione.«

»*Je t'adore aussi*. I naučit ću te francuski.«

»I bolje ti je. Držim te u šaci.«

»Da?«

Ventimiglia? Ukradena je. Interpol je traži već šest godina. Pravi vlasnik je obitelj Busson.« Zahihotala se vidjevši njegov šok. »Dobro došao na mračnu stranu.«

EPILOG

Damion je zakoračio u galeriju *chateaua* prepunu svjetla i iznenada stao.

»Mislím da sam upravo ušetao u egzistencijalnu krizu.«

Reiko se nasmijala. »Jadničak. Mogla sam ti to reći odmah čim smo se upoznali.«

Bolje se zagledao u prizor ispred sebe. »Što se tu točno događa?«

»Pokušavam vježbati trudnički pilates koji je instruktor osmislio za mene. A Stephane pokušava naslikati svoju prvu apstraktnu sliku.«

»Ali... *ti* mu služiš kao platno?« Damion je nakrivio glavu na jednu stranu kao da pokušava bolje razumjeti što to njegov trogodišnji sin točno radi.

Reiko se još šire nasmijala. »Nemoj mu ometati proces. Ako pop zvijezde mogu staviti sirovo meso na sebe kako bi se izrazile, onda i trogodišnjak može crtati po svojoj majci.«

Pogledom je uhvatio njezin i zarobio je njime. »A što očevi dobiju što trpe taj... horor?«

»Mogu se pridružiti... a poslije toga mogu dobiti posebnu nagradu.«

Entuzijazam kojim je bacio cipele s nogu i savio svoje prekrasno tijelo na prostirku ostavio ju je bez daha. Stephane, njihov posvojeni sin, vrištao je od veselja kad ga je otac podignuo s njezinih leđa gdje je uživao u slikanju po mami i počeo ga šakljati.

Odmarajući se od laganih vježbi, Reiko je promatrala Damiona. Bio je zgoditak za koji bi svaka žena ubila da ga dobije. I bio je njezin.

Protrljala je rukom trbuh, i dalje ne vjerujući koliko je sretna. Dvije su godine obilazili sve stručnjake u Francuskoj i SAD-u i svaki put su čuli da ne postoji nikakva šansa da prirodnim putem dobiju dijete.

Već su pokrenuli postupak posvojenja pa je svaki udarac bolio sve manje dok na kraju nisu potpuno odustali.

A onda je prije tri mjeseca propustila jednu mjesečnicu. Zatim još jednu. Tek kad nije dobila ni treću, napokon se usudila povjerovati.

Bila je previše krhka da bi rodila prirodnim putem i njihova će se kći morati roditi carskim rezom, ali bio je to samo još jedan izazov na kojem je Reiko bila zahvalna. Kao što je bila zahvalna na svoja dva dečka.

»Opet me onako gledaš«, promrlijao je Damion preko sinove glave.

»Kako te gledam?«

»Onim pogledom koji mi govori da će mi se luđački posrećiti – u stilu argentinskog tanga.«

Njezin mu je smijeh donio lijeni, seksi smiješak na lice. Ali njegove su je oči utapale u ljubavi i odanosti.

Udahnula je i namignula mu. »Da, mislim da hoće.«

Table of Contents

Ostvareni snovi

Ukratko

PRVO POGLAVLJE

DRUGO POGLAVLJE

TREĆE POGLAVLJE

ČETVRTO POGLAVLJE

PETO POGLAVLJE

ŠESTO POGLAVLJE

SEDMO POGLAVLJE

OSMO POGLAVLJE

DEVETO POGLAVLJE

DESETO POGLAVLJE

JEDANAESTO POGLAVLJE

DVANAESTO POGLAVLJE

TRINAESTO POGLAVLJE

EPILOG